

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2009/I.

A prófétaág lelki ajándéka

—

|

BIBLIA-TANULMÁNYOK • 2009/I.

A próféta- ság lelki ajándéka

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2008

—

|

A tanulmányokat összeállította:

Hites Gábor, Makra Jenő, Stramszki István, Vankó Zsuzsa

A Biblia-tanulmány elektronikus változata az interneten
a www.ekonyv.hu/kerak címen olvasható

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1061 Budapest, Káldy Gy. u. 6. fszt. 2.

Telefon/fax: 06-1/267-3947, 06-20/379-6020

E-mail: bik@bibliakiado.hu

Honlap: www.e-konyv.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomdai előkészítés: Bibliaiskolák Közössége

Nyomtatás: Reménység Alapítvány (Nágocs)

ISBN 978-963-7493-54-6

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
<i>I. tanulmány – 2009. január 3.</i>	
Prófétai küldetés	
– Miért van szükség a próféta-ság lelki ajándékára?	9
<i>II. tanulmány – 2009. január 10.</i>	
Az ihletés és a próféták	18
<i>III. tanulmány – 2009. január 17.</i>	
Prófétai szolgálat az őstörténet idején	
és a patriarkális korban	28
<i>IV. tanulmány – 2009. január 24.</i>	
Prófétai szolgálat a királyság korában	37
<i>V. tanulmány – 2009. január 31.</i>	
Hamis próféták az Ószövetségben	46
<i>VI. tanulmány – 2009. február 7.</i>	
Prófétai bizonyoságtétel	
a korai kereszténység idején	56
<i>VII. tanulmány – 2009. február 14.</i>	
Az egyház prófétai küldetése	64
<i>VIII. tanulmány – 2009. február 21.</i>	
A végidőben működő „hamis próféta”	74
<i>IX. tanulmány – 2009. február 28.</i>	
„Ismét prófétálnod kell!”	87

<i>X. tanulmány – 2009. március 7.</i>	
Hiteles prófétai szolgálat a végidőben I.	
Ellen Gould White elhívása a prófétai szolgálatra . . .	101
<i>Függelék</i>	
Ellen G. White (1827–1915) rövid életrajza	116
<i>XI. tanulmány – 2009. március 14.</i>	
Hiteles prófétai szolgálat a végidőben II.	
Ellen Gould White írásai és a Szentírás	126
<i>XII. tanulmány – 2009. március 21.</i>	
Mit nyerhetünk a bizonyágtételek tanulmányozásával?	137
<i>XIII. tanulmány – 2009. március 28.</i>	
„Akiknél Jézus bizonyágtétele van”	150
Áhítatok minden napra	
Január	161
Február	162
Március	163

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben a prófétai szolgálat mibenlétét, a próféta-ság lelki ajándékát tanulmányozzuk a Bibliából. Hiánypótló ez a tanulmányfüzet, hiszen e téma évtizedek óta nem szerepelt a tanulmányaink sorában. Annak ellenére sem, hogy hitvallásunk, bibliai meggyőződésünk szerint a Krisztus adventjét váró népet Isten prófétai feladattal bízta meg (Jel 10,11). A közösségünkhöz csatlakozott vagy ezután csatlakozó minden embernek ismernie kell valamilyen mértékig ezt a lelki ajándékot. Ilyen alapító igével tudomásunk szerint egyetlen közösség sem rendelkezik a jelenlegi keresztény felekezetek között.

Vizsgálat tárgyává tesszük a próféta-ság lelki ajándékának megnyilvánulását Ellen Gould White személyében is, hiszen ezt a Biblia a kötelességünknek mondja. Nem adhatunk hitelt mindenkinek, aki az „így szól az Úr” tekintélyével lép fel, hanem a bibliai mércék és próbakövek alapján meg kell vizsgálnunk mind a személyét, mind az általa hirdetett üzenetet, kijelentést. Ismernünk kell a bibliai próbaköveket, annál is inkább, mivel Jóel próféta jövendölése szerint, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja, a próféta-ság lelki ajándéka bőséggel kiárad a Krisztust váró népre, és minden valószínűség szerint Sátán is nagy bőséggel küldi szolgálait, akik az igazság szolgálóivá változtatják magukat. Legalább akkora tévedés egy igaz prófétát elvetni, mint a hamis prófétának hitelt adni.

Foglalkoznunk kell tehát a hamis próféták felismerésének bibliai szabályaival is. Jézus figyelmeztetett, hogy sokan jönnek, sokakat elhitetnek – ha lehet, még a választottakat is. A Szentírás azonban tartalmazza azokat a mérőpontokat, amelyek alapján kiszűrhetők a hamis lelki ajándékok, leleplezhetők a hamis próféták.

A téma fontosságára tekintettel arra kérjük testvéreinket, hogy vegyék kézbe a Bibliájukat, alapos kutatással, bérei lelkülettel forgassák lapjait, hiszen saját meggyőződésünkké kell válnia mindannak, amit erről a Szentírás tanít. Mindenkit bátorítunk arra, hogy a megjelölt szövegek kulcskifejezésein túl több igét is írjon a tanulmányfüzetbe.

Sok gyülekezetünkben e tanulmányok átvételével egy időben kezdődik el a bibliai gyülekezetmodell helyreállítása, s ebbe szervesen illeszkedik a szolgálati terület és a lelki ajándékok feltérképezése, megerősítése is. Szívből kívánom és kérem is az Úrtól, hogy haszonnal forgassuk ezt a könyvet a gyülekezeti megbeszéléseken és a későbbiekben is.

Makra Jenő

Prófétai küldetés

MIÉRT VAN SZÜKSÉG A PRÓFÉTASÁG LELKI AJÁNDÉKÁRA?

Első tanulmányunkban arra keressük a választ, miért döntött Isten amellett, hogy a próféták közbeiktatásával szólítja meg az embereket. Miért ajánlja Péter apostol mindenkinek, hogy „jól teszi”, ha figyeli a próféták szavaira? Tanulmányaink és beszélgetéseink során ügyeljünk az olyan tanulságok kiemelésére, amelyekre nekünk is szükségünk lehet a szolgálatunkban.

I Milyen kapcsolat volt kezdetben a Teremtő Isten és teremtményei között? Hogyan érintkezik Isten most is a bűntelen angyalokkal?

1Móz 3,8/a • „És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt...”

Zsolt 103,20 • „Áldjátok az Urat, angyalai, ti hatalmas erjűek, akik teljesítitek rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára.”

.....

A Bibliából egyértelműen kiderül, hogy kezdetben az emberi nemzetség a többi teremtményhez hasonlóan közvetlenül érintkezhetett Istennel (lásd még 1Móz 1,28; 2,15–16. 19).

„Összüleink nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak, hanem tanítványok is, akiket a mindentudó Teremtő oktatott. Angyalok látogatták őket, személyesen érintkezhettek Alkotójukkal, anélkül, hogy bármi elválasztotta volna őket Tőle... A természet törvényeit és működésének titkait, amelyek az emberek kutató figyelmét már hatezer éve lekötik, feltárta előttük a mindenható Alkotó, a világegyetem Fenntartója.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A teremtés c. feje.)

A teremtés indítéka nyilvánvalóan az volt, hogy a Teremtő és teremtményei egymás társaságában lehessenek, közvetlenül részesüljenek az abból fakadó örömeiben, áldásokban. Jelenések könyve is bizonyítja, hogy Istennek ez a szándéka örök, mert az újjáteremtett Földön ismét helyreáll majd a közvetlen érintkezés a Teremtő és megváltottai között. „*És hallottam nagy szózatot, amely ezt mondta az égből: Íme az Isten sátora az emberekkel van, velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, s maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.*” (Jel 21,3)

2 Hogyan változott ez a kapcsolat az ember életében megjelent bűn miatt?

1Móz 3,8/b (vö. Ésa 59,2/a) • „...és elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fáí között.”

Ésa 55,8–9 (vö. Hós 4,11) • „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim útjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!”

Mt 13,14–15 (vö. Jer 22,21) • „És beteljesedett rajtuk Ésaías jóvendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; látván lássatok, és ne ismerjete: mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták, hogy valami módon ne lássanak

szemeikkel, ne halljanak füleikkel, ne értsenek szívükkel,
és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”

A bűn megjelenésével minden megváltozott. Megromlott Isten és az ember kapcsolata, de az ember és ember közötti kapcsolat is. Elveszett a bizalom, megszűnt az engedelmisség, a helyére békétlenség, félelem, a felelősség áthárítása költözött. Az első bűnesetet követően – az ítélet kihirdetése után – Isten többé nem érintkezett közvetlenül az emberrel. A pátriárkák életében még elszórtan olvasunk olyan tapasztalatokról, hogy Isten szólt hozzájuk, sőt meg is jelent nekik, de már csak emberi formában (lásd például 1Móz 18. fej.), és ez is egyértelműen kivételnek számított. Krisztus, Isten Fia volt az a közvetítő a múltban is, aki által Isten a népét vezette és kinyilatkoztatta önmagát (lásd: 1Kor 10,4; Jn 8,56–58; 2Móz 34,5–7).

A bűn rontása a gondolkodásra is kiterjedt. Az idézett igék jól mutatják, milyen fokú torzulás állt be az ember gondolkodásában, kifejezetten a bűn következtében. Azonban ami a legszomorúbb: nemcsak annak a képességét veszítettük el, hogy fel tudjuk fogni Isten mondandóját, nekünk szánt üzeneteit, hanem magát a készséget is, hogy akaratát megismerni, megérteni és cselekedni akarjuk.

Z Mit cselekszik Isten a Sátán által becsapott teremtményei gondolkodásmódjában bekövetkezett változás következményeképpen? Hogyan próbál megközelíteni bennünket?

Hós 2,13 (vö. Ésa 40,2/a) • „Azért ímé csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek.”

Ésa 45,4 • „Az én szolgámért, Jákóbért, és elválasztott Izraél-”

lemért neveden hívtalak el, szeretettel szólítottalak, noha nem ismertél.”

Mt 23,34/a (vö. 2Krn 36,15) • „Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok...”

.....

.....

Isten nem mond le rólunk, hanem ígéretéhez híven ellenségeskedést támaszt bennünk a rosszal szemben, amit a mai napig ébresztget és táplál. Segíteni próbál – ami nagyon nehéz feladat, ha a segítségre szoruló nincs tudatában a szükségletének, éppen ezért nem is keresi, sőt el sem fogadja a segítséget. Az emberek túlnyomó többsége ebben az állapotban van. Ez alól sajnos a vallásos emberek tömegei sem jelentenek kivételt, sőt, önmagukkal elégedettek lévén sokszor még nehezebben megszólíthatók, mint a vallástalanok. Jézus Krisztus korában például a farizeusok biztosak voltak abban, hogy ők jók, igazak és az életük elfogadható Isten szemében. Most, a történelem vége felé haladva bennünket jellemez Laodicea képével a hű és igaz Tanúbizonyosság. Mi vagyunk azok, akik azt hisszük magunkról, hogy a hívő életünkkel minden rendben van, egészséges a lelkünk és az Istenhez fűződő kapcsolatunk is. Valójában azonban végzetes tévedésben, öncsalásban vagyunk, és ha így maradunk, akkor Krisztus kivet bennünket a szájából (Jel 3,16).

Azonban ha felismerjük a valóságot, ha elismerjük rászorultságunkat, sőt állapotunk láttán magunk is elborzadunk, hogyan is lehetünk eddig ilyenek, ennyire vakok, akkor van remény. Remény, hogy segítséget keresünk, és megnyitjuk végre az ajtót Krisztus előtt (Jel 3,20).

Csak az isteni bölcsesség képes megtalálni az utat az emberi szívhez, a „szívhez szólni”. Ezért Isten gyakran kénytelen várni, vagy maga teremti meg az alkalmat, hogy végre feléje forduljunk, lelkünkben lecsendesedjünk, megalázkodjunk, és haj-

landók legyünk Őrá figyelni. „Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álmom száll az emberre, és mikor ágyasházukban szenderegnek, akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésükkel.” (Jób 33,14–16) A tékozló fiú példázatában a disznók vályújáig süllyedés jelentett egy olyan állomást, ahol az ifjú megállt és elgondolkodott. Nem volt más választása. Nem tudjuk, hogy a mi életünkben Isten mikor, hogyan, milyen eszközökkel hoz bennünket megszólítható állapotba, mi felel meg esetünkben a tékozló fiú moslékosvályújának. Ha nem értjük, miért enged meg Isten bizonyos helyzeteket az életünkben, miért hagy látszólag magunkra a nehézségekben vagy éppen bűneink következményeiben, akkor lehet, hogy csak azt éljük át, amit a tékozló fiú: Isten gondolkodásra, újragondolásra készítet a körülmények segítségével, hogy felismerjük végre, nem Ő hagyott el bennünket, hanem mi hagytuk el Őt.

4 Mi a prófétai szolgálat lényege?

2Pt 1,19/b (vö. Jn 1,5–8) • „Igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad és hajnalcsillag kél fel szívetekben.”

Ésa 50,4 (vö. Jer 1,7. 9. 10; Ésa 6,8) • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.”

.....

Isten a prófétai szolgálat által áthidalja azt a szakadékot, amely a Teremtő és teremtményei között a bűn által keletkezett. Izráel népének a Sínai-hegynél szerzett tapasztalata bizonyít-

ja, hogy Isten közvetlen beszéde elviselhetetlen az ember számára (2Móz 20,18–19, vö. 5Móz 18,16; Zsid 12,19–21). Ezáltal érthetjük meg, miért is van szükség a kinyilatkoztatás-láncban prófétai szolgálat beiktatására. János apostol Jézus kelbelén nyugodott, amikor Urunk emberként élt a földön, de a megdicsőült testben megjelent mennyei Krisztust már nem tudta elviselni sem látványban, sem beszédének hallgatásában és megértésében, csak miután anyagi megerősítést kapott (Jel 1,12–17). Ugyanazt élte át, mint Dániel próféta (Dn 10,4–11). „Jól mondták, amit mondtak – igazolta az Úr a megrémült emberek szavait –, prófétát adok néki, olyat, mint te, az én ígéimet adom a szájába, és megmond nekik mindent, amit parancsolok néki.” (5Móz 18,17–18)

Isten beszéde, gondolatai a bűn miatt sajnos érthetetlenek, felfoghatatlanok számunkra. Transzformálásra van szükség ahhoz, hogy érintkezésbe kerülhessünk velük. Ennek az állomásait írja le Jel 1,1–3, amikor bemutatja, hogyan érkezik el hozzánk Isten szava. Amikor a próféták emberi szavakkal és fogalmakkal tárják elénk, akkor olvashatóvá, hallhatóvá, érthetővé válik az isteni erővel rendelkező kijelentés, és dönthetünk, hogy alkalmazzuk-e a saját életünkre. A prófétai szó a bűnös ember életében először a gyomlálás, irtás, pusztítás és rombolás munkáját végzi el, de nem fejeződik itt be, mert a plántálás és az építés feladatával folytatódik.

5 Kik kaphatnak megbízást erre a szent feladatra?

2Pt 1,21/b • „...hanem a Szentlélektől indítatva szóltak az Istennek szent emberei.”

Jak 5,17/a • „Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű...”

1Kor 12,11 • „De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.”

A próféták is emberek voltak, „hosszánk hasonló” adottságokkal, küzdelmekkel, olykor hibákkal is, mégis szentek voltak, mert Isten befolyása alatt állva, Lelekének engedve megtisztultak, és alkalmassá váltak a különleges jelentőségű, magas mércét állító szolgálatra. Nem a velük született adottságaik különböztették meg őket tőlünk (ezért mondhatja Jakab apostol, hogy „hosszánk hasonlóak” voltak), hanem az, hogy nem alkudtak meg a hibáikkal és bűneikkel, hanem küzdöttek ellenük, és győztek. Ezért fogadhatta el Isten őket erre a szolgálatra, ahogyan elfogadott olyan embereket is, mint a paráznaságból megtért Ráháb, a korábban egyházat üldöző, öldöklő Saulus, aki Pál apostollá lett, miközben másoknak (például a gazdag ifjúnak), akik sokkal közelebb látszottak állni Isten országához, nem tudott segíteni.

Csak a mindent tudó és mindenkit ismerő Isten állapíthatja meg, ki jut el a megszentelődésben arra az állapotra, hogy ezt a feladatot elláthassa. Ezért olvassuk, hogy a Lélek osztja ki ezt a feladatot bizonyos embereknek. Sámuel próféta „prófétaiskolákat” alapított, mégsem gondolhatjuk, hogy ez tanulható szakma lenne, inkább arra következtethetünk, hogy az ott tanulók olyan közegben éltek és olyan ismeretekre tettek szert, amelyek segítettek nekik „Isten szent embereivé” válni a későbbiekben.

6 Mi lehet a prófétai szolgálat gyümölcse, ha halló fülekre talál a közvetített üzenet?

Zsid 4,12–13 • „Istennek beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, elhat a szívnek és léleknek, az ízek-

nek és a velőknek megoszlásáig, megítéli a gondolatokat és a szív indulatait. Nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenkinek mezítelennek és leplezetlennek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.”

2Tim 3,16–17 • „A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Ésa 55,11 • „Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.”

Gal 4,19, vö. 5,22 • „...kiábrázolódik bennetek a Krisztus.”

.....

.....

.....

Istennek nem az volt a célja a prófétai kijelentésekkel, hogy öncélúan igazolja saját bölcsességét vagy igazát. Nekünk akart valóságos, megfogható segítséget nyújtani jó előre, alkalmas időben, hogy elejét vegye az elhibázott döntéseknek, és változást munkáljon népe életében. A prófétai beszéd minderre alkalmas. Ugyanannak a Teremtőnek az üzenete, aki a szavával hozta létre világunkat. Ez a szó „*nem tér vissza üresen*”, ha hallgatója, akihez küldetett, kész a meghallására, a befogadására. Természetéből fakadóan elvégzi munkáját, gyümölcsöt érlel, amelynek az eredménye a krisztusi jellem, a krisztusi képmás kiformálódása az életünkben. Ezt tapasztalhatjuk meg, ezt élhetjük át mindnyájan, ha hallgatunk az Istentől küldött üzenetekre, ha hallgatunk a prófétákra.

A prófétáknak sok szenvedést kellett elviselniük. Szolgálatuk legfőbb jutalma az volt, ha láthatták, amint fáradásaik gyümölcse beérlelődik, emberek magukba szállnak, megvál-

toznak, Isten és embertársaik iránti viszonyuk gyökeresen átalakul (lásd Gal 5,22). Sajnos csak keveseknek adatott meg ez a tapasztalat, de voltak kivételek. Jónás prédikálása nyomán például egész Ninive megtért – szomorú, hogy ennek az egyedülálló eredménynek éppen a próféta nem tudott örülni. Azonban ez a tapasztalata hozzájárult ahhoz, hogy ő is önvizsgálatot tartson, és megismerve Isten kegyelmét, később hűségesebben tudja betölteni szolgálatát.

---

*Az e heti adomány
a szociális osztályt támogatja.*

Az ihletés és a próféták

Hogyan válik Isten gondolata és útja megfogalmazhatóvá, érthetővé, szóban, írásban és jelképekben kifejezhetővé a tőle eltávolodott emberek számára – ez a Szentlélek titka. Csak annyit érthetünk meg ebből, amennyit Isten kinyilatkoztatott számunkra a Bibliában. Igen értékes megfogalmazásokat találunk ezzel kapcsolatban Ellen G. White *Szemelvények* című művében, az I. kötet első fejezetében, és a *Korszakok nyomában* című könyv bevezetésében is. Javasoljuk, hogy a tanulmány közös átvétele előtt olvassuk el ezeket a fejezeteket is.

¶ Miért szükséges, hogy a próféta „Isten szent embere” legyen?

4Móz 24,16 • „...annak szózata, aki hallja Istennek beszédét, és aki tudja a Magasságos tudományát, és aki látja a Mindenható látását, leborulva, de nyitott szemekkel.”

Jer 23,28–29 • „A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmot; akinél pedig az én ígém van, beszélje az én ígémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? – azt mondja az Úr. Nem olyan-é az én ígém, mint a tűz – azt mondja az Úr –, mint a sziklazúzó pöröly?”

1Kir 17,24 • „Mondta az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úr beszéde a te ajkadon: igazság.”

A prófétáknak egyenesen a mennyből jövő üzenetet kell átvenniük és továbbadniuk. Ha életük, magatartásuk sértette volna Istent, ugyanúgy nem tudták volna elviselni a jelenlétét, mint a főpap, ha megszeneteletlenül lép be a szentek szentjébe.

Azért sem éktelenkedhetett a bűn foltja az életükön, mert Isten követeként jelentek meg és jártak az emberi világban. Életszenség híján vagy hiteltelenek lettek volna, vagy azt az érzést kelthették volna embertársaikban, hogy a bűn megfér Isten képviselőjével, a Vele alkotott közösséggel. Ez pedig szöges ellentétben állt volna szolgálatuk lényegével. Elgondolkodtató, hogy ha nem is vagyunk próféták, de mi is Isten képviselőiként járunk embertársaink között. Ezt tartjuk magunkról, így ismernek bennünket. Vajon az életünk összhangban, vagy ellentmondásban van azzal, amit képviselünk, képviselni szeretnénk?

Azért is volt elengedhetetlen követelmény a tökéletes élet, az Istentől való teljes függés a próféták esetében, mert rendszerint a feddés üzenetét hordozták, ami – modern kifejezéssel élve – konfrontálódást jelentett. Ennek erejét még az is fokozta, hogy nem nyilvánvalóan bűnös emberekhez küldettek (ennyiben könnyebb volt Jónás helyzete), hanem önhitt, a maguk igazságában bízó vallásos emberekhez, vagy éppen a hatalom képviselőihez. Félelmetesen erős kísértés ilyen helyzetben az emberi természet számára azt hirdetni, amit a címzettek szívesen hallgatnak, amit elvárnak, ahelyett az üzenete helyett, amivel Isten küldte őket, amire valójában az érintetteknek szükségük van. Csak olyan ember győzhet és emelkedhet felül ezeken a kísértéseken, akinek személyes tapasztalata, közössége van Istennel, akinek életét, szolgálatát a felülről való dolgok valósága tölti ki, határozza meg.

2 Hogyan adja át Isten a kinyilatkoztatást a „hosszú hajú, hasonló természetű” embereknek, a prófétáknak?

5Móz 18,18 • „Prófétát támasztok nékik az ő atyjukfiai közül, olyat mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és megmond nékik mindent, amit parancsolok néki.”

4Móz 12,6 • „És mondta: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal.”

.....
.....
Isten a prófétai feladatra kiválasztott személyeknek három különböző módon jelentette ki az üzenetet:

1. Prófétai látomás formájában, amire példa Ezékiel, Dániel próféta, vagy Jelenések könyvében János apostol tapasztalata. A látomás ideje alatt a próféták egy jellegzetes, megváltozott élettani állapotba kerültek. A test életfunkciói, folyamatai lelassultak, megszűntek, a próféta a külvilágot illetően öntudatlan állapotba került, így semmi sem akadályozta figyelmét a látomás minden részletének felfogásában. Eközben a környezete csak annyit tapasztalt, hogy szinte élettelen, de nem volt tudomása a próféta tudatában zajló folyamatokról (lásd pl. Dn 10,7–9).

2. Profetikus álom révén. Ekkor az alvás nyugalma eleve biztosította a kellő feltételeket a figyelemhez, a kijelentés átvételéhez, megértéséhez. Ilyen tapasztalatot ír le Dániel könyve 2. fejezete, rendhagyó módon Nabukodonozor király, egy pogány uralkodó esetéről.

3. Gondolatihletés formájában, ami azt jelentette, hogy mivel Istennel közösségben éltek, és fogékonyak voltak Lelkének befolyása iránt, Ő tudta befolyásolni, ihletni gondolataikat, amelyeket azután lejegyeztek.

„A végtelen Isten – Szentlelke által – fényt hintett szolgálai elméjébe és szívébe. Álmodat és látomásokat adott, szimbólumokat és képeket mutatott. Azok pedig, akiknek az igazságot kinyilatkoztatta, e gondolatokat emberi szavakba öntötték... Isten emberi eszközök által akarta eljuttatni üzenetét a világnak, és Szentlelke által képessé és alkalmassá tett embereket erre a munkára. Ő irányította gondolataikat a mondanivalójuk kiválasztásakor. A kincset földi edényekbe rejtette, de az így is mennyei kincs. A bizonyágtételt az emberi nyelv tökéletlen kifejezései tolmácsolják, de az akkor is Isten bizonyágtétele, és az Úr engedelmes, hívő gyermeke a Mindenható dicsőséges hatalmát látja meg benne, amely tele van kegyelemmel és igazsággal.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*)

3 Miért nem szólhat hozzánk Isten közvetlenül? Miért van szükség az isteni beszéd közvetítésére?

5Móz 18,16–18 (vö. 2Móz 20,1. 18–19) • „A szerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hórebben a gyülekezés napján, mondván: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! Az Úr pedig mondta nékem: Jól mondták, amit mondtak. Prófétát támasztok nékik az ő atyjukfiai közül, olyat, mint te, és az én igéimet adom a szájába, és megmond nékik mindent, amit parancsolok néki.”

Ésa 55,8–9

.....

.....

Két súlyos oka van, amiért Isten nem szólhat hozzánk közvetlenül, csak a prófétákon keresztül. Az egyik (amit az első kérdésnél is láttunk), hogy Istennel nem érintkezhet megszentetlen, bűnökkel együtt élő ember. Izráel is érezte a Sínai-hegy-

nél, hogy elviselhetetlen számára a szent és mindenható Isten közelsége, ezért maguk kérték, hogy Isten ne közvetlenül szóljon hozzájuk, hanem Mózes által. Különös látni, hogy még az öntelt, fennhéjázásra hajlamos emberek, tömegek számára is mennyire tapintható, kézzelfogható Isten szentsége és nagysága. Ennek fényében érthető, hogy a második feltámadás után, a kárhozat ítéletének meghallgatásakor nem lesz ellenvetés, nem lesz hallható vitatkozó szó, csak csendes belátás, elfogadás. Ha csak egy kicsit is elgondolkodunk, nem értjük, hogyan is mer a bűnös, halandó ember ebben az életben merészen – esetleg kifejezetten Isten ellen – szólni vagy nyilatkozni.

A másik ok, ami miatt közvetítőre van szükség: az üzenet közvetlen átvételére, megértésére nem csak lelkiileg, erkölcsileg, de szellemileg is alkalmatlanok vagyunk. Az emberi gondolkodás a bűn hatására megromlott, és ez egy folyton előrehaladó, súlyosbodó folyamat. Isten gondolatai erkölcsi és értelmi szempontból egyaránt elérhetetlenül magasak a számunkra. Ha Ő nem segít, nem talál megoldást ennek a távolságnak az áthidalására, akkor mi önmagunkban képtelenek lennénk felfogni a mondanivalóját. Ezért a próféták rendszerint jelképes cselekedettel adtak nyomatékot az általuk továbbított üzenetnek, hogy a hallgatók jobban megértsék, és a szívükbe, emlékezetükbe vésődjön annak lényege. Ahhoz hasonló módon, ahogyan később az Üdvözítő a természetből vett képekkel illusztrálta példázatokban elmondott tanításait, amelyeket első hallásra nem értettek meg a hallgatók, gyakran még a tanítványok sem (lásd Mt 13,10–11. 36).

4 Hogyan segíti a végtelen bölcsességű Isten a prófétákat, hogy megértsék akaratát?

2Pt 1,21/b (vö. Dn 4,5–6) • „...a Szentlélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”

Dn 8,16 • „...kiáltott pedig és mondta: Gábriel, értesd meg azzal a látást!”

Jel 1,1–2 • „Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniük hamar: Ő pedig elküldvén azt az ő angyala által, megjelentette az ő szolgálójának, Jánosnak, aki bizonyosságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyoságtételéről, mindenről, amit látott.”

.....

.....

Maguk a próféták is kértek és kaptak magyarázatot a kijelentésekhez. Minden jel szerint számukra sem volt természetes, hogy értik Isten beszédét, a kinyilatkoztatásban foglalt igazságokat. A Szentlélek volt az, aki bennük és általuk munkálkodott, aki képessé tette őket szolgálatuk betöltésére. Csak találgathatjuk, a Szentlélek milyen módon működött közre, hogy a kinyilatkoztatást meg tudják jegyezni, és érthető (leírható) formában továbbadni. Ez az Ő titka, nem érthetjük. Tény azonban, hogy Isten igéje megszólalt emberi nyelven, vagy pedig papiruszra, pergamenre íródott a későbbi korok számára.

„Az Úr a tökéletlen beszéd hangján szól az emberekhez. Azért tesz így, hogy a föld lakói – elsatnyult érzékeik és homályos, földi befogadóképességük ellenére is – képesek legyenek szavai megértésére. Ebben mutatkozik meg Isten leereszkedése, aki ott találkozik az emberrel, ahol éppen van. Az egyszerűségében tökéletes Biblia nem ad választ Isten nagy eszméire, mert a végtelen eszme nem fejezhető ki pontosan a gondolat véges eszközével. Sokan úgy gondolják, hogy a Biblia kifejezései túlzottak, valójában azonban még ezek az erős kifejezések is megtorpannak a gondolat nagyszerűsége előtt, melyet közvetíteniük kell, noha az író a lehető legkifejezőbb nyelvezetet választotta a legmagasabb iskola

igazságainak közvetítésére. *A bűnös ember tekintete a mennyei dicsőség világságának árnyékát képes csak elhordozni.*” (Ellen G. White: 121. levél, 1901)

A kinyilatkoztatás közvetítésében résztvevő angyalok munkáját sem értjük teljesen. Ők is „vágyakoznak betekinteni” a megváltás titkaiba (1Pt 1,10–12), mégis olyan szinten állnak a megértéssel, hogy „értelemre tudják tanítani” a prófétákat. Jób könyvében egyenesen „magyarázó angyalról” olvashatunk (Jób 33,23). Ezek az angyalok Jelenések 19,10 bizonyossága szerint a próféták szolgatársainak tartják magukat. János apostol szívében hála ébredt az angyal iránt a kapott segítségért, de az angyal elhárította a köszönetnyilvánítást. Érdekes gondolatot találhatunk Ellen G. White írásában az angyalok szerepéről a kinyilatkoztatás átadásakor: *„Noha látomásaim elnyerésekor és azok megírásakor is az Úr Lelkére kell támaszkodnom, a látottak leírásakor mégis a saját szavaimat használom, kivéve, ha egy angyal hozzám intézett szavait idézem, amit mindig idézőjelbe teszek... Amikor az Úr jónak látja, hogy látomást adjon, akkor Jézus és az angyalok társaságába kerülök, és a körülöttem lévő földi dolgok teljesen eltűnnek. Nem látok annál tovább, mint ameddig az angyal elkísér. Figyelmemet gyakran a földön végbe-menő eseményekre tereli.*” (Review and Herald, 1867. október 8.; *Lelki ajándékok*, II., 292. o. – Ellen G. White prófétai elhívásáról és szolgálatáról a 10. tanulmányban lesz szó részletesebben.)

5 Mely prófétai beszédek esetében volt szükség arra, hogy írásba foglalják őket, és így a Biblia részeként fennmaradjanak? Miért bízhatunk abban, hogy a Bibliában található könyvek gyűjteménye elegendő segítség az üdvösség eléréséhez?

Dn 12,4. 9–10 • „Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd so-

kan, és nagyobbá lesz a tudás. És mondta: Menj el, Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig. Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti, de az értelmesek értik...”

2Tím 3,15–17 • „...tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre.”

Jer 36,2–4. 27–28 • „Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat... Hátha meghallja a Júda háza mindazokat a veszedelmeket, amelyeket én néki szerezni szándékozom, hogy ki-ki megtérjen az ő gonosz útjáról, és megbocsásam az ő bűnüket és vétküket.”

1Kor 10,11–12 • „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.”

.....
.....
A szent iratok bölccsé tehetnek az üdvösségre. Ezért adattak, és alkalmasak is rá, de csak „tehetnek”, mert alapvetően a hallgatón, az olvasón múlik, hogy be tudják-e végezni feladatukat.

Jeremiás könyve jó példa arra, milyen célból szólította meg Isten a korabeli felelős vezetőket népe körében. Arra is jó példa, hogy noha az üzenetet elutasították, sőt fizikailag megsemmisítették, az örök érvényűnek szánt kijelentések fennmaradásáról, újralejegyzéséről maga Isten rendelkezett.

Az évezredek során prófétáknak adott kijelentések közül azok kerültek bele a Bibliába, amelyek tartalmuknál, annak erkölcsi vagy éppen profetikus jelentőségénél fogva túlmutattak korukon, esetleg kifejezetten későbbi koroknak szánták őket (lásd pl. Dn 12,4).

A Bibliában olvasható történelmi távlatú prófeciáknak ket-
tős jelentőségük van. Egyrészt az egymást követő korok em-
berének adnak biztos útmutatást, egészen a vég idejéig, a tör-
ténelem menetét, a megváltás művének kibontakozását te-
kintve, másrészt meggyőző bizonyítékai Isten létének, min-
dentudásának, előre ismerésének és a Biblia hitelességének. Ez
utóbbiról az ismert matematikus és fizikus, Blaise Pascal így
nyilatkozott: „Különféle, egymással ellentétes vallásokat lá-
tok, következőképpen mind hamis, kivéve egyet, amelyik
nem az. Mindegyik a maga tekintélyére hivatkozva követeli,
hogy higgyenek benne, és fenyegeti a hitetleneket. Ezen az
alapon tehát nem hiszek bennük. Mert ezt akárki mondhatja,
akárki kijelentheti, hogy ő próféta. Ám azt látom, hogy a ke-
resztény vallásban beteljesedett jóvendölések vannak, ezt pe-
dig egyik sem mondhatja el magáról.” (Gondolatok, 693. töredék,
Pődör László fordítása)

6 Hogyan gondoskodott Isten arról, hogy semmi ne ma-
radjon ki a Bibliából?

Ésa 34,16 • „Keressétek meg majd az Úr könyvében, és ol-
vassátok: ezeknek egy híjuk sem lesz, egyik a másiktól el
nem marad, mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke
gyűjtötte össze őket!”

.....

.....

A két iratgyűjtemény, az Ó- és az Újszövetség két olyan tör-
ténelmi korszakban véglegesült és záródott le (a babiloni fog-
ság után, illetve a kereszténység legelső századaiban), amikor
Isten népe lelkileg alkalmas időszakában volt, és alkalmas volt
arra, hogy meg tudja ítélni, melyek az ihletett és a gyűjte-

ménybe illő könyvek. Mivel az üzenetet szentnek tekintették, minden időben féltőn őrködtek a szöveg hűsége, pontos másolása fölött is, amit a holt-tengeri tekercek megtalálása is igazolt.

Hit által is belátható, ha az isteni Szerző célja az volt, hogy eljuttassa üzenetét hozzánk, elbukott, megváltásra váró teremtményeihez, akkor semmi nem akadályozhatta meg ebben a szándékában. Bölcsességénél és szereteténél fogva nemcsak arra volt gondja, nemcsak arra volt képes, hogy tartalmi tekintetben áthidalja az isteni és az emberi gondolkodás közötti szakadékszerű távolságot, hanem őrködni tudott a kinyilatkoztatás fennmaradásán, a szöveg hűségén, és azon is, hogy az iratok köre maradéktalan, teljes legyen, és ugyanakkor ne bővüljön oda nem illő iratokkal. Ki tudta volna megakadályozni a mindenható Istent, hogy elmondja nekünk, amit akar?

Jó tudni, hogy egészen a 16. századi reformációig nem volt nézetkülönbség a kereszténység körében abban, hogy mely könyvek alkotják a Szentírást. A reformáció hitvitái közepette, a folyton az Írásokra hivatkozó protestánsok ellenében a katolikus fél a tridenti zsinaton bővítette a bibliai könyvek körét, mintegy demonstrálva, hogy fölötte áll az Írásoknak, mert maga határozza meg még azt is, hogy mely könyvek alkotják azt.

---

*Az e heti adomány
az evangelizációs osztályt támogatja.*

Prófétai szolgálat

AZ ŐSTÖRTÉNET IDEJÉN ÉS A PATRIARKÁLIS KORBAN

Ezen a héten áttekintjük, hogyan alapozta meg Isten a prófétai szolgálatot a bűnbeeséstől kezdődően az intézményes egyház megalapításáig. Miközben tanulmányozzuk, hogyan végezték szolgálatukat Isten emberei, foglalkozzunk azzal is, hogy milyen tanulságok érvényesek ma az egyéni és gyülekezeti életünkre nézve. Beszéljük meg ezeket közösen is.

¶ Milyen tartalommal töltötte meg és milyen területre terjesztette ki Isten a próféták szolgálatát?

Ésa 49,6 • „Így szól: Kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetségének megépítésére...: sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!”

Jel 10,11 (vö. Ap csel 9,15; 1Tim 2,4) • „És mondta nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől” (pontosított fordítás szerint: előtt, számára).

1Pt 1,10–12 (vö. Rm 8,29–30)

.....
.....

„Az örökkévalóság kincseit Jézus Krisztus őrizetére bízta az Atya, hogy annak adja, akinek akarja.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyítételek*, I., 138. o.) Ő pedig azt akarja, hogy minden ember megkapja a lehetőséget az örök életre. A bűneshöz kezdődően minden korban kiválasztott embereket a megváltás titkainak ismertetésére, a bűntől való szabadulás lehetőségének felajánlására. Amíg nem történt meg a nemzetekre oszlás a Föld történelmében, addig nem volt szükség írott kinyilatkoztatásra sem. A szóbeli bizonyítételek nagyobb értékkel bírt, mint napjainkban. A torzulás sem fenyegette annyira, mint korunkban. Az örök idők előtt megalkotott megváltási tervbe első sorban az áldozati rendszer bevezetésével engedett az Úr betekintést. Aki megértette, hogy mibe kerül a menny királyának a bűntől való szabadításunk, az az Isten által meghatározott áldozati forma gyakorlásával jelentette be az igényét a szabadítás áldásaira. A prófétai szolgálat volt hivatott arra, hogy a bűn sodrásába került ember figyelmét az örökkévalóság kincsei felé terelje. A vízözön előtti korban nem volt szervezett egyház a földön. Istenhez hűséges emberek és családok szervezetlenül, de mégis Isten Lelke erejével tettek bizonysgot arról, amit számukra Isten kinyilatkoztatott. Azok az emberek, akiket Jézus Krisztus bizonyítételeivel bízott meg, kezdettől fogva megkapták a szolgálati területüket is. Biztosak lehetünk abban, hogy az előre ismerés képességével rendelkező Isten minden korban, minden területen és minden társadalmi rétegben élő emberre kiterjesztette a hívását.

2 Kiket nevez meg prófétaként a kinyilatkoztatás a vízözön előtti korból? Mit tudunk róluk?

Mt 23,34–35 (vö. Zsid 11,4)

Júd 14–15 (vö. 1Móz 5,23–24)

Zsid 11,7 (vö. 1Móz 6,9)

„Az igaz hit nem tűnhetett el a Földről. Isten mindig megőrzött egy maradékot az Ő szolgálatára. Ádám, Sét, Énók, Metuséláh, Noé, Sém korszakról korszakra töretlenül megőrizte Isten akaratának drága kinyilatkoztatásait.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 125. o.) A későbbi kinyilatkoztatások úgy emlékeznek meg Ábelről, hogy közvetve ő is prófétai küldetéssel rendelkezett, és a bizonyásgtétele, magatartása ingerelte fel a testvérét, aki nem volt vevő a megváltás igazságaira. Jézus sorolta őt a vértanú próféták közé, és az Ige szavai szerint bizonyásgtétele „még holta után is beszél” (Zsid 11,4).

Sét leszármazottait sokáig „Isten fiai” jelzővel különböztették meg a többi embertől (1Móz 6,1), valószínűleg azért, mert nem csak hallgatták, hanem be is fogadták életükbe az isteni kinyilatkoztatásokat, a megváltás igazságait, életükkel és beszédükkel hirdették annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világossága felé terelgette őket. Közülük emelkedett ki Énók, aki „Istennel járt”, és nemcsak a korára vonatkozó prófétai kijelentésekkel, hanem például még a második adventre vonatkozó látomásaival is megkereste kortársait. Noé is „Istennel járt”, őt Péter apostol az igazság prédikátorának is nevezi. Prófétai szolgálata százhusz évig tartott, addig „küzdött Isten Lelke” általa a kortársaiért.

A prófétai szolgálat mindenkor Isten kegyelmes hívása volt a kor emberei felé.

3 Hogyan fogadták a próféták szolgálatát minden korban, tehát már az őstörténet idején is a bűnben élő emberek?

Mt 23,34–35 • „Annakokáért ímé prófétákat, bölcseket és

írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök és megfeszítetek, másokat azok közül a tiszinagógáitokban megostoroztok, és városról városra üldöztök, hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között megöltetek.”

1Jn 3,12; Mt 10,20–28; 26,66–68

.....

.....

A bűn teljességre jutva mutatja meg igazi arcát. Amikor Jézus bizonyoságtétele felhangzik vagy meglátszik az emberek életén, akkor Sátán gyilkos dühvel fordul Jézus követői ellen. Ugyanaz a lelkület mutatkozik meg irányukban, mint amelyet Krisztus ellen tanúsított, amikor Megváltónk a földön járt. Bár Sátán a hazugság atyja, de emberölő és „Krisztus-ölő” tevékenységét nem tudja palástolni. A bűnbe süllyedt embereket nemcsak az üzenet, hanem a próféta szent élete is ingerelte, ezért sorsuk, „karrierjük” mintegy előképezte azt a fogadtatást, amivel Jézust, a világ Megváltóját fogadja majd az emberiség. Bár a próféta küldetés minden korban életveszélyt hordozott magában, Jézus bizonyoságtétele mégis megkülönböztetett tiszteletnek nevezi a menny részéről ezt a megbízatást:

„Isten sohase vezet másféleképpen gyermekeit, mint ahogyan ők maguk is választanák, ha előre látnák a véget, és felismernék ama terv dicsőségét, amelyet mint az ő munkatársai véghezvihetnek. Sem Énók, aki felvitetett a mennybe, sem Illés, aki tüzes szekéren ragadtatott el, nem volt nagyobb vagy tiszteletreméltóbb Keresztelő Jánosnál, aki magányosan pusztult el a börtönben. »Néktek adatott a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjétek is Őérette.« (Fil 1,29) A menny minden adománya között, amit csak nyújthat az embernek, a legmé-

lyebb bizalom és a legnagyobb tisztesség: Krisztussal részesülni az Ő szenvedéseiben.” (Ellen G. White: *A világ Reménye*, 225. o.)

1Móz 6,5–7 minden bizonnyal arra is utal, hogy az Istennel és szolgálóival szembeni lázadás és erőszakosság a tettlegességig fajult, és isteni közbelépésre volt szükség a megváltási terv végrehajtása érdekében. Úgy tűnik, már csak Noé és családja igényelte a megváltást, de Isten még százhusz évig küzdött általa az emberiségért. Vele volt idős nagyapja (Metuséláh) is, aki a vízözön bekövetkezése előtt néhány hónappal meghalt.

4 Mit szeretne megelőzni az Úr a prófétai bizonyágtétellel?

Ezék 18,30–32 • „Térjete meg, és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlástokra ne legyen gonoszágatok. Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket. Miért halnátok meg, oh Izráel háza!? Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért, és éljete!”

1Móz 6,13; 19,13–14; Jer 26,2–3; Ámós 3,7–8

.....

.....

Időről időre, amikor az emberiség körében kiteljesedett a bűn rontása, Isten a megváltás tervének véghezvitele érdekében ítéletekkel óvta meg a maradékot. Az ítélet bekövetkeztének meghirdetése is a próféták feladata volt, mert a megtérésre hívnak ilyen formában is hangoznia kellett. „Ordít az oroszlán, ki ne rettegne?” – teszi fel a kérdést Ámós próféta. Az „ordító oroszlán”, Sátán szertejár a földön, és elnyeli mindazokat, akik nem fogadják el az Isten által felkínált életet. Az

ítélet Isten részéről legtöbb esetben nem más, mint az ember által választott út kiteljesedésének, a rossz gyümölcsök beérlelődésének engedélyezése. A próféta meghirdeti, hogy ez rövid időn belül bekövetkezik. „Bizony nagy az Úr napja, igen rettenetes, ki állhatja azt? De még most is így szól az Úr: Térjetekek meg teljes szívetek szerint... térjetekek az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert könyörülő és irgalmas ő, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. Ki tudja? Hát ha visszatér, és megbánja, és áldást hagy maga után!” (Jóel 2,11–14)

Isten közbeavatkozásait mindig – az özönvíz előtt, Bábel tornyánál, Sodoma és Gomora pusztulásánál, Kánaán őslakosainak ítéletekor, Izráel és Júda elvetésénél (az asszír és a babiloni fogság bekövetkezése előtt egyaránt), és az Izráelnek adott megbízatás végleges visszavonásakor – komoly prófétai kérések előzte meg.

5 Az özönvíz utáni korban kik látták el a prófétai szolgálatot? Milyen példákat találunk profetikus kijelentéseikre?

1Móz 20,7/a, vö. Zsid 11,8–10. 13–16

1Móz 41,15–16. 25. 32. 38, vö. Zsolt 105,17–19

Rm 3,2 • „...az Isten rájuk [a zsidó népre] bízta a beszédeit.”

.....
.....

Prófétai szolgálatot végzett például Ábrahám és József is. Az özönvíz utáni korban Isten intézményesíteni akarta a prófétai szolgálatot, úgy, hogy egy nemzet legyen kinyilatkoztatásainak a letéteményese (Rm 3,2). Erre a célra választotta el Ábrahám utódait, Izsák és Jákób vérvonalán. Addig is, amíg terve szerint néppé növekedve felkészülnek erre a feladatra, Isten

az ősatyákon (patriárkák) keresztül szólította meg az embereket. Ábrahámról maga Isten jelentette ki Gérár királyának, hogy „próféta ő, aki imádkozik érted” (1Móz 20,27/a). Pál apostol azt írja, hogy igen nagy jelentősége volt náluk a nomád életmódnak is, mert ezzel is hirdették, hogy teljesen komolyan veszik Isten ígéreteit az alapokkal bíró városra nézve, amelynek képviselői voltak. Csak sejthetjük, milyen kinyilatkoztatások birtokában lehettek, amelyeket hűségesen elmondtak családjukban és környezetükben egyaránt.

Jövendöléseik egy része arra mutatott előre, hogy Ábrahám, Izsák és Jákób utódaiban „megáldatnak a föld minden nemzetségei”, itt jelenik meg az Isten által megígért „mag”, Jézus Krisztus, az emberiség Megváltója. Különös formája volt a prófétai beszédnek az utódok felé közvetített áldásmondás. Izsák, Jákób és József egyaránt próféciát mondott, amikor haláluk előtt Isten Lelkétől irányítva rendelkeztek. „Hit által áldotta meg a jövendőkre nézve Izsák Jákóbot és Ézsaut. Hit által áldotta meg a haldokló Jákób József fiainak mindenikét, és botja végére hajolva imádkozott. Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ő tete-meiről rendelkezett.” (Zsid 11,20-22)

6 Ki volt az ószövetségi egyház legnevezetesebb prófétája?
Miben különbözött más prófétáktól?

4Móz 12,2–8 • „És mondta: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal. Nem így az én szolgálommal, Mózeszel, aki az én egész házamban hív. Szemtől szembe szólok övele, és nyilvánvaló látásban, nem homályos beszédek által, hanem az Úrnak hasonlóságát látja...”

Lásd még: 2Móz 4,10–12; 5Móz 18,15–18

Az izraeliták Mózeset tartják történelmük egyik legnagyobb prófétájának, méltán. Isten nem csak prófétája szavain át, de életén és cselekedetein keresztül is szemléltette a megváltás nagy igazságait. Bizonyos értelemben Mózes Jézus előképe is volt. „Hatalmas volt beszédben és cselekedetben.” (Ap csel 7,22) Szolgálata segít megértenünk a prófétai küldetés mibenlétét is. „Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, amit beszélned kell” – ígérte neki az Úr. A Tízparancsolat nyilvános kihirdetésekor a nép először nem volt tisztában azzal, hogy mit jelent számukra Isten közvetlen jelenléte, hangjának hallása, dicsőségének közelsége. Amikor szembesültek vele, nagyon megrémültek, és kérték Mózeset: „Te beszélj velünk, és mi hallgatunk! Az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk!” (2Móz 20,19)

Amikor közel negyven év múltán Mózes visszaidézte ezt az eseményt (5Móz 18,15–17), akkor elmondta, az Úr tájékoztatta őt arról, hogy „jól mondták, amit mondtak”. Az Isten próféta által közvetítette üzeneteit, hogy valóban ne legyen emésztő tűz számukra Isten közvetlen jelenléte. Mindazonáltal meghirdette, hogy Mózesnél is nagyobb prófétát fog támasztani az Úr közöttük, akinek szájába maga Isten adja az Ő igéit, és mindent megmond nekik. Jézust látva és hallgatva megrendülten állapították meg sokan: „Bizonyial ez ama próféta, aki eljövendő!” (Jn 6,14; 7,40)

Mózeset választotta ki az Úr arra is, hogy az írásos kinyilatkoztatás, a Biblia első könyveit rajta keresztül adja át az emberiségnek. Mózes öt könyvén kívül a Biblia legősibb könyve is általa lett feljegyezve, valószínűleg a negyvenéves midáni tar-

tózkodása alatt. „Mielőtt a világ legrégebb költői megszólaltak volna, Midián pásztora feljegyezte Isten Jóhoz intézett szavait, amelyek fenségükben a legkiválóbb emberi művekkel sem hasonlíthatók össze.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 159. o.)

---

*Az e heti adomány
a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát
támogatja.*

Prófétai szolgálat

A KIRÁLYSÁG KORÁBAN

Ezen a héten nyomon követjük a Bibliából azt az időszakot, amikor a legtöbb próféta tevékenykedett a történelemben. Többségük Izráel népének tagja volt, és azon a területen fejtette ki szolgálatát. Voltak azonban más területen is Istennek szent emberei, akiket keresztül kinyilatkoztatásokat adhatott. A Szentírás „író prófétái” azonban zsidók voltak, hiszen ígérete szerint Isten erre a népre bízta az Ő beszédeit. A tanulmány otthoni átvételekor és a közös megbeszéléseken keressük meg és hasznosítsuk azokat a tanulságokat, amelyek a gyakorlati kereszténységünk szempontjából ma is időszerűek.

I Mikor jelent meg újból a prófétai szolgálat Izráelben, a bírák korát követő hosszú szünet után?

1Sám 3,1. 10. 19–21 • „És a gyermek Sámuel szolgált az Úrnak Éli előtt. És abban az időben igen ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem volt nyilvánvaló látomás... Akkor eljött az Úr, odaállott és szólította, mint annakelőtte: »Sámuel, Sámuel!« És mondta Sámuel: »Szólj, mert hallja a te szolgád!« Sámuel pedig felnövekedett, és az Úr volt ővele, és semmit az ő igéiből a földre nem hagyott esni. És megtudta egész Izráel, Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájaként rendeltetett. És az Úr kezdett ismét meg-

jelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úr beszéde által.”

Izráel elhelyezkedett az ígéret földjén, de a szent történelem írója feljegyzí, hogy „elhagyták az Urat, és szolgálták a Baálnak és Astarótnak, ezért felgerjedt az Úr haragja Izráel ellen... Amikor bírákat támasztott az Úr nekik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a bíró egész idejére, mert megindult az Úr a panaszaikon, amelyet emeltek elnyomóik és szorongatóik miatt. De mihelyt a bíró meghalt, visszatértek, és még jobban megromlottak, mint az atyáik, és más istenek után jártak, azoknak szolgáltak, azok előtt hajtották meg magukat, föl nem hagytak cselekedeteikkel és nyakas magaviseletükkel.” (Bír 2,13–14. 18–19) A főpapi szolgálatot Áron utódai látták el, de a papi nemzetségnek sem volt erkölcsi tekintélye (1Sám 2,17. 24–25. 29). Ekkor hívta el Isten bírói, főpapi és prófétai szolgálatra Sámuel, aki nem is Áron, hanem Kóré családjából származott (4Móz 26,11, vö. 1Krón 6,22–28). Az Úr egyértelművé tette, hogy az ajándékokat a Szentlélek osztja, és annak adja, akinek akarja (1Kor 12,11).

Sámuel szolgálatának egyik legnagyobb eredménye a mispai országgyűlésen mutatkozott meg (1Sám 7. fej.), amikor a nép bűnvallomással rendezte Istennel a kapcsolatát, az Úr pedig választott a megalázkodásukra. Kudarcként könyvelte el ezzel szemben Sámuel a királyigénylést, mert az egyház többre értékelte a világ által követett társadalmi törvényeket az Isten által adott alkotmánynál: „Nem téged utáltak meg, hanem engem, hogy ne uralkodjam felettük” – mondta neki az Úr (1Sám 8,7). Mindazonáltal ő nem szűnt meg könyörögni a népért, és hűségesen közvetítette számukra Isten tanácsait és parancsait.

Sámuel fontos tettei közé tartozik a prófétaiskolák megalapítása is. „A fiatalok továbbképzéséről a prófétaiskolák gondoskodtak. Ha egy fiatal behatóbban kívánta tanulmányozni Isten szavát, és vágyakozott fentről jövő mennyei bölcsesség után, hogy később Izráel tanítója lehessen, a prófétaiskolák nyitva álltak előtte. Ezeket az iskolákat Sámuel alapította, hogy gátat vessen az elhanyagolt erkölcsi romlásnak, és elősegítse a fiatalok és általuk a nemzet szellemi és erkölcsi jólétét és felemelkedését. Ezért az iskolákba olyan tanítókat helyezett, akik istenfélelemben vezették és tanácsolták a népet. Az istenfélő, értelmes és tanulni vágyó ifjak egész seregét gyűjtötte össze. Őket azután »próféták fiainak« nevezték. S amíg ők Isten társaságában az Igét és a teremtés csodálatos művét tanulmányozták, természetes képességeik mellé felülről jövő bölcsesség adatott. Tanítóik jártasak voltak az igében, és állandó kapcsolatban voltak Istennel. A Szentlélek áldásaiban részesültek, s istenfélelmük és képzettségük folytán a nép bizalmát, megbecsülését is élvezték. Sámuel idejében két ilyen iskola volt Izráelben: az egyik Rámában, a próféta otthonában, a másik Kirjáth-Jeárimban, ahol akkor a frigyládát őrizték. De később még több iskolát is alapítottak.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 593. o.)

2 Hogyan virágzott fel Izráelben a próféta szolgálat Dávid idején?

Ap csel 2,29–31 • „Atyámfiai, férfiak, szabad nyilván szólnom előttetek Dávid pátriárkáról... Próféta lévén azért, és tudván, hogy az Isten néki esküvéssel megesküdt, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből támasztja a Krisztust test szerint, hogy helyeztesse az ő királyi székébe, előre látván ezt, szólott a Krisztus feltámadásáról...”
1Krn 15,16. 22; 16,7; 25,1–8

Úgy tűnik, a Sámuel által működtetett prófétaiskoláknak megvolt az eredményük: egyre többen kapták meg a prófétaiség lelki ajándékát, és találták meg a szolgálati területüket. Név szerint is megemlékezik az Írás Nátán és Gád próféta tevékenységéről. Kóré fiai is megkapták a prófétaiség ajándékát, számos Messiás-zsoltárt találhatunk a Zsoltárok könyve gyűjteményében, amelyek az ő szerzeményeik. Hasonlóképpen tettek bizonyosságot Asáf és fiai is. Dávid zsoltárai pedig kezdettől fogva a szent iratok gyűjteményébe kerültek. *„Dávid zsoltárai a bűnbe süllyedt és önmagát elítélő ember tapasztalatait, a legbensőségebb hitet és az Istennel való mély összeköttetést tükrözik. Élettörténete hirdeti, hogy a bűn csak szégyent és fájdalmat hozhat az emberre, Isten szeretete és irgalma pedig a legmélyebb mélységbe is elér. A bűnbánó lelket a hit emeli fel az istenfiúságban való részesezés magasságába. Minden biztosíték és ígéret közül, amelyet Isten szava tartalmaz, az tesz a leghatásosabban bizonyosságot az Úrról, amely az emberek iránti hűségét, igazságát, irgalmasságát mutatja be.”* (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 754. o.)

1Krón 25. fejezete leírásából úgy tűnik, hogy a zenei szolgálat és a prófétaiség lelki ajándéka abban az időben igen szoros kapcsolatban volt. *„A megszentelt értelem állandóan »régit és újat« hozott elő számukra az Úr kincstárából, és Isten Lelke a prófétálásban és a szent énekekben nyilatkozott meg. A zene külön, szent célt szolgált. Az emberek gondolatait fölemelte, s a lelkekben Isten iránti hálát és tiszteletet ébresztett.”* (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 594. o.)

Sámuel prófétaiskoláiban kezdték el a szent történelem írását – ezek az iratok is részét képezik annak a kánonnak, amelyet Isten a kinyilatkoztatás mércéjeként adott át az emberiségnek.

3 Milyen szolgálatot láttak el a próféták a megosztott királyságban?

2Kron 36,15–16 • „Az Úr, az ő atyáik Istene elküldte hozzájuk követeit jó idején, mert kedvezett az ő népének és az ő lakhelyének. De ők az Isten követeit kigúnyolták, beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az Úr haragja felgerjedt népe ellen, s többé nem volt segítség.”

.....

.....

Az izraeliták klasszikus értelemben csak azokat tartották prófétának (nábinak), akik Mózeshez hasonlóan Isten és a Kánaánban letelepedett nép között végeztek közvetítői szerepet. Az Úr valóban próféták sokaságát küldte hozzájuk, „mert kedvezni akart népének és lakhelyének”, ám kijelentette, hogy a próféták szolgálatát nem lehet kisajátítani, Izráelre korlátozni, őket az egész emberiségnek adta (Ésa 49,1–6). Ezt az igazságot a zsidók nagyon nehezen értették meg. Jónás könyvét nem véletlenül adta át nekik az Úr második Jeroboám korában. Még Péter apostol korában is azt képviselték, hogy „tilalmas zsidó embernek más nemzetséggel barátkozni vagy hozzá menni” (Ap csel 10,28). Ki tiltotta meg nekik? Nem az Úr. Ők tiltották meg maguknak. Az Úr óvását – amellyel felszólította őket, hogy tartózkodjanak a pogányok szokásaitól, hagyományaitól és erkölcsi eltéréseitől – kiforgatták, és úgy értelmezték, hogy csak rájuk terjesztette ki Isten az üdvösség ígérését. Gondolkodjunk el azon, miért fajult el idáig Isten népe? Ma nem jelenik meg ugyanez az irány az egyház életében?

Annak ellenére, hogy a prófétai szolgálat szinte teljesen az elpártolt Izráel visszatérésére irányult, mégis születtek olyan

könyvek és írások, amelyek alkalmasakká váltak az egész emberiség megszólítására, hogy az üdvösség üzenete a föld végéig terjedjen. A héber kánon gyűjteményének mindhárom csoportja (a törvény, a próféták és az írások) magán viseli azt a hitelesítést, amit Isten csak a próféták szolgálatán keresztül nyújt. Hitelesen mutatják be Isten jellemét, az eljövendő „felkentre”: Jézus Krisztusra mutatnak.

4 Tekintsük át az északi és a déli országrész egy-egy prófétájának küldetését.

a) **Illés próféta** Izráelben, az északi országrészben

A zsidó nép emlékezetében Mózes mellett Illés volt „a próféta”. Illés volt az a személy, aki a hitehagyás mélypontjából átmenetileg felemelkedő Izráelben újból felélesztette a Sámuel által alapított prófétaiskolákat.

Gondoljuk át, és beszéljük meg:

– Milyen lehetett Illés próféta imaélete? (Jak 5,17–18)

– Hogyan képviselte Isten beszédét a királyok előtt? (1Kir 21,17–29; 2Kir 1. fej.)

– Hogyan képviselte Isten beszédét az Istentől eltévelyedett nép előtt? (1Kir 18,21. 36–37)

b) **Ésaiás próféta** Júdában, a déli országrészben

Ésaiás prófétát Ellen White a megigazulás prédikátorának nevezi, mások az ószövetség evangélistájának hívják. *„Ésaiás korában a bálványimádás már senkit nem lepett meg (lásd: Ésa 2,8–9). A bűnös szokások annyira elterjedtek a társadalom minden rétegében, hogy az a kevés ember, aki hű maradt Istenhez, sokszor már-már elvesztette bizalmát, és engedett a csüggedésnek, a kétségbeesésnek. Úgy rémlett, Isten Izráellel való szándéka megghiúsul, és az engedetlen nép Sodoma és Gomora sorsára jut. Nem csoda, ha ilyen állapotok láttán Ésaiás visszariadt a felelős-*

ségtől, amikor Uzziás uralkodásának utolsó évében Isten megbízta, hogy vigye el intő és feddő üzenetét Júdának. Jól tudta, hogy konok ellenállással fog találkozni. Feladatát reménytelennek látta, amikor a reá bízott nép nyakasságára és hitetlenségére gondolt. Felismerte, milyen alkalmatlan a helyzet megoldására. Eldobja-e reményt vesztve megbízatását, és hagyja, hogy Júda zavartalanul imádjá bálványait? Ninive istenei uralják a földet, dacolva a menny Istenével? ...A próféta feladata világos volt: emelje fel szavát, és tiltakozzék az elhatalmasodó bűnök ellen. De valami bizonyosságot akart. E nélkül félt belefogni a munkába. »Meddig tart ez, Uram?!« – kérdezte. Választott néped közül soha senki sem fogja ezt megérteni? Senki sem fogja megbánni bűnét, és senki sem gyógyul meg? A tévelygő Júda sorsa nem hiába nyomta lelkét. Küldetése nem lesz eredménytelen. De a nemzedékek óta szaporodó bűnöket nem lehet az ő idejében eltávolítani. Egész életén át türelmes, bátor tanítónak kell lennie – a reménység és ítélet prófétájának. Isten szándéka végül megvalósul. Béerik szolgája fáradozásának és Isten minden hűséges szolgája munkájának gyümölcse. A maradék üdvösséget kap. Ennek megvalósulása érdekében az intés és kérlelés üzenetét hirdetni kell az engedetlen népnek... Ígéretet kapott arra, hogy a bűnbe süllyedt Izráelnek küldött menyeei üzenetet a Szentlélek meggyőző ereje fogja kísérni. És a próféta felbátorodott a reá váró munka elvégzésére. E látomás emlékét vitte magával hosszú és fáradságos szolgálatán végig. Hatvan éven át – vagy még tovább is – a reménység prófétájaként állt Júda fiai előtt, és egyre bátrabban hirdette az egyház győzelméről szóló jövendöléseit.» (Próféták és királyok, Ésaiás elhívása c. fej.)

Gondoljuk végig, és beszéljük meg:

– Milyen lehetett a próféta számára Ezékiás korában látni a megújulást és reformációt? (2Krón 29–32., Ésá 36–39 fej.)

– Milyen lehetett a próféta számára Manassé korában látni a bálványimádáshoz való visszasüllyedést? (2Kir 21,1–16)

– Milyen áldásokat merítettünk a „Vigasztalások könyvéből”? (Ésa 40–48 fej.)

– Hogyan mutatja be az eljövendő Messiást mint az „Úr szolgáját”? (Ésa 42., 49–50. fejj.; 52,13–53,12)

5 Milyen megdöbbenő kijelentést tett Jézus a fogság utáni kor egyik prófétájával kapcsolatban?

**Mt 23,35 (vö. Zak 1,1; 1,7) • „Hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véré-
től Zakariásnak, a Barakiás fiának véreig, akit a templom és az oltár között megöltetek.”**

Zakariás próféta szolgálatának legfontosabb szerepe a visszatért zsidók bátorítása volt, akiknek sok nehézséggel kellett megküzdeniük. Több messiási jövendölést is találhatunk könyvében (például 6,12; 9,9; 12,10; 13,1; 19,3–4), ezek által is reménységet adott az Úr a közeledő szabadításra nézve. Tehát szolgálata és írása által is vigasztalni, erősíteni akart, mégis olyan sorsra jutott, mint annyi más elődje a múltban: őt is megölték, mégpedig „a templom és az oltár között” – Jézus kijelentése szerint. „Zakariás személyes életéről többet nem tudunk, kivéve amit Mt 23,35-ben található utalásban olvashatunk, amely valószínűleg arra vonatkozik, hogy a templom területén gyilkolta meg a tömeg (mivel a Krisztus által említett Zakariás nem más, mint Berakja fia, nem pedig Jójada pap fia, aki 2Krn 24,20–21 szerint hasonlóképpen lelte halálát Jóás napjaiban).” (G. L. Archer: *Az ószövetségi bevezetés vizsgálata*, 508. o.)

6 Idézzük fel az Ószövetség utolsó prófétájának utolsó szavait!

Mal 4,5–6 • „Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az

atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.”

Malakiás jövendölése a Messiás Krisztus megjelenése előtti időre, az útkészítő prófétai szolgálatra vonatkozik. Beteljesedését Jézus első adventje idején Keresztelő János szolgálatában (Lk 1,76–79; Mt 11,9–14), második adventje előtt pedig Ellen G. White szolgálatában és az advent nép küldetésében fedezhetjük fel.

Beszéljük meg:

– Milyen az Illés lelkével és erejével végzett prófétai szolgálat?

– Mit jelent, hogy az atyák szívét a fiakhoz, a fiak szívét pedig az atyákhoz fordítja?

– Hogyan láthatjuk ezt beteljesedni Keresztelő János szolgálatában?

Az utolsó időben, Jézus második adventje előtti beteljesedés részleteivel az utolsó négy tanulmányban foglalkozunk.

---

*Az e heti adomány
az ingatlanalapot támogatja.*

Hamis próféták az Ószövetségben

¶ Miért utánozza Sátán a prófétai szolgálatot?

2Kor 11,13–15 (vö. Jn 8,44) • „Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda, hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá, akiknek végük az ő cselekedeteik szerint lesz.”

Gyűjtsük ki Jeremiás 23., Ezékiel 13. és 34. fejezetéből a hamis próféták jellegzetességeit!

.....

.....

„Sátán csalással csábította el az angyalokat is. Minden korszakban így tevékenykedik az emberek között, és mindvégig ezt folytatja. Ha Sátán nyíltan bevallaná, hogy Isten és törvénye ellen hadakozik, akkor az emberek óvakodnának tőle. Azonban álcázza magát, és összevegyíti az igazságot a hamissággal. Így hisznek el az emberek olyan hamisságokat és tévedéseket, amelyek fogságba ejtik őket és megrontják életüket. Sátán így ragadja ma-

gával az egész világot. De közeledik a nap, amikor diadala örökre véget ér!” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Sátán ellenségeskedése a törvénnyel c. fej.)

2 Milyen ismertetőjelek alapján ítéelhetjük meg a próféták hitelességét? Kinek a feladata a megvizsgálás?

- a) Összhang Isten kinyilatkoztatott igazságával, a Bibliával (Ésa 8,19–20)
- b) Isten szent embere, akire Isten a kinyilatkoztatást bízta (2Pt 1,21; 1Kir 17,24; 2Kir 3,11–12)
- c) Életének és munkásságának a gyümölcsei (Mt 7,15–20)
- d) Hogyan beszél Jézusról mint Megváltóról? (1Jn 4,1–3)
- e) Szavának hitelességét Isten igazolja (5Móz 18,20–21)

.....

.....

„Lesznek hamis álmok és látomások, melyekben van valami igazság, de messze vezetnek az eredeti hittől. Az Úr adott az embernek egy szabályt, mely által leleplezheti ezeket a csalásokat: »A tanításra és bizonyásgtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok.« (Ésa 8,20) Ha lebecsülik Isten törvényét, ha ügyet sem vetnek az Ő akaratára, melyet kinyilvánít a Lélek bizonyásgtételében, akkor azok hitetők. Olyan indítékok és hatások vezérlik őket, amelyekről azt hiszik, hogy a Szentlélektől származnak, és megbízhatóbbnak tartják azokat, mint az ihletett Igét. Azt állítják, minden gondolat és érzés a Lélek benyomása, és amikor ellenük szóló érveket hozunk fel a Szentírásból, akkor kijelentik, hogy ők valami sokkal megbízhatóbbnak vannak a birtokában. De amíg azt gondolják, hogy Isten Lelke vezeti őket, valójában egy olyan elképzelést követnek, amit Sátán eszelt ki.

*Sátán a legárnyaltabb módszerekkel fog dolgozni azon, hogy az emberek által kitalált dolgokat angyali öltözetben mutassa be. Az Ige fénye azonban ott ragyog az emberi sötétségben, és a Bibliát sohasem lehet majd csodás megnyilatkozásokkal pótolni. Tanulmányoznunk és kutatnunk kell az igazságot, mint az elrejtett kincset. Csodálatos megvilágosodások nem adatnak az Igétől függetlenül, és nem is helyettesítik azt. Ragaszkodjunk az Igéhez, fogadjuk el az ihletett Írást, mely bölcsé teszi az embert az üdvösségre.” (Ellen G. White: *Válogatott bizonyágtételek*, II., 98–99. o.)*

3 Kik igényeltek maguknak prófétai tekintélyt a romlás idején?

Jel 2,20 (vö. 1Kir 18,19–20) • „De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, aki magát prófétának mondja, hogy tanítson és elhitesse az én szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és a bálványáldozatokból egyenek.”

.....

.....

Jelenések könyve jelképként hivatkozik Jézabelre, aki hamis istentiszteletet, idegen vallást hozott a választott nép körébe. Ez a föníciai hercegnő, Akháb felesége Izráelbe telepített több száz Baál-papot, az igaz Isten képviselőit pedig megölette. Így részben erőszakkal, részben a nép átnevelésével elérte azt, hogy a nép elfogadta a Baál-kultuszt, ennek a termékenységitennek mutatott be áldozatot, tőle várta az esőt, a termést. Nem tűnt el ugyan teljesen az igaz Istenbe vetett hit, de keveredett a pogány kultusszal, ami sokszor még veszélyesebb, mint a nyílt hitetlenség. Amikor Illés a Kármel hegyén összegyűlt sokaságnak feltette a kérdést: „Meddig sántikáltok két-

felé?” – a nép nem tudott választani, annyira megzavarta gondolkodásukat az idegen vallási kultusz.

Ennek a képtelen jelenségnek a megismétlődését a végidőben működő hamispróféta-intézmény megvalósulásakor figyelhetjük meg. Erről a nyolcadik tanulmányban lesz szó.

Ma is fellépnek emberek és intézmények az „Így szól az Úr” tekintélyével, pedig legfeljebb csak annyi közülük lehet a világegyetem Teremtőjéhez, az önmagát kinyilatkoztató Istenhez, mint Jézabelnek vagy az általa támogatott prófétáknak. Hogyan lehet, hogy emberek tömegei, sokszor még jó szándékú vallásos emberek is hitelt adnak kijelentéseiknek?

4 Miért volt veszélyes és megtévesztő a Jeremiás korában tömegesen fellépő hamis próféták tevékenysége? Mi tette népszerűvé az üzenetüket? Milyen tanulságai vannak mind ezeknek a végidőben élők számára?

Jer 5,31 • „A próféták hamisan prófétálnak, és a papok tetszésük szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereteti! De mit cselekszenek majd utoljára?!”

Jer 23,16–17. 20 (vö. 30,24) • „Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, akik nektek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívüknek látását szólják, nem az Úr szájából valót. Szüntelen ezt mondják azoknak, akik megvetnek engem: Azt mondta az Úr: Békességetek lesz nektek és mindenkinek, aki az ő szívének keménysége szerint jár. Ezt mondták: Nem jó reátok veszedelem! Nem szűnik meg az Úrnak haragja, míg meg nem valósítja és míg be nem teljesíti szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolog értelmét.”

2Tim 4,3–4 • „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűj-

tenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük, és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafor-
dulnak.”

Jeremiás kora az utolsó napok erkölcsi összefüggéseit jeleníti meg. A választott nép számára ez az időszak valóban az utolsó lehetőség volt, hogy elkerülhesse a babiloni fogságot. Sátán elkeseredetten igyekezett az isteni kinyilatkoztatást távol tartani a néptől és az egyház vezetőitől, ami nemcsak Jeremiás hiteltelenítésében nyilatkozott meg, hanem abban is, hogy hamis próféták sokaságát „állította szolgálatba”, akik nem az Úr szájából való igékkel, hanem szívük gondolataival, valamint a megtéretlen emberek igényeinek megfelelően léptek fel ezekkel a szavakkal: „Így szól az Úr!” Ezek a próféták zsidók voltak, sokszor megbecsült tagjai a társadalomnak, ezért volt különösen megtévesztő Isten nevében elmondott prófétálásuk. Jeremiás gyakran kesergett – átérezve tehetetlenségét –, kérlelve a népet és a királyt, hogy csak arra hallgassanak, ami ellenőrizhetően Istentől származik. Abban a korban is, csakúgy mint napjainkban, mindenkinek adott volt a lehetőség az üzenet eredetének ellenőrzésére.

Az emberi történelem végidején Isten egy népet bíz meg prófétai küldetéssel – ugyanúgy, mint Jeremiást az i. e. 7. század végén–6. század elején –, ám Sátán is szolgálatba állítja a maga „prófétáit”, és ebben a megtévesztő helyzetben Jeremiás könyve sok tanulságot tartalmaz azoknak, akik valóban Isten akaratát és igazságát keresik. A csoportos megbeszélésen térjünk ki erre is.

5 Kiknek a nevét említi meg Jeremiás, és milyen tevékenységet folytattak?

Jer 28,1–17 • „Abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben, az ötödik hónapban mondta nékem Hanániás (Azúrnak fia, a próféta, aki Gibeonból való volt), az Úrnak házában, a papok és az egész nép szemei előtt, mondván: »Ezt mondja a Seregek Ura, Izrael Istene: Eltöröm a babiloni királynak jármát...« És vette Hanániás próféta a jármot a Jeremiás próféta nyakáról, és széttörte azt. És szólt Hanániás az egész nép előtt, mondván: »Ezt mondja az Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két esztendei idő múlva minden nemzet nyakáról.«»

Jer 29,20–32

.....

.....

Nagyon erős azoknak a prófétáknak a befolyása, akik azt hirdetik a bűnösöknek, amit azok hallani szeretnének. Isten igazolta Jeremiást azáltal, hogy *Hanániás* próféta meghalt abban az esztendőben, a hetedik hónapban, de ez sem készítette arra a népet, hogy odafigyeljenek az igaz próféta szavaira, és engedelmeskedjenek az általa közvetített isteni szónak. A megromlott emberi természet velejárója ez a magatartás, amely szembetűnően megfigyelhető abban a történetben, amelyet Jeremiás 42,1–43,7 leírása jelenít meg. Ha Jeremiás azt mondta volna, amit hallani szerettek volna, akkor készséggel hallgattak volna rá, de mivel nem a szájjuk szerint beszélt, ezért ellene fordultak, és magukkal vitték rabságba, Egyiptomba. Gondoljuk át ennek a történetnek a tanulságait is!

Jeremiás 29. fejezete megemlíti két olyan hamis prófétát, *Akhábot* és *Sedékiást* (nem azonosak a hasonló nevű királyok-

kal), akiknek az erkölcsi élete kirívóan bizonyította, hogy nem lehetnek „Isten szent emberei”. Isten nevében hirdettek olyan dolgokat, amelyekkel az Úr nem bízta meg őket, és az emberek hitelt adtak a próféciáknak, noha tudták, hogy felebarátaik feleségeivel paráználkodtak, és istentelenül éltek. Sorsukat végül Nabukodonozor babiloni uralkodó pecsételte meg, aki tüzes kemencébe vettette őket. Jeremiás próféta felhívta a babiloni foglyok figyelmét, hogy Isten népe könnyebben hagyja megtéveszteni magát, mint egy világi uralkodó, aki nem ismeri a Szentírást, „csak” logikusan gondolkodik.

Mindegyik esetben megfigyelhetjük azt a sajnálatos tényt, hogy a hamis próféták sorsa megpecsételődött a Jeremiás által megjövendölt isteni kinyilatkoztatás után, ám ez sem hozta meg azt a kívánatos eredményt, hogy a megszenyvedett emberek belátták volna tévedésüket, és hallgattak volna az igaz prófétára. Kerestek magunknak egy újabb személyt (sokáig nem is kellett keresni, Sátán küldte rögtön), aki kívánságaiknak megfelelően szólaltatta meg a „prófétai” beszédet. Figyeljük meg ennek is a párhuzamait napjainkban.

„A babiloni hamis tanítók között volt két ember, akik szenteknek mondták magukat, noha erkölcstelenül éltek. Jeremiás elítélte gonoszágukat, és figyelmeztette őket, hogy milyen veszélyben vannak. A hamis tanítókat feldühítette a dorgálás, és igyekeztek lerombolni az igaz próféta munkáját. Felbiztatták a népet, hogy kételkedjenek Jeremiás szavaiban, és Isten tanácsának ellenkezőjét tegyék, vagyis ne engedelmeskedjenek a babiloni királynak. Az Úr Jeremiás által kijelentette, hogy a hamis próféták Nabukodonozor kezébe kerülnek, és szemük láttára megölik őket. Ez a jövendölés nemsokára szó szerint teljesedett.

Az idők végéig lesznek zavart keltő emberek. Lázítanak azok között, akik magukat az igaz Isten képviselőinek vallják. A hamis próféták arra biztatnak embereket, hogy könnyen vegyék a bűnt. Amikor gonosz cselekedeteik következményei nyilvánvalókká lesznek, nehézségeikért azt igyekeznek felelőssé tenni, aki

lelkiismeretesen intette őket, amiképpen a zsidók is Jeremiást vádolták balsorsukért.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Júda utolsó királya c. fej.)

6 Hogyan tevékenykedtek az újjáépítés idején a hamis próféták? Gondoljuk át a két történet tanulságait!

Nehem 6,5–9 • „Küldte továbbá hozzám Szanballat ilyen módon ötödször a legényét, akinek kezében egy felnyitott levél volt, melyben ez volt írva: A szomszéd népek közt ez a hír, és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot akartok ütni, annakokáért építed te a kőfalat, és hogy te leszel az ő királyok, e beszédek szerint. Sőt még prófétákat is rendeltél, akik hirdetnék tefelőled Jeruzsálemben, ezt mondván: Király van Júdában! És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik, annakokáért jer és tanácskozzunk együtt!”

Nehem 6,10–14 • „És én elmentem Semájának... házába..., és őt bezárkóztatva találtam, és mondta: Menjünk az Isten házába, a templom belsejébe, és zárjuk be a templomnak ajtait, mert eljönnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jönnek el, hogy megöljenek. Én pedig mondtam: Avagy ily férfiúnak, mint én vagyok, illik-é futni? Hát ilyen lévén, mint én, beléphet-é valaki a templomba, élvén? Nem megyek! És megismertem, hogy nem az Isten küldötte őt, hanem azt a próféciát azért mondta nékem, mert Tóbiás és Szanballat felbérelték őt.”

.....

.....

Amikor egyéni és politikai érdekek forogtak veszélyben Isten hűséges szolgálói tevékenysége miatt, akkor felbérelt emberek

léptek fel ellenük prófétaként. Sátánnak az az érdeke, hogy megakadályozza az evangélium terjedését, a megváltási terv megvalósulását. Ez történt itt is, és történik minden esetben, amikor isten terve a megvalósulás felé közeledik az emberek és az egyház életében. Hogyan készülhetünk fel a hamis próféták munkájának ellensúlyozására?

„Sátán újra meg újra vereséget szenvedett, és most nagyobb gyűlölettel és ravaszsággal, még körmönfontabb és veszedelmesebb csapdát állított Isten szolgájának. Szanballat és társai felfogadtak embereket, hogy Nehémiás barátainak mondván magukat, gonosz tanácsot adjanak neki, mintha tanácsuk az Úrtól származna. E gonoszságban Semája járt elől, akiről Nehémiásnak előzőleg jó véleménye volt. Semája bezárkózott egy helyiségbe a szentély közelében, mintha attól félne, hogy élete veszélyben volna. A templomot akkor már falak és kapuk védték, de a város kapui még nem készültek el. Semája – színlelve, hogy gondosan ügyel Nehémiás biztonságára – azt tanácsolta, keressen menedéket a templomban. »Találkozzunk az Isten házában, a templom belsejében, és zárjuk be a templom ajtóit, mert el fognak jönni, hogy meggyilkoljanak téged, mégpedig éjjel jönnek el, hogy meggyilkoljanak.«

Nehémiás, ha követte volna ezt az álnok tanácsot, feláldozta volna Istenbe vetett hitét, a nép pedig gyáva és alávaló embert látott volna benne. A vállalt fontos munka és Isten hatalma iránt tanúsított bizalma miatt a legnagyobb következetlenség lett volna részéről az elrejtőzés, mintha félne. A vész hír elterjedt volna a nép között, és mindenki igyekezett volna biztonságba jutni, a város pedig védtelenül maradt volna az ellenség szabad prédájául. Ezzel az oktalan lépéssel Nehémiás feláldozta volna mindazt, amit addig elért.

Nehémiás hamar átlátta tanácsadója valódi jellemét és célját. »Felismertem, hogy nem Isten küldte, hanem azért mondta rólam ezt a próféciát, mert fölbérelte Tóbijjá és Szanballat. Azért bérelték föl, hogy félelmemben így cselekedjem, és vétekezsem, azután rossz híremet költsek és gyalázzanak.«

Semája becstelen tanácsával pár jó nevű ember is egyetértett, akik – mialatt Nehémiás barátainak mondták magukat – lopva ellenségeivel szöveterkeztek. De hiába állították fel csapdájukat. Ez volt Nehémiás bátor válasza: »A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon! Nem megyek!«...

Sátán mindig támadja azokat, akik Isten művét és ügyét igyekeznek előrevinni. Jóllehet sokszor kudarcot vall, de mindig új erővel támad, még ki nem próbált eszközöket használva. Azonban leginkább titokban végzett munkájától kell félni, amelyet a magukat Isten műve barátainak vallókkal hajtat végre. A nyílt támadás – ha heves és kegyetlen is – sokkal kevésbé veszélyes Isten ügye számára, mint azok titkos ellenségeskedése, akik csak mondják, hogy szolgálnak Istennek, de szívük mélyén Sátán szolgálói. Ezek az emberek minden előnyt azok kezére tudnak játszani, akik tudásukat Isten műve akadályozására és szolgálói támadására használják...

A vég közeledtével az ördög nagy erővel támadja Isten munkását. Sátán emberi eszközök útján gúnyolja és szidalmazza azokat, akik »a falat építik«. Késleltetné a munkát, ha az építők lejönnének, hogy kivédjék ellenségeik támadásait. Igyekezzenek megghiúsítani ellenségeik szándékait, de ne hagyják, hogy bármi is eltérítse őket munkájuktól! Az igazság erősebb, mint a tévelygés, a jó győzni fog a rossz felett...

*Isten népének rendületlenül ellene kell állnia minden olyan hatásnak, amely megingathatja az Isten irányító hatalmába vetett hitet.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A pogányok cselvetései c. fejt.)*

---

*Az e heti adomány
a gyermekosztályt támogatja.*

Prófétai bizonyágtétel

A KORAI KERESZTÉNYSÉG IDEJÉN

Az üdvtörténetnek ezt a korszakát különös gonddal kell tanulmányoznunk, hiszen a keresztény egyház működése szempontjából eddig a legtisztább és legtermékenyebb időszak (lásd: Jel 6,2). Ha a késői eső kitöltésére készülve szeretnénk egyéni és közösségi életünket az igéhez igazítani, akkor tisztában kell lennünk azzal, hogy ott és akkor kiknek adta oly bőséggel a Lélek ajándékát, és kiknek, hogyan adja itt és most. Próbáljuk meg az apostoli kor tanulságait átvetíteni a mai életünkre.

¶ Kik szemléltették az apostolok számára a profétai szolgálat mibenlétét?

Lk 1,76–77 • „Te pedig, kis gyermek, a magasságos Isten profétájának hívatatsz, mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útjait megkészítsed.”

Mt 11,9–11 • „Hát mit látni mentetek ki? Profétát-e? Bizony, mondom néktek, profétánál is nagyobbat!”

Lk 24,19 • „...amelyek estek a Názáretbeli Jézuson, ki próféta volt, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt.”

Mt 16,13–14 (vö. 5Móz 18,18–19) • „Mikor pedig Jézus Cézarea Filippi környékére ment, megkérdezte tanítványait, mondván: »Engemet, embernek Fiát, kinek mon-

danak az emberek?» Ők pedig mondták: »Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, némelyek pedig Jeremiásnak vagy egynek a próféták közül.«»

Az evangéliumok arról tanúskodnak, hogy a nép felfokozott messiási várakozásban élt ebben az időben. Sokan tanulmányozták a próféciákat, és a politikai körülmények is gerjesztették ezt a hangulatot. Malakiás és Ésaías próféta jövendölése is ismert lehetett, hogy a Messiás megjelenése előtt prófétai szolgálattal készíti elő Isten az eljövendő Felkent szolgálatát. Keresztelő János személyében sokan felismerték az ígélet teljesedését.

„János rendkívüli megjelenése hallgatóinak gondolatait az ősi látnokokra terelte. Magatartása, ruházata Illés prófétáéhoz hasonlított. Illés lelkével és erejével leplezte le a nemzeti romlást, és fedtte meg az eluralkodó bűnöket. Szavai egyszerűek, tömörök és meggyőzőek voltak. Sokan azt hitték, egy halott próféta támadt fel személyében. Az egész népet felrázta. Tömegek sereglettek a pusztába. János a Messiás eljövételét hirdette, és megtérésre szólította fel a népet. A bűntől való tisztulás jeléül alámerítette őket a Jordán vizében. Ezzel a jelentős szemléltető tanítással azt mutatta be, hogy akik Isten választott népének tartják magukat, bűntől szennyezettek. Szívük és életük megtisztítása nélkül aligha lehetnek részesei a Messiás országának.

Fejedelmek, rabbik, katonák, vámszedők és parasztok mentek, hogy a prófétát meghallgassák. Egy ideig az ünnepélyes isteni figyelmeltetés felrázta őket. Sokan megbánták bűneiket, és megkeresztelkedtek. Mindenféle rendű-rangú ember alávetette magát a Keresztelő János által támasztott követelményeknek, hogy részesei lehessenek a királyságnak, amit meghirdetett.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Kiáltó szó a pusztában c. fejezet)

Jézus Krisztus szolgálatának a megítélésében megoszlottak a vélemények: az Ő tevékenységét is sokan előkészítő szolgáltnak tartották, a próféták közé sorolták, és csak kevesen ismerték fel, hogy Ő a Mózes által megjövendölt „ama próféta”, maga a Messiás. Ezért is olyan nagy jelentőségű Péter hitvallása, amelyben Isten Fiának mondja Mesterét.

2 Mi mindent foglalt magába az apostoli szolgálat?

1Kor 14,1–4. 29–32; Ap csel 1,8 • „Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok.”

Eféz 4,11–15 • „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul.”

2Kor 12,10–12; Gal 1,11–12; 2Kor 12,1–4

.....

.....

A prófétálás (*profeteuó*) jelentése: előre állít. Ez a kifejezés egyaránt vonatkozott a régmúlt idők eseményeinek Isten Lelke általi hiteles feltárására (Ap csel 7,1–45. 55), a jelenre szóló isteni üzenet továbbadására (Ap csel 9,10–17; 11,5–18) és a jövőben bekövetkező események meghirdetésére (Ap csel 21,10–11).

A prófétaság lelki ajándékának első két jellemző megnyilvánulását minden apostol megkapta, de rajtuk kívül még sokan a korai keresztény gyülekezetekben. Az apostolság lelki ajándéka magába olvasztotta, ugyanakkor meg is haladta a korábbi próféták tevékenységét. Az apostolok segítettek a gyülekezetek megszervezésében és munkába állításában, a szolgálati területek

megtalálásában, a lelki ajándékok felfedezésében. Így munkálkodó gyülekezetek által terjedt az evangélium. Krisztus elmondta, hogy az ószövetségi prófétai szolgálat Keresztelő Jánossal bizonyos értelemben véget ért. Az újszövetség alapja a megtérés, a tanítói szolgálat más funkciót tölt be, hiszen „mindnyájan Istentől tanítottak” lesznek. Jézus életének hiteles tanúira, a megváltás igazságainak értőire és befogadóira bízta Isten azt a feladatot, amit a zsidó nép elmulasztott megtenni: vigyék el az üdvösség jó hírét az egész világra, a földön élő összes teremtményhez. Az apostolok tehát egyszerre voltak diakónusok, pásztorok, felügyelők, próféták és evangélisták is (lásd még: 2Kor 11,28–29; 12,1–12; Gal 4,19; Ap csel 20,18–21).

3 Kik közvetíthették a hosszú távú történelmi kijelentéseket is az apostolok korában?

2Thess 2. fej.; 2Pt 3. fej.; Jel 1,1–3

.....

.....

Isten előre ismeri a bekövetkező eseményeket, és a prófétai szolgálat által segítséget nyújt egyházának a felkészüléshez. A rövid távú (még a hívők életében bekövetkező) előre hirdetés ajándékát többen is megkapták a korai kereszténységben, de a hosszú távú történelmi kijelentések ajándéka csak néhányuknak adatott meg. Ezek a próféciák a Biblia részeit képezik mint egyetemes, az egész emberiséghez szóló isteni üzenetek. A vég idején, a késői eső kiárasztásakor nyilvánvalóan ilyen hosszú távú történelmi kijelentésekre már nem lesz szükség.

Vajon mi volt az alapja, a lelki háttere annak, hogy többen megkaphatták abban a korban a prófétaság lelki ajándékát? Nyilvánvaló, hogy amikor az egyház teljes odaszánással végzi

a feladatát, akkor a Szentlélek bőséggel árasztja ki ajándékait, amikor pedig lelkileg elerőtlenedik az egyház, és tétlenné válik, akkor nem tudja az ajándékokat „haszonra” forgatni. Olvassuk el 1Kor 12. fejezetét, és gondoljuk át, hogyan és kiknek ad lelki ajándékokat a Szentlélek! Milyen tanítása van ennek a szakasznak a mi szolgálatunkra nézve?

4 Hogyan foglalta össze az angyal János apostolnak a próféta-
fétaság lelki ajándéka lényegét? Mi mindent foglal magában ez a kifejezés?

**Jel 19,10 • „Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a próféta-
fétaság lelke.”**

.....

.....

Ebben a kifejezésben két fontos szempontot ismerhetünk meg:

a) Jézus Krisztus bizonyágtétele = **a Jézus Krisztustól származó** isteni kijelentés. E szerint minden prófétai szó a nyilvánlatkoztatásláncnak megfelelően Jézus Krisztustól származik (Jel 1,1–3). Amit a próféta mond, úgy kell fogadnunk, mint ha közvetlenül Jézus mondta volna. Ezt erősíti meg Péter apostol is, az Ószövetség prófétáira vonatkozóan (1Pt 1,10–11).

b) Jézus Krisztus bizonyágtétele = **a Jézus Krisztusról szóló**, az Ő megváltó művére utaló vagy azt feltáró bizonyágtétel. E szerint a próféták szolgálata nem irányult közönséges, köznapi eseményekre, mint azt sokszor tévesen értelmezték (pl. Saul korában ajánlották: Kérdezzék meg a prófétát, merre kóboroltak el a szamarak), hanem a megváltás titkainak a feltárására, annak a **gyakorlati alkalmazására**. Ez képezte szol-

gálatuk gerincét. Jézus felhívta az emmausi tanítványok figyelmét, hogy az ószövetség minden része Őróla szóló bizonyágtétel is (Lk 24,25–27; 44–48).

Az apostoli korban az egyház a Krisztustól származó és az Őróla szóló bizonyágtételt vitte el a világhoz, a Lélek erejével. A munkát nem teológiai tudományok művelésével, és módszertani elvek megvalósításával, hanem közvetlenül a Szentlélek irányítása alatt végezték. Pál apostol jól tudta hasznosítani a képzettségét is, de önmagában ez haszontalannak bizonyult, és a munkásságában inkább a közvetlen mennyei vezetés figyelhető meg, nem pedig az, amit Gamálieltől tanult. Napjainkban egy népnek kell eljuttatni minden emberhez Jézus bizonyágtételét, hogy a föld történelmének lezárása előtt mindenki hiteles döntést hozhasson az örök élet elfogadására vagy elutasítására. (Erről részletesebben a 13. tanulmányban szólunk.)

5 Mi hitelesítette az apostolok bizonyágtételét?

2Kor 2,1–5 (vö. Ap csel 11,26) • „És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában, hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.”

2Kor 4,10–11 (lásd még 2Kor 3,2–3; 1Kir 17,22–24) • „Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben.”

.....

.....

A prófétai bizonyágtételnek két hitelesítő jegye is van. Az egyik a **beszédet kísérő mennyei erő** megnyilvánulása, a másik

pedig a **próféta személye**. „Egy élő érv megcáfolhatatlan” – állítja Spurgeon. Jézus nem filozófusokat, hanem tanúkat küldött a világba. Nem azt mondta csupán, hogy általatok hirdetem meg az embereknek a megtérés és a bűnök bocsánatának evangéliumát, hanem hogy „ti vagytok ezeknek bizonyosságai” (Lk 24,48). Ehhez a bizonyóságtételhez társuló mennyei erő adja meg a prófétai szolgálat tekintélyét. E nélkül a legszebb igemagyarázat is csak elméleti tanítás marad, és nem éri el a legfontosabb célt: az emberi életek átformálását. Gondolkodjunk el azon, hogy a prófétai szolgálattal megbízott adventnép tagjaiként hogyan tölthetnénk be eredményesen küldetésünket!

„Pál kiemeli írásaiban, hogy az evangélium prédikátora élje az igazságokat, amelyeket tanít: »Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy szolgálatunk ne szidalmaztassék.« Saját munkájáról, a korinthusi hívőkhöz intézett második levelében a következőképpen emlékezik meg: »Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban. Vereségben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben. Tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szentlélekben, tetetés nélkül való szeretetben.« (2Kor 6,3–4)

Isten szolgálója: Krisztus munkatársa. Világosan felismeri, hogy munkája szent. Tudja, hogy milyen ernyedetlen, önfeláldozó lelkület szükséges ahhoz, hogy eredményesen végezze... Felismeri, hogy a győzelemhez felülről jövő erőre van szüksége, amelyet ha elnyer, nem készíti öndicséretre, hanem arra, hogy annál jobban támaszkodjék a Mindenhatóra. Ezzel a hatalommal egybekapcsolódva olyan bensőséggel hirdetheti az üdvüzenetet, hogy áthatja mások lelkületét is. Az Ige hirdetőjének bensőséges és állandó összeköttetésben kell élnie Istennel ima és az Ige tanulmányozása által. Ez képezi erejének forrását. Istennel való közössége olyan erővel hatja át igyekezetét, melynek befolyása hatalmasabb, mint minden prédikációja. (Ellen G. White: Az apostolok története, Megszentelt igehirdetés c. fejelet)

6 Ellenőrizték-e az apostoli kor gyülekezetei a prófétai vagy apostoli igénnyel fellépők hitelességét? Mi ennek az üzenete számunkra?

Jel 2,2 • „Tudom a te dolgaidat, fáradságodat és türéseidet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket.”

1Thess 5,19–22 • „A Lelket meg ne oltsátok. A prófétálást meg ne vessétek, mindent megpróbáljatok, ami jó, azt megtartsátok! Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjete!”

1Jn 4,1–3 • „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba.”

.....

.....

A „mindent megpróbáljatok” nem a kipróbálásra biztat, hanem arra, hogy az Igéhez mérve próbáljuk meg. Az ellenőrzés nem lehetőség, hanem kötelesség Isten hívő népe számára. Amint 1Jn 4,1–4-ből kitűnik, az első számú próba ebben az időben a Jézus Krisztus személyéhez való viszonyulás volt, és mellette alkalmazták még a többi próbakövet is. Csak az tudja megítélni valakiről, hogy Isten embere-e, aki maga is az. Gondoljuk végig és beszéljük meg, milyen területekre terjedt ki akkor az ellenőrzés, és mire terjedjen ki ma is. Használjuk fel ehhez az előző tanulmányokban rögzített pontokat.

---

*Az e heti adomány
a magnóosztályt támogatja.*

Az egyház prófétai küldetése

Tanulmányunkban azt vizsgáljuk, hogy mi volt Isten célja az egyház létrehozásával, és milyen segítséget ad azoknak, akik nemcsak megértették az Isten országában uralkodó elveket, hanem ezeket az Úr szolgálatában kamatoztatják is. Miközben az apostoli egyház prófétai küldetését elemezzük, vizsgáljuk meg és a csoportos megbeszélésen tárjuk fel, hogyan tudunk mi magunk is bekapcsolódni ebbe a munkába.

¶ Mi a különbség bibliai értelemben az egyház és az állam szolgálata között?

Ésa 49,3 (vö. 1Kor 9,11/a) • „És mondta nékem: Szolgám vagy te, Izráel, akiben én megdicsőülök.”

Rm 13,1–7 (vö. 1Pt 2,14) • „Mert Isten szolgálja ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj, mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgálja, bosszúálló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik.”

.....
.....

Az Ige Isten szolgájának nevezi az egyházat és az államot egyaránt. A különbség a működési területben van. Az állam intézményét Isten a gonoszság terjedésének megfékezésére, a bűncselekmények megelőzésére és megbüntetésére, a közjó és a közrend biztosítására hozta létre az özönvíz után. Az állam-

nak nem feladata az erkölcs, a lelkiismeret kérdéseibe beleszólni, ilyen irányú törvényeket hozni, mert ez Istenre és az egyénre tartozik. Az egyházat Isten a lelkiismeret megszólítására, a bűn problémájára adott isteni válasz meghirdetésére hívta és alapította. Különbséget kell tehát tennünk bűn (a szív állapota) és bűncselekmény (a közrend elleni vétség, életellenes cselekedetek stb.) között, mert az előbbi Istenre és az egyénre, az utóbbi pedig az államra tartozik. Jézus az adópénzzel kapcsolatos vitakérdésre adott válaszában határozottan különválasztotta a kettőt. Ugyanolyan cél- és szereptévesztés, ha az egyház politizál, mint amikor az állam beleavatkozik lelkiismereti kérdésekbe, és a vallásra tartozó kérdésekben alkot törvényt, vagy végez számonkérést.

„Vegyünk egy példát. Valaki ellop egy pénzösszeget a társától, ezért letartóztatják, eljárást indítanak ellene, melynek során bűnösnek találják. Tegyük fel, hogy az ítélet kimondása és végrehajtása közötti időben az illető megbánja tettét, és Isten megbocsátja bűnét. Attól kezdve Isten szemében olyan ő, mintha sohasem vétkezett volna. Isten parancsolata nem ítéli el többé őt a kérdéses bűnéért. Ha a polgári jog Isten törvényével lenne egyenlő, a polgári igazságszolgáltatás akkor járna el következetesen, ha megbocsát az illetőnek, amint Isten tette, ártatlannak nyilvánítja és szabadon engedi.

De Isten rendelése még ennél is többet kíván! »Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt, és ha megtér, bocsáss meg neki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer hozzád tér, mondván: megbántam, megbocsáss neki!« Ha az államhatalomnak az lenne a dolga, hogy Isten törvényét érvényesítse lopás, hamis tanúzás vagy az erőszak bármely formája esetében, akkor ha a letartóztatása után azt mondja az ember: megbántam, meg kellene neki bocsátani. Ha ismét elköveti tettét, ismét letartóztatják, de ismét így szól: megbántam, újra meg kellene neki bocsátani. Ha pedig egyetlen nap alatt hétszer mondja, hogy megbántam, akkor is

meg kellene neki bocsátani. Mindenki előtt világos, hogy az efféle eljárás a társadalom teljes összeomlásához vezetne, s ez egyben minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a polgári hatóságnak nem lehet soha, semmiféle joga ahhoz, hogy Isten parancsolatainak szerezzen érvényt vagy a Bibliát tegye törvénykönyvévé.

Ellenben Isten erkölcsi kormányzását éppen a bűnösnek való teljes megbocsátás elve tartja fenn, mert Krisztus áldozata által »ő mindenképpen üdvözítheti azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzek érettünk« (Zsid 7,25). De a polgári államban ha valaki törvénysértést követ el, és azt rábizonyítják, nem kerülheti el a büntetést akkor sem, ha Isten közben megbocsátja a bűnét.” (A. T. Jones: *A polgári kormányzat és a vallás*, 32–33. o.)

2 Mi a célja tehát Istennek az egyház létrehozásával és szolgálatba állításával?

Rm 3,2 (vö. 2Kir 3,12/a) • „Mindenekelőtt, hogy az Isten reájuk bízta az ő beszédeit.”

1Tim 3,15 • „....mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége.”

Ésa 49,6 (vö. 1Pt 2,9) • „....sőt a népeknek is világossággul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!”

.....
.....

Az egyház szolgálata Isten beszédeinek, az üdvösség jó hírének a megszólaltatása a bűn fennhatósága alatt élő emberiség számára. „Nála van az Isten beszéde.” Isten nem alkalmaz kényszerítő eszközöket, mint az állam, ő a szeretetét, önfeláldozását mutatja meg, és kérlel. Ebbe a tevékenységbe vonja be

a hozzánk hasonló természetű embereket, akik megértették és elfogadták a hívását. Isten szeretetének az átalakító erejét nemcsak elméleti tanként, hanem bizonyságként hirdetik az egyház tagjai, bizonyságul minden népnek, a saját életük példájával. Az evangélium tehát nemcsak azt hangoztatja, hogy van igazság, hanem azt is, hogy van megbocsátás, van szabadulás a bűntől, Istenben elnyerhető a tökéletesség és az örök élet.

„Az egyház Isten elrendelt eszköze, emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek, végül pedig kinyilatkoztatja a »mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt« (Eféz 3,10) Isten felmérhetetlen szeretetét.

Az egyház Isten erős vára és menedékvárosa, melyet fenntart ebben a hűtlen világban. Az egyház minden hitszegése: áruulás az ellen, aki megvásárolta az emberiséget egyszülött Fia vére által. A földön, már az ősidőktől kezdve, hűséges lelkek alkották az egyházat. Minden korszakban voltak az Úrnak őszinte őrei, bizonyoságtevői. Az intő felhívást voltak hivatva továbbadni, és ha fegyverzetüket le kellett tenniük, mások ismét felvették és folytatták a munkát. Isten szövetséget kötött ezekkel a tanúkkal, és így kapcsolta össze földi egyházát a mennyeivel. Angyalait küldte el gyülekezete szolgálatára, és a poklok kapui sem arathattak diadalt felette.

...A lelki sötétség hosszú korszakain át Isten gyülekezete hegyen épült városhoz hasonlított, melyben az egymást követő nemzedékek alatt évszázadról évszázadra a tiszta, mennyei tanok tártak fel. Bármily gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis legnagyobb figyelmében részesíti. Kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szívüket átalakító hatalmát.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Isten terve egyházával c. fej.)

3 Milyen szemléletváltáson mentek és mennek keresztül azok, akik önként, Isten szeretetétől megérintve csatlakoztak az egyházhoz?

Jn 12,24–26 • „Bizony, bizony mondom néktek: Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad. Ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a maga életét, elveszti azt, és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”

.....

.....

Isten világában szabadság, önkéntesség és önfeláldozáson alapuló szolgálat, a másikért élés szemlélete és gyakorlata uralkodik. Az életnek ezt a törvényét kérdőjelezte meg és támadta meg Sátán, amikor a mennyben vizsályt keltett. Az angyalok egyharmada csatlakozott hozzá, de a teremtmények többsége azért még mindig Isten törvénye szerint él. Amikor Jézus tetet öltött, és eljött erre a földre, a mi emberi testünkben bemutatva, milyen elvek uralkodnak a mennyben, és hogyan valósul meg az önkéntes, szabad választáson és önfeláldozáson alapuló szolgálat.

Az idézett igében ez a szó található: *diakónia*. Isten országában *diakónia* (szolgálat) van, ott mindenki diakónus. Az emberek között az a diakónus, aki követi Jézust: „Aki nékem szolgál, engem kövessen” – mondta, és egy csodálatos ígéretet is társított hozzá: „ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is”. Ott a kereszten, de ott a feltámadás utáni új élet dicsőségében is. És ez az élet már itt elkezdődik, a szolgáló gondolkodásmód és életforma megvalósulásával. „És aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” Ezt értették meg sokan a korai ke-

reszténység idején. Diakónusokat tehát nem választani kellett, hanem azzá váltak a keresztség és az újjászületés révén. A kérdés csak az volt, hogyan és milyen irányban terjesszék ki és valósítsák meg ezt a szolgálatot.

Nem olyan emberekről van tehát szó, akik beiratkoztak vagy beiratkoznak egy egyházba, és eljárnak istentiszteletekre jól érezni magukat, hanem akik megértették, felfogták, befogadták Krisztus áldozatát, és hálából követik őt. Diakónusok, szolgák. A keresztség arról szól, hogy egy hétköznapi ember Krisztus diakónusává (szolgájává) válik. Egy jól működő gyülekezetben mindenki diakónus. És ennek a szolgálatnak sokféle területe van. Lehet az ige hirdetésében, lehet egészségügyi misszióban, és lehet szociális területen is „feláldozni a gabonamagot”. A szervezésre a szolgálati terület megállapítása és a Lélek ajándékainak megerősítése céljából van szükség.

4 **Hogyan segítette és segíti Isten az egyház tagjainak új életformáját?**

Eféz 4,7–15 (vö. 1Kor 12,1. 4–11) • „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére... Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban.”

.....

.....

Ahhoz, hogy az Isten országának elvei szerinti élet hatékonyan működjön, és az egyház teljesíteni tudja küldetését, Isten Szentlelke által kegyelmi ajándékokat ad azoknak, akik a ke-

resztség által csatlakoznak az egyházhoz. A lelki ajándékok szolgálat (diakónia) céljára adattak, nem pedig a tanítványok közötti hierarchia kialakítására, amint azt később a torzult egyházban értelmezték. A szolgálati terület és mód kiválasztásán túl tehát minden kereszténynek feladata, hogy igényelje, felismerje, elfogadja és alkalmazza azt a kegyelmi ajándékot, amit Isten személyre szabottan neki ad. Ez bekövetkezhet a keresztség után azonnal is, de lehet egy hosszabb folyamat eredménye is. Senkit nem kárhoztat Isten tétlenségre, csupán fogyasztó magatartásra, hiszen ha így üdvözítené, nem is érezné magát otthon a mennyei világban és az újjáteremtett földön.

Krisztus egyházának tagjai nem tudják ezt az életformát maguktól megvalósítani, csak Krisztussal együtt, csak Őbenne. Azonban a vele megvalósult hit általi kapcsolat magával hozza ezt az önfeláldozó életet.

5 Miért kellett vezetőket választani a gyülekezetek élére?
Mi volt a presbiterek feladata?

Jn 21,15–17 • „Mondta néki: Legeltesd az én bárányaimat!... Órizd az én juhaimat!”

1Pt 5,1–4 • „Legeltessetek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömmel, sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal. Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.”

Tit 1,5–10 • „...vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, magatürtető, aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal, és meggyőzhesse az ellenkezőket.”

.....

.....

Az Újszövetségben a *vén* (*preszbüterosz*) és a *püspök* (*episzkoposz = előjáró*) szó váltófogalomként szerepel, jelentésük azonos. Csak a 2. századtól kezdett hierarchikusan elkülönülni a püspökök tisztsége, addig egy és ugyanazon embert értettek alatta, amint az idézett titusi igéből is kitűnik. A vén elsődleges feladata a pásztorolás, az igével való táplálás, a gondviselés, a példaadás volt az adott helyi gyülekezetben. Az apostolok mint „mozgó igehirdetők”, evangélisták megalapítottak egy gyülekezetet, egy darabig mint diakónusok és presbiterek szolgáltak, majd pedig amikor már megtehették, a presbiteri feladatot átadva önálló munkára nevelték a gyülekezeteket, hogy a szolgálat életrendje és az evangéliumi megbízatás a helyi szinten érvényesüljön. A gyülekezetet erkölcsileg feddhetetlen, és a diakóniában jó bizonyosságot nyert ún. helyi igehirdetőkre (pásztorokra, vénekre, presbiterekre) bízták, és Isten kegyelmére bízva őket továbbutaztak. Tartották azonban a kapcsolatot a gyülekezetekkel, levelek és küldöttek által kölcsönösen értesültek egymás szolgálatáról és hogylétéről. Ha probléma adódott, és a helyi vének nem tudták uralni a helyzetet, visszatértek, elrendezték a dolgokat, és tovább mentek az útkon.

Apostolok cselekedetei 6. fejezetét sokan úgy értelmezik, hogy a diakónus egy tisztség volt, amire választani és felszentelni kellett embereket. Az idézett igeszakasz figyelmes elolvasásából ezzel szemben inkább az tűnik ki, hogy nem diakónusokat, hanem véneket, presbitereket választottak a *diakóniai* (*szolgáló*) *életformát* gyakorló keresztények körében, hogy az apostolok az evangélista munkáját cselekedhessék, s ne kelljen azoknak a problémáknak a rendezésével foglalkozni a gyülekezetekben, amelyeket helyi szinten is meg tudnak oldani. Ha így volt, akkor arra következtethetünk, hogy a hét személy megválasztása talán hét jeruzsálemi gyülekezet létezésére utalhat, ami a megnövekedett létszámhoz viszonyítva érthető is. A megválasztott presbiterek az István halálakor be-

következett üldözés elkezdődése után, amikor a gyülekezet(ek) eloszlott(ak) a környező országokba, evangélistamunkát is végeztek, hiszen az ige hiteles képviselői voltak.

A pogány területeken alapított új gyülekezetekben minden alkalommal választottak, vagy pedig az apostolok jelöltek presbitereket (a Lélek ajándékainak felismerése alapján), de akik a fejlődő gyülekezetekben felnőttek erre a feladatra, azok is megtalálták a szolgálati területüket, mert a keresztyénség dinamikusan növekedett.

Az antiókhiai gyülekezetbe az apostolok először Barnabást küldték presbiternek, aki maga mellé vette erre a feladatra Saulust (Pált), de amikor a gyülekezet megerősödött, és láthatóvá vált, hogy mások is el tudják látni ezt a feladatot, akkor a Szentlélek rögtön új munkaterületre irányította Pált és Barnabást.

6 Miért engedte meg Isten Sátánnak, hogy üldözést támasszon a gyülekezet ellen?

**Ap csel 8,4 (vö. 11,19–21) • „Amazok annakokáért eloszló-
ván, széjjeljártak, hirdetve az igét.”**
Mt 10,18–22 (vö. Jel 12,13)

.....

.....

„És az Isten igéje növekedett.” Az egyház létezésének egyetlen értelme van: az Isten igéjét tisztán, polyvától mentesen, Isten lelkének erejével szólaltassák meg. Ha egy gyülekezet kezd befelé fordulni, öncélúvá válni, akkor Isten nehézségeket támaszt, időnként üldözést enged meg, ami nem büntetés, hanem segítség a küldetés betöltéséhez. *„De van még egy ennél fontosabb kérdés is, amellyel korunk gyülekezeteinek foglalkoz-*

*niuk kell. Pál apostol kijelenti, hogy »mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak« (2Tim 3,12). Akkor miért van az, hogy napjainkban olyan ritkán üldözik a keresztényeket? Ennek csak az az oka, hogy az egyház alkalmazkodik a világ normájához, ezért nem vált ki ellenkezést. Korunk vallásában nincs meg az a tisztaság és szentség, amely a Krisztus és az apostolok korabeli keresztények hitét jellemezte. A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegyezik a bűnnel, Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi, és olyan kevés az életadó kegyesség az egyházban. Éledjen csak fel az őskeresztény egyház hite és ereje, akkor életre kel a gyűlölet szel-
leme is, és fellobban az üldözés tüze!» (Ellen G. White: *Child Guidance*, 48. o.)*

---

*Az e heti adomány
a központi alapot támogatja.*

A végidőben működő „hamis próféta”

Ha Jézus ígérete – „*Veletek vagyok mindennap a világ végezetéig*” (Mt 28,20) – beteljesedik követői életében, akkor Sátán hatalma megrendül. Ezért az emberek ellensége ugyanazzal a módszerrel él a végidőben is, amelyet a korai kereszténység idején alkalmazott: hamis próféta-sággal próbálja eltéríteni az egyházat küldetése teljesítésétől (lásd: Jel 2,14–15). Ezen a héten olyan bibliai prófécia beteljesedéséről tanulunk, amely a szemünk előtt válik valósággá.

¶ Hol találkozunk a Bibliában a „hamis próféta” kifejezéssel? Hogyan azonosíthatjuk ezt a végidőben tevékenykedő „hamis prófétát”?

Jel 16,13 • „Láttam a sárkány szájából, a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijönni, békákhoz hasonlókat.”

Jel 18,20 • „Mefogatott a fenevad, és vele együtt a hamis próféta, aki a csodákat tette előtte, amelyekkel elhitette azokat, akik a fenevad bélyegét felvették, és akik imádták annak képét.”

Jel 13,11–14 • „Azután láttam más fenevadat feljönni a földből, amelynek két szarva volt, a bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány. Az előbbi fenevadnak min-

den hatalmasságát cselekszi ölötte, és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. Nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára, és elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adattak néki, hogy cselekedje a fenevad előtt...”

A „hamis próféta” megjelölés egyértelműen a Jelenések könyve 13. fejezetében megjelenő második hatalomra utal. Félreérthetetlen Jel 19,20 hivatkozása, mely szerint az a hamis próféta, aki a csodákat tette az első hatalom előtt és javára, hogy annak befolyását növelje, és ezzel a Föld lakosait elhitesse.

De hogyan lehetséges, hogy világi hatalmat hamis prófétának nevez a prófécia, holott ez az elnevezés vallási tevékenységre utal? A fenevad mindig világi hatalmat jelent a bibliai próféciákban, és egyértelmű, hogy a földből feljövő, bárányszarvú, de sárkányként szóló fenevad az Amerikai Egyesült Államokat jelképezi. Miképpen lesz hamis prófétává ez a világi nagyhatalom a végidőben?

Oly módon, hogy ebben az országban – ahol az állam és az egyház teljes szétválasztása a kezdetekben még sarokkőnek számított – teljesen összeolvasztják a vallási és a világi hatalmat, így adva mintát a fenevad képének vagy hasonmásának más országokban való felállításához. Az államhatalom képviselői vallási kérdésekkel fognak foglalkozni, vallási érdekeket szolgálnak törvényhozással, vallási érvekre hivatkoznak, vallási eszközöket vesznek igénybe. Nagyon is kifejező és sokatmondó tehát a prófécia szóhasználata. Találók a hamis próféta megjelölés, mert a lényegem emeli ki: az ószövetségi Bálámhoz hasonlóan, először a Gondviselés terveit szolgálta a kétszarvú fenevaddal jelképezett hatalom, az itt élő protestán-

sok igaz prófétának tűntek, Sátán befolyása alá kerülve azonban átalakulnak hamis prófétává.

„Mi »a fenevad képe«? És hogyan fogják megformálni?... Ahhoz, hogy megtudjuk, milyen is ez a kép, és miként formálják majd meg, tanulmányoznunk kell magának a fenevadnak, azaz a pápaságnak az ismertetőjeleit... Amikor az Egyesült Államok legjelentősebb egyházai a közösen vallott tantételekben egységre jutva arra befolyásolják az államot, hogy tegye kötelezővé rendelkezéseiket, és tartsa fenn létesítményeiket, akkor a protestáns Amerika megformálja, létrehozza a római hierarchia hasonmását, aminek elkerülhetetlen következménye lesz, hogy a polgári hatóság büntetést ró azokra, akik eltérő véleményt vallanak... A »fenevad képe« a hitehagyó protestantizmusnak azt a formáját ábrázolja, amely akkor alakul ki, amikor a protestáns egyházak dogmáik megtartásához a polgári hatalom segítségét igénylik.”
(Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 392–397. o.)

2 **Hogyan győződhetünk meg arról, hogy a földből feljövő fenevad valóban az Egyesült Államokat jelképezi? Azonosítsuk a profetikusan ábrázolt minden részletét!**

Jel 12,16 (vö. 13,11) • „Segítségül lett a föld az asszonynak, megnyitotta a föld a száját, és elnyelte a folyóvizet, amelyet a sárkány a szájából bocsátott. Azután láttam más fenevadat feljönni a földből, amelynek két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány.”

.....

.....

Ez a hatalom ugyanabból a földből emelkedik ki, amely korábban menedéket nyújtott az üldözött, hívő egyháznak. Sátán nem tudott azonnal ártani nekik az új hazában, mert ott olyan

államalakulat jött létre, amely radikálisan szétválasztotta az államot és az egyházat, és ezáltal biztosította a lelkiismereti szabadság védelmét.

„E fenevadnak mind a külseje, mind feltűnésének módja mutatja, hogy az általa jelképezett nemzet nem hasonlít az előbbi szimbólumokkal jelzett nemzetekhez (amelyekkel Dániel könyve 7. fejezetében találkozunk). A világot uraló nagy birodalmak Dániel próféta előtt vadállatokként jelentek meg. Ezek az állatok akkor tűntek fel, amikor »az égnek négy szele háborút támasztott a nagy tengeren« (Dn 7,2). Jelenések 17. fejezetében magyarázatot találunk arra, hogy mit jelentenek a vizek: »Népek azok, sokaságok, nemzetek és nyelvek.« (15. vers) Az ég négy szele pedig a harcot szimbolizálja. A nagy tengeren versengő szelek a hódító hadjáratok és forradalmak iszonyú jeleneteit jelképezik, amelyek útján a birodalmak hatalomhoz jutottak.

Azt a fenevadat, amelynek a Bárányéhoz hasonló szarvai voltak, János a »földből« látta feljönni. Az így jelképezett nemzet más hatalmak megdöntése nélkül jut uralomra. Lakatlan területen támad, és fokozatosan, békésen nő naggyá. Nem támadhatott tehát az óvilág zsúfolt és viszálykodó nemzetei között... A szimbólumok alkalmazhatóságához nem fér kétség. Egyetlen nemzet, és csakis egy felel meg a prófécia meghatározásainak. A szimbólumok félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutatnak. E nemzet emelkedésének és fejlődésének ecsetelésekor a szónok és a történész öntudatlanul is újra és újra ugyanazt a gondolatot fejezi ki, szinte pontosan ugyanazokkal a szavakkal, mint a Szentírás írója. A próféta látta a fenevadat »feljöni a földből«. A fordítók által »feljöni«-nek visszaadott kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy »fel nő vagy kibújik, mint egy növény«. Amint láttuk, ennek a nemzetnek olyan területen kellett támadnia, amely előzőleg kívül esett az európai civilizáció körén. Egy neves amerikai író »az ürességből előjövő rejtély«-nek nevezi az Egyesült Államok kialakulását, és ezt mondja: »Mint néma mag nőttünk birodalommá.« 1850-ben egy európai újság csodálatos

birodalomnak nevezte az Egyesült Államokat, amely »felbukkant«, és »a föld csendjében naponként hatalmasabb és büszkébb lesz«...

A bárányéhoz hasonló szarvak fiatalságról, ártatlanságról és szelídségről árulkodnak... A királyi elnyomás és a papi türelmetlenség elől Amerikába elsőként menekülő és ott menedéket kereső keresztény száműzöttek közül sokan elhatározták, hogy a polgári és vallásszabadság masszív alapzatára épített államot fognak alapítani... Minden ember úgy imádhatta Istent, ahogy a lelkiismerete diktálta. A republikanizmus és a protestantizmus lett a nemzet létének alapja. Ezekben rejlik hatalmának és jólétének titka. Az elnyomottak és a leigázottak az egész keresztény világban érdeklődéssel és reménységgel fordultak e földrész felé. Milliók igyekeztek partjaihoz, és az Egyesült Államok a föld leghatalmasabb nemzetei közé emelkedett.

De a bárányszarvú fenevad úgy szól, mint a sárkány... A bárányszarv és a sárkányhang – mint szimbólum – a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti kirívó ellentmondásra mutat rá. A nemzet »szólása«: törvényhozói és bírósági szerveinek ténykedése. Ez a nemzet intézkedéseivel meghazudtolja majd azokat a liberális és békés elveket, amelyeket politikájának alapzataként fektetett le. Az a jövendölés, hogy »úgy szól, mint a sárkány«, és »az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát gyakorolja«, világosan jelzi a türelmetlen és üldöző magatartás kialakulását... A nemzet alapítói bölcsen vigyáztak arra, hogy az egyház ne vegye igénybe a világi hatalmat, mert ennek elkerülhetetlen következménye a türelmetlenség és az üldözés. Az alkotmány gondoskodott arról, hogy »a kongresszus ne hozzon olyan törvényt, amely valamely vallás alapítását érinti, vagy annak szabad gyakorlását tiltja«. Az alkotmány tiltja, hogy a vallás az Egyesült Államokban valaha is valamilyen közhivatalra való alkalmasság próbaköve legyen. Az államb hatalom csak a nemzet szabadságát védő intézkedések durva megsértésével kényszerítheti bármilyen vallási szertartás gyakorlását. De ez az

eljárás sem következetlenebb, mint maga a szimbólum: a tiszta, szelíd és ártatlan bárányszarvú fenevad úgy beszél, mint a sárkány.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 392–396. o.)

3 Milyen népet készít elő a harmadik angyal üzenete Krisztus eljövételének napjára?

Jel 14, 4–5. 12 (vö. 7,13–14) • „Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Báránnyt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül. Szájukban nem találtatott álnokság, mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek... Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

.....

.....

A vég idején Sátán egy utolsó nagy erőfeszítést tesz a Föld feletti hatalom megszerzésére és Isten népe elpusztítására. Tökélyre fejleszti eszközeit, majd összehangoltan lép fel az emberiség befolyásolására. Ugyanebben az időben Isten is tökéletességre vezet egy népet hit által, hogy ők képviseljék az evangéliumot ebben a döntő időszakban. Isten oldalán sohasem az erő hiányzott, hanem az evangélium képviselőjére méltó, alkalmas nép. Az utolsó küzdelemben ez megvalósul. Sátán legádázabb támadásai ellen egy olyan nép veszi fel a harcot, amelyben neki „*nincs semmije*” (Jn 14,30), mert bűneiket elrendezték, és Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek. Győznek, és a győzelem evangéliumát megosztják embertársaikkal.

Tudjuk és valljuk, hogy a vég idején Isten egy különleges népet készít elő. De tudatosul-e bennünk, hogy nekünk kell

ilyenné válnunk, különben nem reménykedhetünk abban, hogy az elpecsételték között leszünk, és úgyszintén abban sem, hogy üdvözülünk.

Ha most, a viszonylagos békekesség napjaiban nem jutunk döntésre lelkünkben a bűnnel szemben, miben reménykedünk? Azt várjuk, hogy később, a nyomorúság idején ez majd valami csoda folytán megtörténik?

„*Napjainkban a világ legnagyobb szükséglete az, hogy szemlélhesse Jézus Krisztust szentjei személyében. Isten azt akarja, hogy népe szent népként álljon a világ előtt. Miért? Mert az egész világ megváltásra vár az evangélium igazságának világossága által. Mialatt az egyház hirdeti az igazság üzenetét, és embereket hív ki a sötétségből Isten csodálatos világosságára, tagjai igazság Lelke által megszentelt életének kell tanúskodnia a hirdetett igazság valóságáról.*” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 18. fej.)

4 Milyen összefüggést láthatunk abban, hogy a hamis próféta tevékenysége és a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltása egy időben erősödik fel?

Jel 13,13–14/a • „[A földből feljövő fenevad] nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára, és elhiteti a föld lakosait a jelekkel, amelyek adattak néki...”

Jel 18,1–5 • „Ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett a dicsőségétől. És kiáltott teljes erejéből, nagy szóval, mondván: »Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a föld királyai övele paráználkodtak, és a föld kalmárai az ő tobzódásának erejéből

meggazdagodtak.« És hallottam más szöveget a mennyből, amely ezt mondja: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek a bűneiben, és ne kapjatok csapásából, mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonoszságairól.«»

Lk 21,12–13 • „Kezeiket reátok vetik, és üldöznék titeket, adván a gyülekezetek elé, tömlöcökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért. De ebből néktek lesz tanúbizonyásotok.”

A lelkiismereti kényszer idején erősödik fel a tiszta mozgalom. A nagy küzdelemben végig szemben állt a hamis vallás azokkal, akik követték Krisztust. Sátán végig bevetette a hitetés és az erőszak minden formáját ellenük. A „tengerből feljövő fenevad” a Sátántól kapott hatalommal végzi tevékenységét, és a prófécia szerint társul hozzá a „földből feljövő fenevad” is. A figyelem Isten hűséges hitvallóira terelődik, akik életükkel és bizonyágtételükkel leleplezik e szövetség mibenlétét (Jel 14,12). A Szentlélek kiárasztása és az üldözés megindulása erősíti fel a harmadik angyal üzenetét hangos kiáltással. Az üldözések folytán a hívő maradéokra terelődik a figyelem. A törvény elé állítás a bizonyágtétevés alkalmává válik.

5 Vegyük szemügyre közelebbről a hamis próféta tevékenységét! Hogyan utalnak az alábbi kijelentések arra, hogy törvényt hoznak vallási ügyekben, és megbüntetik azokat, akik nem engedelmessé válnak?

Jel 13,11–18 • „Adatott néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt művelje,

hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek. Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek, hogy senki ne vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma. Itt van a bölcsesség. Akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát, mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.”

Jel 13,14 • „Elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adattak néki, hogy cselekedje a fenevad előtt, azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, aki fegyverrel megsebesített, de megelevenedett.”

2Thess 2,8–10 • „Akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével, akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek, mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre.”

A démoni eredetű hamis jelek arra utalnak, hogy az Egyesült Államok vallásos erői szövetségre lépnek az okkult és spiritizista irányzatokkal.

„Az Egyesült Államok protestánsai elsőként nyújtanak kezet a szakadékon át a spiritizmusnak, és átnyúlnak a mélység felett is, hogy a római hatalommal kezet fogjanak. E hármasszövetség hatására ez az ország követi Rómát a lelkiismeret jogainak sárba tiprásában.

Amikor a spiritizmus még jobban hasonlít majd a mai névleges kereszténységhez, még több embert téveszt meg és ejt törbe.

Sátán alkalmazkodik a mai élet körülményeihez. Világosság angyalaként jelenik meg. A spiritizmus útján meglepő dolgok történnek, betegek gyógyulnak meg, és sok csoda tanúi leszünk. És mivel a gonosz lelkek úgy tesznek, mintha hinnének a Bibliában és tisztelnék az egyházat, az emberek isteni erő megnyilatkozása-ként fogadják majd el munkájukat... A spiritizmusban megmutatózó csodatevő hatalom azok ellen érvényesíti befolyását, akik inkább Istennek engedelmeskednek, mint embereknek.

A szellemvilág követői azt állítják magukról, hogy a menny küldöttei, akiket Isten azzal bízott meg, hogy a vasárnap megtagadói meggyőzzék tévedésükről, és arról, hogy az ország törvényeinek az Isten törvényének kijáró engedelmességgel tartoznak. Ezek a lények keseregnek majd a világ romlottsága miatt, és a vallási tanítókkal együtt ők is vallják, hogy az erkölcstelenség oka a vasárnap meggyalázása. Nagy lesz a felháborodás azok ellen, akik bizonyágtételüket nem fogadják el.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 523., 525.o.)

„Itt van a bölcsesség. Akinek értelme van, számlálja meg („számítsa ki, számolja össze” – az eredeti szöveg szerint) a fenevad számát, mert emberi szám” (vagyis megérthető az ember számára) – ezek a nyomatékos megjegyzések a 18. versben azt mutatják, hogy itt nagyon fontos azonosítási pontról és megértésre váró felszólításról van szó (vö. Jézus más, hasonló nyomatékosító felszólításával: Mt 24,15; lásd még: Jel 13,9–10. 17. 19). A *nevének száma* kifejezés az ókori emberek számára érthető volt, mivel a legtöbb ókori nyelven a betűk jó része számjegyek jelölésére is szolgált, és így meg lehetett határozni egy név számát, vagyis az adott névben foglalt betűk számértékét. Így volt ez a héber, a görög és a latin nyelv esetében egyaránt. A fenevad „bélyege, neve és nevének száma” teljesen fedi egymást, azonosítható egymással, váltófogalomként használhatók.

A megértés kulcsát egy 17. századi, protestáns próféciamagyarázó, Andreas Helwig, a berlini egyetem rektora, az ókori

nyelvek tudósa találta meg, és 1612-ben megjelentetett könyvében adta közre, amelynek címe: *A római Antikrisztus*. A reformáció közvetlen szellemi hatókörében történt tehát ennek a bibliai kijelentésnek a megfejtése.

Több más kísérlet is született a nevezetes 666-os szám magyarázatára. Andreas Helwig azonban három logikus feltételt fogalmazott meg a magyarázat helyességének vizsgálat alá vonására, és ezt a próbát a sajátján kívül egyetlen más értelmezés sem állja meg. E három kritérium a következő volt:

– A névnek a fenevad nyelvén kell íródnia, semmilyen más nyelv nem jöhet szóba.

– A név nem lehet a fenevad gúnyneve, amit például az elenségei akasztottak rá, mert olyan név ez, amelynek a felvételét maga is kívánja, és amely valamiképpen azt tartalmazza, aminek ő magát tartja, aminek az alapján imádatot igényel önmaga számára.

– E név betűinek a számértékét egyszerűen csak össze kell adni, ahogyan az Ige mondja, nem lehet spekulálni semmiféle más számtani művelettel.

E három elv alapján következtette ki, hogy a pápaság neve, melyet önmagának választott és amelynek alapján imádat, azaz Istennek kijáró tiszteletet kíván: az „Isten Fiának helytartója” cím. A név latinul: VICARIUS FILII DEI. A régi latin írást figyelembe kell venni, ahol az U-t és V-t azonosan jelölték. A nevet így leírva össze lehet adni a betűk számértékét, és az eredmény 666 lesz.

A kérdés ezek után csak az, hogy mi lehet a *bélyeg*, amely ezt a nevet vagy igényt a leginkább kifejezi? A pápaság az „Isten Fiának helytartója” igényt a Tízparancsolat megváltoztatásával érvényesítette a legkirívóbban, amint ezt Dn 7,25 és 2Thess 2,4 próféciája előre megjövendölte. Ezzel is dicsekedett mindenkor a legfeltűnőbbben. Ebből származik az a következtetés, hogy a fenevad bélyegének a pápaság által eszközölt törvényváltoztatással kell kapcsolatban lennie. Annak kifeje-

zése lesz a bélyeg felvétele, hogy viselője elismeri a változtatás jogosságát, illetve ezáltal a pápaság mint „Krisztus helytartója” előtt is meghajol.

Napjaink Amerikája élénken foglalkozik a vasárnaptvény bevezetésével, ahogyan Európa keresztény országaiban is egyre inkább ezt teszik. Ahhoz, hogy ezt a kérdést a helyén tudjuk kezelni, fontos megemlíteni: ezek a törvények még nem a fenevad bélyegét jelentik, mert még nem a fenevad képe imádásaként, nem vallási jelleggel követelik a vasárnapi munkaszünet betartását. Fontos lépcsőfokot jelentenek azonban a prófécia beteljesedéséhez. Ellen G. White figyelmeztet: *„A júdeai keresztényeknek Jeruzsálem ostroma volt a jel a menekülésre. Így szolgál majd figyelmeztetésül nekünk az, amikor nemzetünk hatalmát a pápaság vasárnapjának kényszerítésére használják fel. Ekkor ékezik el az az idő, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, és felkészüljünk a kisebb városok elhagyására is... Ahelyett, hogy költséges lakásokat keressünk, arra készüljünk inkább, hogy jobb, mennyei hazába költözzünk.”* (Bizonyságtételek, V., 464–465. o.)

6 Milyen bátorító ígéreteket ad hívő népének Isten a „hamis próféta” megtévesztő, lelkiismeretet kényszerítő és üldöző hatalmával szemben?

Mt 24,13 • „Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.”

Jel 3,10 • „Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait.”

Jel 15,2–3 • „Láttam úgymint üvegtenget, tűzzel elegyítve, és azokat, akik diadalmasok a fenevadon és az ő képén, bélyegén és az ő nevének számán, láttam állani az üvegtenget mellett, akiknek kezében vannak az Istennek hár-

fái, és énekelik Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te útjaid, óh szentek Királya!”

.....

.....

Mit jelent, mire utal vajon az a kijelentés, hogy a fenevad képe és bélyege felett diadalmaskodó hívők Mózes és a Bárány tapasztalatának énekét éneklék? (Vö. 2Móz 15. fej.)

---

*Az e heti adomány
az ifjúsági osztályt támogatja.*

„Ismét prófétálnod kell!”

Ezen a héten megismerkedünk az adventnép elhívásának és szolgálatba állításának bibliai hátterével. A közös megbeszélésen igyekezzünk bibliai felfedezéseinket úgy megosztani egymással, hogy azt hangsúlyozzuk ki, ami a gyakorlati kereszténységünk szempontjából hasznos.

I Melyik újszövetségi prófécia beteljesedését ismerhetjük fel a 19. századi adventmozgalomban?

Jel 10,5–11 • „Az angyal, akit láttam állni a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, a földet és a benne valókat, a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lesz: hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Isten titka, amint megmondta az ő szolgálójának, a prófétáknak. És a szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nékem, és mondta: Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van. Elmentem azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskét. És mondta nékem: »Vedd el és edd meg; és megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz.« Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és a számban olyan édes volt, mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredett a gyomrom. És mondta nékem: »Ismét prófé-

tálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok előtt.«”

Mind az Ószövetség, mind az Újszövetség bizonyosságot tesz arról, hogy a történelem befejezése előtt az egyház Isten erejétől áthatva megszólítja az egész emberiséget, és az üdvösség elfogadására vonatkozóan döntésre vagy elutasításra készíti a Föld minden lakosát (Jóel 2,28–32; Mal 3,1–2 4,5–6; Mt 24,14; Jel 14,6–11 stb.).

A „végidő” fogalom a Bibliában idői próféciaíkhöz is kötött. Az utolsó időre vonatkozó, időmeghatározó próféciaíak a 18–19. századig visznek el. A legmesszebb nyúló, meghatározó idői kijelentés (amelyet egyébként a részét képező, nagy jelentőségű messiási prófécia hitelesít) a Dániel könyve 8,14-ben található, 2300 évről szóló kijelentés.

A 18–19. század Biblia-tanulmányozó keresztényeit felfokozott adventvárás jellemezte – éppen az említett hosszú távú történelmi prófécia kapcsán. Ezek közül a legjelentősebb az észak-amerikai „Miller-mozgalom” volt, ezen belül is az 1844 augusztusától október végéig tartó „éjféli kiáltás” mozgalom. Az Egyesült Államok akkori 13 millió lakosából egyes becslések szerint egymillióan vallották magukat adventistának. Ellen G. White, aki fiatalon résztvevője volt ennek a mozgalomnak, negyven év távlatából visszatekintve írta a mozgalomról:

„Az üzenet, ahol csak felhangzott, megérintette az emberek szívét. A Szentírás egyszerű, egyértelmű bizonyágtévése, amelyet a Szentlélek ereje kísért, olyan meggyőző erővel szólalt meg, amelynek kevesen tudtak teljesen ellenállni... Sereglettek az emberek az adventhívők istentiszteleteire. Gazdagok és szegények, rangosak és egyszerűek a saját fülükkel akarták hallani a második adventről szóló tanítást. Az Úr féken tartotta az ellenkezés lelkét,

amíg szolgálai elmondták, miért hisznek. Néha az eszköz gyenge volt, de Isten Lelke erőt lehel az igazságba. Ezeken az összejöveteleken érezhető volt a szent angyalok jelenléte, és naponta sok emberrel nőtt a hívők száma. Amikor újra és újra felhangzottak Krisztus közeli eljövételének bizonyítékai, roppant tömegek hallgatták némán, lélegzet-visszafojtva a súlyos szavakat. Mintha a menny közeledett volna a földhöz, és a föld a mennyhez... Az összejövetelek résztvevői soha nem tudták elfelejteni azokat a jeleneteket, amelyeket ott láttak, és a mélységes érdeklődést, amelyet ott tapasztaltak... Akik elfogadták az üzenetet, kimondhatatlan vágyakozással várták Megváltójuk jövetelét. Az idő, amikorra várták, a küszöbön volt. Békés komolysággal várakoztak. Nyugodt szívvel élvezték az Istennel való áldott közösséget. Ez záloga volt annak a békességnek, amelyben Isten dicső országában lesz részük. Akik ilyen reménységgel és bizalommal vártak, nem tudják elfelejteni a várakozás drága óráit.

A meghatározott idő előtt néhány héttel már nem sokat törődtek evilági ügyeikkel. A hívők gondosan megvizsgálták szívük minden gondolatát és érzését, mint a halálos ágyán fekvő, akinek már csak néhány órája van hátra. Nem készültek »mennybemeneteli ruhák«, de mindnyájuknak az a belső bizonyosság volt a fontos, hogy elkészültek a Megváltó fogadására. Fehér ruhájuk lelkük tisztasága volt; a jellem, amelyet Krisztus engesztelő vére a bűntől megtisztított. Bárcsak most is megvolna még Isten állítólagos népénél ez az önvizsgáló lelkület, ez a komoly, őszinte hit!...

Az apostolok kora óta támadt nagy vallási megmozdulások közül egyik sem volt mentesebb az emberi hibáktól és sátáni mesterkedésektől, mint az 1844 őszen kibontakozott mozgalom. Azok a résztvevői, akik erősen álltak az igazság talapzatán, még most, hosszú évek múltán is érzik annak az áldott munkának a szent befolyását, és tanúsítják, hogy ez az ébredés Istentől volt.” (A nagy küzdelem, 369–370., 373., 400–401. o.)

A továbbiakban vizsgáljuk meg közelebbről a Jelenések könyve 10. fejezetében foglalt kijelentéseket.

2 Hasonlítsuk össze a kinyilatkoztató angyalt a Dániel könyvét lezárásra utasító mennyei lényvel!

Dn 12,5–10, vö. Jel 1,12–15 • „Szétekintettem én, Dániel, és ímé másik kettő állt ott, egyik a folyóvíz partján innét, a másik túl a folyóvíz partján. És mondta egyik a gyolcsba öltözött férfiúnak, aki a folyóvíz felett volt: »Mikor lesz végük e csudadolgoknak?« És hallottam a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyóvíz felett volt, hogy felemelte a jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküdött az örökké előre, hogy ideig, időig és fél időig, és mikor elvégzik a szent nép erejének rontását, mindezek elvégeztetnek. Én pedig hallottam ezt, de nem értettem, és mondtam: »Uram, mi lesz ezeknek vége?« És mondta: »Menj el, Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig. Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti, de az értelmesek értik.«”

.....

.....

Mire utalhat a 6–7. vers? A mennyből leszállt *erős angyalt* vagy *követet*, *küldöttet* felhő vette körül, feje felett szivárvány volt, ami arra utal, hogy valójában isteni lény volt. A felhő és a szivárvány ugyanis Isten jelenlétének és dicsőségének a jelképe az Írásban (lásd: 2Móz 34,5; Ezék 1,28; 10,3; Dn 7,13; 40,34–35; Jel 4,3). Hozzá kell tennünk ehhez, hogy Jézus – mint Isten Fia és Megváltó – többször neveztetik az *Úr orcája angyalának/követének*, avagy a *szövetség angyalának/követének* az Ószövetség lapjain (lásd: Ésa 63,9; Mal 3,1).

Dániel próféta ugyanabban a látomásában, ahol a „*gyolcsba öltözött férfit*” látta, kijelentéseket hallott *Mihályról* (héberül:

Mi'káél), a „*főfejedelemről*” a „*nagy fejedelemről*” (12,1), akiről a kinyilatkoztatást közvetítő angyal ezt mondta neki: Ő „*a ti fejedelmek*” (10,21), aki „*a te néped fiaiórt áll*” (12,1). Előzőleg a „*Messiás fejedelemről*” kapott kijelentéseket Dániel próféta (9,25). Bizonyára világos lett számára, hogy a rendkívül dicsőséges lény, aki megjelent neki, nem más volt, mint Mihály, a nagy fejedelem, illetve maga a Messiás fejedelem.

Mindezeket egybevetve nem maradhat kétség afelől, hogy az isteni dicsőségben megjelenő *erős angyal*, illetve *követ*, akit János apostol látott, maga Jézus Krisztus volt.

3 Hogyan teljesedett az adventmozgalomban ez a jelkép: Dániel megnyílt könyve először „mézédes”, de a gyomorban „megkeseredik”?

Jel 10, 8–10 • „És a szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nékem, és mondta: »Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.« Elmentem azért az angyalhoz, mondván neki: »Add nékem a könyvecskét.« És mondta nékem: »Vedd el és edd meg; és megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz.« Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és a számban olyan édes volt mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredett a gyomrom.»

.....

.....

A felfokozott várakozás október 22-én, a számított időben szomorú csalódással zárult, ahogyan Jelenések 10. fejezete jelképesen bemutatta. A résztvevők keserű csalódással vették tudomásul, hogy Jézus nem tért vissza értük a Földre.

„Pedig mi azt reméltük...” – hangzott az Emmausba igyekvő tanítványok szájából csalódottságuk kifejezéséeként (Lk 24,21). Ugyanezeket a szavakat mondták önkéntelenül 1844 őszén az adventvárók is. Téves lett volna a számítás? Vagy nem Isten szava a Szentírás? Az az erkölcsi erő és tisztaság, amely a mozgalmat jellemezte, illúzió lett volna csupán? Sokan töprengtek ezeken a kérdéseken. Voltak, akik feladták a hitüket, de volt egy olyan csoport is, amelyhez Edson Hiram által mennyei világosság érkezett. Nem sokkal a csalódás után látta, hogy a szentély próféciában jelzett „megtisztítása”, avagy a „szentély igazságának kiderülése” nem vonatkozhatott a Földre, mert a Szentírás sehol sem nevezi Földünket szentélynek. Egyértelműen kijelenti azonban az Írás, hogy a mennyben van az igazi templom, amelynek csupán másolata volt a pusztai, majd a későbbi jeruzsálemi templom (Dn 8,14, vö. Jel 11,19; Zsid 8,1–2; 9,24)

A hűséges Biblia-tanulmányozók számára, akik a Szentírásban és komoly imádság által kerestek magyarázatot a csalódásra, világossá vált, hogy a számításban nem volt hiba. A várakozás tárgyában volt tévedés, abban, hogy ők Jézus második dicsőséges eljövetele időpontját vélték felfedezni a próféciában. Fokozatosan megértették, hogy a Miller Vilmos nevével fémjelzett mozgalom a nagy engesztelési napot megelőző „figyelmeztető kürtzengés” (3Móz 23,24) előképét teljesítette be.

Összegezzük mindezek alapján, hogy mi történt a Miller-mozgalom résztvevőivel? A mozgalom három részre szakadt:

a) **Az első csoport** elhatárolta magát az úgynevezett hetedik hónapi mozgalomtól, amely október 22-ére rögzítette Jézus megjelenését. Azt vallották, hogy csak az eredeti adventüzenet és mozgalom volt helyes. Belátták tévedésüket, de Krisztus közeli eljövetelét továbbra is bizonyosra vették. „A késelelem okát nem tudjuk” – vallották. Álláspontjuk szerint nem teljesedett be semmilyen prófécia 1844. október 22-én. Gyakorlatilag hamisnak nyilvánították tehát az úgynevezett „éjfé-

li kiáltás” mozgalmat, amely a Miller-mozgalom befejező szakasza volt.

b) **A második csoport** azt vallotta, hogy az „éjféli kiáltás” mozgalom megtagadása egyenlő az egész mozgalom isteni vezettségének megtagadásával. Lehetetlen megtagadni az Istennel szerzett tapasztalatokat, amelyeket ebben az időszakban nyertek. Az időmeghatározásban nem volt hiba, az esemény meghatározásában volt a tévedés. Az adventüzenetet továbbra is hirdetni kell. Isten feltárta a csalódás okát, és nem hagyja el hívó népét. Ebből a csoportból növekedett ki két év-tized alatt a hetedik napot ünneplő adventista egyház.

c) **A harmadik csoport** ahhoz ragaszkodott, hogy a kegyelem ajtaja bezárult 1844. október 22-én. A vőlegény eljött lelkiileg. Az előképekben ábrázolt szombati nyugalom, a hetedik évezred megkezdődött, nem kell tehát dolgozni, s akik így tesznek, azok a szombati nyugalom tapasztalatának részeseivé lesznek és teljesen megszentelődnek. E fanatikus, végül szégyenletes kudarcba fulladó csoport vezetője Joseph Turner és John Pearson volt.

Az 1845. április 29-én Albanyban tartott konferencia volt az utolsó kísérlet a mozgalom egységének megőrzésére. Mintegy hatvan adventista delegátus találkozott itt egymással. Jelen volt Miller, Himes, Litch és mások a korábbi vezetők közül. Storr, Bates, White és mások viszont hiányoztak. Charles Fitch közvetlenül a nagy csalódás előtt meghalt. A konferencia az első típusú vélemény mellett foglalt állást. Hangsúlyozták a premillenista álláspont (Jézus az ezer esztendő előtt jön el) fenntartását, és a judaizáló próféciamagyarázatok elvetését (azaz a zsidó nép nem tér meg egészében, és nem lesz újra Isten népévé a végidőben). Ugyanakkor elvetettek minden „új tanítást”. Ezeket a csalódás okának is tekintették.

William Miller hónapokig bizonytalan volt a hetedik hónap mozgalom elvetésében. Legközelebbi munkatársa, Himes győzte meg kitartó igyekezettel, és végül ő is a tagadó állás-

pontra helyezkedett. Tévedése megfosztotta őt attól az örömtől és áldástól, amelyet az Isten által adott további világosság megismerése nyújtott volna számára. Mindazonáltal nemesen, őszintén viselkedett. A Szentírás teljes igazmondásába, a közeli második adventbe és Isten gondviselésébe vetett hitét sohasem adta fel.

Ellen G. White írja William Millerről: *„Figyelmemet ekkor William Millerre irányították. Zavartnak, döbrentnek látszott, s a legkínosabb gondok emésztették népéért. A fájdalmak egészen megtörték. Az a csapat, amely 1844-ben szerető és egységes volt, elhidegült, és az aléltsághoz hasonló állapotba jutott. Amikor ezt látta, bánat emésztette fel erejét. Láttam, hogy a vezetők állandóan figyelték, mert attól tartottak, hogy elfogadja a harmadik angyali üzenetet és Isten parancsolatait. S amikor már a mennyei világosság felé hajolt, ezek az emberek a legkülönfélébb tervek segítségével eltérítették szándékától. Minden emberi befolyásukat latba vetették, hogy homályban tartsák, s azoknak az erejét növelje, akik az igazság ellen küzdöttek. Miller végül felemelte szavát a mennyei világosság ellen. Abban tévedett, hogy nem fogadta el azt az üzenetet, amely tévedését teljesen megmagyarázta volna, s amely világosságot és dicsőséget árasztott volna a múltra. Erejét ez visszaadta volna, beragyogva reményeit, s arra indította volna, hogy megdicsőítse Istent. Inkább támaszkodott emberi bölcsességre, semmint istenire, de ő, akit az Üdvözítőjéért folytatott buzgó munka és az aggság megtört, nem olyan felelős ezért a hibáért, mint azok, akik tudatosan érvényesítették minden befolyásukat, és őt az igazságtól visszatartották. Rájuk hárul a felelőség, őket terheli a bűn.*

Ha Miller elfogadja a harmadik angyal üzenetét, akkor sok olyan dolgot értett volna meg, amelyek titokzatosak és homályosak maradtak előtte. Csakhogy hittestvérei olyan végtelen szeretettel és ragaszkodással vették körül, hogy azt hitte, lehetetlen tőlük elszakadnia. Szíve az igazság felé hajolt, de azután testvéreire tekintett, akik ellene voltak. Vajon elszakadhat-e azoktól, akik

vele Krisztus eljövételének hirdetése közben vállvetve küzdöttek és fáradoztak? Azt hitte, hogy ezek az emberek semmi esetre sem vezethetik tévútra. Isten engedte, hogy a halál fogságába kerüljön, s a csendes sírba rejtette el azok elől, akik mindig igyekeztek őt távol tartani az igazságtól. Mózes is hibát követett el, amikor már ott állt az ígéret földjének kapujánál. Láttam, hogy Miller ugyanilyen hibát követett el, amikor a mennyei Kánaánba költözése előtt befolyását az igazság ellen érvényesítette... De angyalok őrzik Isten e hűséges szolgájának porait, s az utolsó trombitaszóra újra életre támad.” (Tapasztalatok és látomások, A harmadik angyal üzenete c. fejelet.)

A kérdés részletes tanulmányozásához ajánljuk a 2001/III. negyedévi szombatiskola megfelelő részét.

4 Hogyan kezdett beteljesedni Jel 10,11 felszólítása a Miller-mozgalom maradékából felnövekedett adventnép missziója által?

Mt 24,14, vö. Mk 16,15 • „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jó el a vég.”

Lásd még: Jel 14,6–12

.....

.....

Bármennyire is igaz, hogy Isten vezette a próféciakutatókat a 19. század elején, a teljes bibliai világosság feltárulásához még ezután is időre volt szükség. Ezekkel az újabb felismerésekkel kiegészülve kellett és kell megkeresni a próféta üzenettel a világ minden lakosát, ahogyan az Ige mondja: „népeket, nemzeteket, nyelveket, királyokat”, minden embert. Jézus valóságos és dicsőséges visszajövele előtt, amelynek az időpontját

nem tudjuk, de a közelsége bizonyos. Fontos tény, hogy maga Krisztus mondja a látomásban Jánosnak, illetve az általa jelképezett hívő népnek: „*Ismét prófétálnod kell néked sok nép, nemzet, nyelv és király előtt.*” (11. vers) Hatalmas megbízatás! A „*prófétálás*” Isten szavát közvetítő, nagy erejű üzenethirdetést jelent, és magában foglalja a prófétasors vállalását, azaz az ellenkezés és támadás elviselését is...

Az „*ismét prófétálnod kell*” megfogalmazás világosan utal arra, hogy azok, akiknek ez a megbízatás szól, már előzőleg, a megkeseredés előtt is prófétáltak, amikor a „*könyvecske*” üzenete még olyan édes volt a szájukban, mint a méz. Ez is azonosítja a 19. századi észak-amerikai nagy adventmozgalmat, amely a nagy csalódás előtt hallatlan missziós tevékenységet fejtett ki, abban a szent meggyőződésben, hogy Jézus dicsőséges adventjére kell felkészíteni a világot...

Másrészt arról tanúskodik az „*ismét*” szócska, hogy az általuk átélt csalódás része volt Isten tervének. Nevelő, megpróbáló, megtisztító rendeltetése volt, nem pedig vétkes eltévelyedés miatt következett be, ezért Isten töretlenül érvényben tartotta próféta megbízatásukat. Ezzel a kinyilatkoztatással Jelenések könyvében az emberek előtt is hitelesíti a mozgalmat. **A nagy csalódás emberi szemmel nézve könnyen hiteltelenítheti a mozgalmat, Isten Igéje világosságában szemlélve azonban hitelesítő jeggyé válik. Egyedi, jellegzetes ismeretøjegyként azonosítja az adventvárókat mint Isten által elhívott, próféta üzenetet hordozó mozgalmat és népet.**

5 Mi volt az az öt – alappillérnek is nevezett – bibliai felismerés, amelyet 1848-ban, a „szombatkonferenciákon” rögzítettek? Hol találkozunk a Bibliában az „igazság oszlopa” kifejezéssel?

1Tim 3,15 • „...tudd meg, mimódon kell forgolódni az Is-

ten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erőssége.”

---

a) **Jézus második adventje** közel van, a pontos időt illetően azonban nem kaptunk és a jövőben sem kapunk kinyilatkoztatást.

b) A 2300 esztendő s profetikus időszak lejárt, 1844 óta a mennyei szenthely megtisztítása, **Jézus főpapi szolgálata** folyik, amely a számunkra láthatatlan mennyei vizsgálati ítéletet is magában foglalja.

c) A hetedik napi **szombat** megszentelése a teremtés emlék-ünnepeként Isten érvényes kívánalma az újszövetségi korokban is, sőt a végidőben a hűség jelévé és próbájává válik.

d) **Az emberi lélek nem halhatatlan** természeténél fogva, a halottak alusznak a sírban, az újjáteremtett testben való feltámadásig.

e) Az örökkévaló evangéliumot, **a három angyal üzenetét** egészen Jézus eljöveteleig, a kegyelemidő lejártáig hirdetni kell.

Ezek a felismerések váltak hitünk oszlopaivá, az általunk hirdetett evangélium alapjává. Vizsgáljuk meg, milyen mélységig tudunk azonosulni ezekkel a bibliai tanításokkal, hogyan teszünk bizonyosságot ezekről a viselkedésünkkel, szavainkkal?

A bibliai tanítást kutató és tisztázó megbeszélésekről (az úgynevezett szombatkonferenciákról) így írt Ellen White néhány évtizeddel később: *„Bates, Pierce és Hiram testvér, és a többiekkel együtt a férjem is azok közé az odaadó, nemes, őszinte hívők közé tartozott, akik az 1844-es időpont után mint rejtett kincset kutatták az igazságot. Aggódó lélekkel jöttünk össze, imádkoztunk, hogy hitben és tantételekben egységre jussunk. Tudtuk, hogy Krisztus oszthatatlan. Minden esetben egy-egy*

kérdést vizsgáltunk meg. Tisztelettel nyitottuk meg a Szentírást. Gyakran böjtöltünk, hogy jobban megérthessük az igazságot.

Ha valamit nem értettünk, akkor komoly ima után megbeszél-
tük, és mindenki szabadon nyilvánította ki a véleményét. Majd
ismét imában borultunk Isten színe elé, komolyan könyörögtünk
az egységért, hogy egyek lehessünk, ahogyan Krisztus és az Atya
egy. Gyakran sírva imádkoztunk. Órákat töltöttünk el így. Sok-
szor az egész éjszakát a Szentírás tanulmányozásával töltöttük,
hogy megérthessük az időszerű igazságot... A legkomolyabban tö-
rekedtünk arra, hogy a Szentírás kijelentéseit el ne ferdítsük.
Nem akartuk ugyanis, hogy az Írás alkalmazkodjék az emberi
véleményhez. Arra is törekedtünk, hogy amennyire lehet, csök-
kentsük a nézeteltéréseket. Nem foglalkoztunk ugyanis a kevésbé
fontos kérdésekkel, amelyekre nézve a vélemények eltértek. Min-
den egyes lélek legfőbb vágya volt, hogy olyan helyzetet terem-
tünk, amely megfelel Krisztus imájának...

Néha egy-két testvér ellenállt az elénk tárt meglátásnak, utat
engedett feltörő érzelmeinek, ám ha ez a lelkület mutatkozott, ta-
nulmányunkat megszakítottuk, összejövetelünket elnapoltuk,
hogy mindenkinek alkalma legyen imában elmélyülni, és így já-
rulni Isten elé. Legyen alkalma egymagában tanulmányozni a
nézeteltérést, miután mennyei világosságért esedezett. Barátsá-
gunkról biztosítva egymást tértünk haza, hogy mielőbb összejöv-
jünk az Írás további kutatására. Isten ereje néhányszor különö-
sen megnyugodott rajtunk, s amikor az igazság világosan feltárult
előttünk, együtt sírtunk és ujjongtunk. Szerettük Jézust, szerettük
egymást.” (Bizonyosságtételek a prédikátoroknak, 6–7. o.)

6 Mit tartalmaz a hármas angyali üzenet? Foglaljuk tété-
lekbe!

Jel 14,6–12 • „És láttam más angyalt az ég közepén repülni,
akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lako-

sainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!« És más angyal követte azt, mondván: »Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságának haragborából adott inni minden pogány népnek.« És harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: »Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, s bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; és az ő kínlódásuk füstje felmegy örökkön-örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!«”

.....

.....

.....

- Az első angyal üzenete felhívja a figyelmet arra, hogy
- vissza kell térni a hagyományoktól a tiszta, örökkévaló evangéliumhoz,
  - erre az evangéliumra van szüksége a Föld minden lakosának,
  - az istenfélelem mibenlétét is meg kell határozni ebben az időben,
  - valami elkezdődött a mennyben 1844-ben, aminek evangéliumi tartalma is van,
  - a terjedő evolúciós szemlélet nem állja meg a helyét,
  - a szombatünneplésnek különös jelentősége van.

A második angyal arra figyelmeztet, hogy
– a tiszta evangéliummal szemben „paráznaság borával”, részegítő tanítással kínálták meg az egyházak eddig a Föld lakosait,

– ez nem prófétai, hanem hamis prófétai tevékenység,
– emiatt Isten nem tekint keresztény egyházi testületeket hiteles egyházaknak, Isten országa képviselőinek.

A harmadik angyal meghirdeti, hogy

– be fog teljesedni Jelenések 13. fejezetének próféciaja: a politikai és egyházi intézmények összefonódása,

– a vasárnaptörvénnyel kapcsolatos állásfoglalás az örök életre vonatkozó végleges döntéssel lesz egyenértékű,

– érteni és tanítani kell az első és a második halál közötti különbséget,

– Isten parancsolatainak megtartása és a hit általi megigazulás nem zárja ki egymást, ellenkezőleg: tökéletes egységet alkot,

– a bekövetkező válság idején az igazságot képviselő prófétai nép „fehér ruhákba öltözik” a hit általi megigazulás révén.

Látjuk-e ezeknek az üzeneteknek az időszerűségét?

---

*Az e beti adomány
a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát
támogatja.*

Hiteles prófétai szolgálat a végidőben I.

ELLEN GOULD WHITE ELHÍVÁSA
A PRÓFÉTAI SZOLGÁLATRA

A tanulmány átvétele után olvassuk el a függelék is, Ellen Gould White rövid életrajzát. Fontos megértenünk, hogy elhívása és szolgálata bibliai próféciaik beteljesedése volt. Nem ő maga nevezte ki magát prófétának, és nem is az adventhívők avatták azzá a halála után.

¶ Mely bibliai próféciaik jelezték előre, hogy a végidőben Isten a prófétaság lelki ajándékával támogatja egyházát?

Jel 12,16–17 • „De segítségül lett a föld az asszonyra, és megnyitotta a föld a száját, és elnyelte a folyóvizet, amelyet a sárkány a szájából bocsátott. Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy háborút készítsen elő az ő magvának maradéka ellen, akik megőrzik Isten parancsolatait és akiknél megvan a Jézus Krisztus bizonyágtétele.”*
Vö. Jel 19,10 • „...mert a Jézus bizonyágtétele: a prófétaság lelke.” (Értsd: lelki ajándéka.)

---

* Pontosított fordítás szerint. Az *egyebeknek* fordított eredeti szó (loipoi) elsődleges jelentése: *maradék*.

Mal 3,1/a, 4–6 • „Elküldöm az én követemet, és megtisztítja előttem az utat... Ímé, elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.”

A VIII. tanulmányban láttuk a világi és vallási hatalomként működő „hamis próféta” tevékenységét a végidőben. Ezen kívül is jellemző lesz a hamis próféta sokféle megnyilatkozása. Jézus előre figyelmeztetett erre a végidőről szóló nagy profetikus beszédében: „*Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhíttetnek.*” (Mt 24,11) Ahol ilyen intenzíven működik a hamis próféta, ott igaznak is lennie kell.

A végidőben megnyilatkozó hiteles próféta szolgáltról szól Jelenések 12,17: e Biblia-vers értelmezésénél fontos figyelni a szövegösszefüggésre. Jelenések könyve 12. fejezete az újszövetségi hívő egyház történetét vázolja fel. A 16. vers szerint a középkori időszak végén „a föld” nyújt majd menedéket a hitükért üldözötteknek. Ez a prófécia úgy teljesedett be, hogy 1620-tól kezdve tömegesen menekültek a protestáns hívők a 15. század végén felfedezett, még civilizálatlan új földrészre, Észak-Amerikába. Az itt létesült állam, az Egyesült Államok alkotmánya teljes lelkiismereti és vallásszabadságot biztosított. Nem véletlen, hogy a Jelenések könyve 10. fejezetében bemutatott adventváró mozgalom is ebben az országban bontakozott ki a 19. században. A 17. vers kijelentése szerint lesz egy hívő „maradék” ezen a földrészen, amely ragaszkodik Isten parancsolataihoz, és Jézus Krisztus bizonyágtétele – azaz a próféta lelki ajándéka – is megnyilatkozik körükben.

Jelenések 12,17 tehát konkrét idő- és helymegjelöléssel szól arról, hogy az 1260 esztendő közepi időszak lejártá után

(lásd a 14. verset), Észak-Amerika földjén (16. vers), a hívő egyház „maradék” körében megnyilatkozik a prófétaág lelki ajándéka mint Jézus Krisztus bizonyágtétele. Az utóbbi kifejezés arra utal, hogy Jézus a maga népének ismeri el ezt a maradék gyülekezetet, élő kapcsolatot létesít velük, kinyilatkoztatások által vezeti őket.

Jóel 2,28–29 és Malakiás 4,5–6 is hivatkozik a prófétai szolgálat megjelenésére a végidőben. A jóeli prófécia beteljesedése azonban csak a jövőben várható, mert a szövegösszefüggés a késői eső időszakára utal, amikor a prófétai kinyilatkoztatásoknak mintegy a tömeges megjelenése lesz jellemző. A Malakiás könyvéből idézett ígék pedig nem csupán egy prófétára utalnak, hanem a Jézus második adventje előtti egész, „Illés lelkével és erejével” (Lk 1,17) ható prófétai útkészítő mozgalomra. Keresztelő János volt a beteljesítője ennek a kettős – az első és a második adventre egyaránt vonatkozó – próféciának Jézus első eljövetele előtt, Izráel népe körében. Jézus második eljövetele előtt viszont már minden nép körében, az egész Földön kell megvalósulnia az útkészítő szolgálatnak. Ezt a küldetést már csak a prófétai üzenetet prófétai erővel hordozó hívő nép teljesítheti be. *Jelenések 12,17 tebát az az ige, amelyben egyértelmű, konkrét utalást fedeztetiünk fel Ellen G. White szolgálatára vonatkozóan.*

2 Mikor, milyen körülmények között hívta el Isten Ellen Gould White-ot a prófétai szolgálatra?

Jel 10,8–11 • „A szót, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nékem, és mondta: »Menj el, vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.« Elmentem azért az angyalhoz, mondván neki: »Add nékem a könyvecskét.« És mondta nékem: »Vedd el és edd meg; és megkeseríti a gyomrod, de a szádban

édes lesz, mint a méz.« Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és a számban olyan édes volt, mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredett a gyomrom. És monda nékem: »Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok előtt.«” (Vö. az első tanítványok csalódottságával a Jézus keresztre feszítése és feltámadása közötti időben, Lk 24,21.)

Az észak-amerikai adventmozgalom hívő maradéka az átélt nagy csalódás okát kutatta. Útbaigazításra, vigasztalásra és bátorításra volt szükségük, hogy „ismét prófétáljanak”. Ekkor hívta el Isten Ellen Gould Harmont (leánykori neve), a későbbi Ellen Gould White-ot prófétai szolgálatra. Idézzük, hogyan ír erről ő maga: *„Az 1844-es csalódás után nem sokkal kaptam az első látomást. Portlandban voltam látogatóban Mrs. Haines otthonában, aki Krisztusban kedves testvérmőm volt, akivel szívem szorosán összeforrt. Öten, mindannyian asszonyok, csendben térdeltünk a családi oltárnál. Mialatt imádkoztunk, Isten ereje olyan mértékben kiáradt rám, mint előzőleg soha. Fény vett körül, és mind magasabbra emelkedtem a földről. Kerestem a földön maradt Jézust váró népet, de nem találtam. Egy hang szólt hozzám: »Tekints ismét abba az irányba, de nézz egy kissé feljebb!» Ismét arrafelé néztem, és most egy keskeny, egyenes örvényt pillantottam meg, amely magasan a világ felett emelkedett. Ezen zarándokoltak a Jézust várók a szent város felé, amely az ösvény végén volt. Mögöttük, az út kezdetén fényes világosság volt látható, amely az angyal kijelentése szerint »az éjjeli kiáltás« volt.* Ez a világosság beragyogta az egész ösvényt, és szövétnekül szolgált, hogy el ne es-*

---

* Utalás az észak-amerikai nagy advent- vagy Miller-mozgalom csúcspontjára, amely 1944 augusztusa és októbere között bontakozott ki.

senek. Jézus maga haladt népe élén, vezette őket. Mindaddig, míg szemüket Őrá irányították, biztonságban voltak. Egyesek csakhamar elcsüggedtek. Azt mondták, hogy a város nagyon messze van, pedig ők azt hitték, sokkal hamarabb odaérnek. Jézus bátorította őket: jobbát felemelte, s belőle fényesség áradt az Őt váró hívőkre. Mindnyájan így kiáltottak: »Halleluja!« Voltak azonban olyanok is, akik könnyelműen megvetették ezt a világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette őket ilyen messze. Mögöttük kialudt a világosság, lábukkal sötétben botorkáltak, megtántorodtak, elveszítették Jézust a szemük előtt, és alázuhan-
tak az ösvényről az alattuk elterülő sötét, gonosz világba.

Csakhamar hallottuk Isten szavát: hatalmas vizek zúgásához volt hasonló. Kijelentette Krisztus eljövételét. Az élő szentek, a száznegyvennégyezer, megértették az Úr szavát, a gonoszok ellenben mennydörgésnek tartották. Amikor Isten kinyilatkoztatta a Megváltó eljövételét, kiárasztotta ránk Szentlelkét úgy, hogy arcunk ragyogni kezdett. Isten dicsősége sugárzott szét rólunk, amiként Mózes arca is ragyogott, amikor a Sínai-hegyről alájött. Ezt a látomásomat elbeszéltem portlandi gyülekezetünkben, és mindenki hitte, hogy Istentől van. Mindnyájan hitték, hogy a nagy októberi csalódás után Isten ezt az utat választotta, hogy népét vigasztalja és erősítse. Isten Lelke kísérte a bizonyágtevést, és az örökkévalóság komolysága nyugodott meg rajtunk.”

3 Milyen hasonlóságot fedezhetünk fel Jeremiás próféta és Ellen G. White elhívási tapasztalata között? Hasonlítsuk össze a következő bibliai szakaszt Ellen G. White beszámolójával, elhívása további történetével!

Jer 1,4–8 • „Szólt pedig az Úr nékem, mondván: »Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek; prófétának rendelvelek a népek közé.« És mondtam: »Ah, ah, Uram Isten!

Íme, én nem tudok beszélni, hiszen ifjú vagyok én!« Az Úr pedig monda nékem: »Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok néked. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!« – mondta az Úr.»

„Egy héttel később újabb látomást mutatott nekem az Úr, amelyben értésemre adta, hogy a legnagyobb akadályokkal kell megküzdenem, és másokhoz is el kell mennem, hogy elmondjam mindazt, amit nekem kinyilatkoztatott. Ezúttal azonban igen nagy ellenállásra találok, és nagy lelki gyötrelmeket kell kiállnom. Isten angyala azonban így szólt hozzám: »Isten kegyelme lesz veled, támogat és megtart téged.«

Miután látomásomból visszaérkeztem, rendkívüli nyugtalan-ságot éreztem, mert kötelességemmé vált az igazság hirdetése. Nagyon gyenge voltam, állandóan szenvedtem testileg, és minden jel arra mutatott, hogy nem élek már sokáig. Még csak tizenhét éves voltam, kicsi és gyenge. Nem szoktam társaságba járni, természetem félénk és zárkózott volt, nehezemre esett idegenekkel találkozni. Több napon át imádkoztam az Úrhoz egész késő éjszakáig, hogy vegye le rólam ezt a terhet, és adja másnak, aki alkalmasabb a bordozására. De a nekem mutatott kötelesség nem változott, és állandóan az angyal szavait hallottam a fülemben csengeni: »Menj és ismertesd meg másokkal is azt, amit néked kinyilatkoztattam.« Addig könyörögtem, míg Isten Lelke, aki a munkára serkentett, fölemelt, s minden félelmet és félénkséget elfeledtetett velem, miután gondolataimat Jézus szeretetére és csodálatos művére irányította.

Mégis lehetetlennek tűnt előttem, hogy ezt a feladatot elvégezzem, úgy véltem, rosszul fog végződni. A munkával kapcsolatos

próbák elviselhetetlennek látszottak. Hogy is tudnék én, aki még szinte gyermek vagyok, helyről helyre járni és Isten igazságát hirdetni mindenkinek? A szívem is megborzadt ettől a gondolattól. Robert fivérem, aki csak két évvel volt idősebb nálam, nem lebegett a kísérem, mert gyenge volt, és még nálam is bátortalanabb. Semmi sem bírta volna rá őt arra, hogy ezt a lépést megtegye. Apámnak a családjáról kellett gondoskodnia, ezért nem adhatta fel az üzletét. Ismételten hangoztatta azonban, hogy ha Isten elhívott más helyeken való munkálkodásra, ő szívesen egyengeti utamat. Ezek a bátorító szavak sem vigasztalták meg félénk szívemet. Az előttem lévő ösvényt túl nehéznek véltem...

*Nyomasztólag hatott rám az is, hogy ha engedelmeskedem e kötelesség hívásának, és elmegyek hirdetni, hogy a Magasságos látomásokat és kinyilatkoztatásokat adott nekem a nép számára, esetleg elbizakodottá válok, és így Isten nemtetszését érdemelném ki, elveszíteném lelkemet. Hallottam már ilyen esetről, és szívem visszariadt a nehéz próbától. Nagyon komolyan kértem az Urat, hogy ha hirdetem kell azt, amit nekem mutatott, őrizzen meg az elbizakodottságtól. Isten ekkor megmutatta nekem, hogy imámat meghallgatta, s ha mégis az önmagasztalás veszélye fenyegetne, betegséget küld rám. Az angyal így szólt hozzám: »Ha híven hirdeted a rád bízott üzenetet, s ha hűségesen kitartasz mindvégig, akkor enni fogsz az élet fájának gyümölcséből, és az élet folyamának vizét ihatod.« Amikor visszanyertem öntudatomat, felajánlottam teljes lényemet az Úrnak, és kész voltam minden parancsát – bármi legyen is az – teljesíteni.» (Ellen G. White: *Életünk és munkánk*, Első látomásom c. fejezet)*

Az adventhívők körében meglepetést keltett Ellen Harmon elhívása a prófétai szolgálatra. Voltak, akik nem az általa közvetített üzenetre figyeltek, hanem arra, hogy egy gyenge, törékeny fiatal lány lép elő „így szól az Úr” tanítással. Mások, akik feddő üzenetben részesültek általa, és nem akarták elismerni tévedésüket, szintén ellene fordultak. Ám az őszinte hívők hamar felismerték az isteni hitelesítés bizonyítékait Ellen

Harmon szolgálatában. James White-tal, a Miller-mozgalom prédikátorával kötött házassága (1846) az utazási nehézségeket is megszüntette, férje ettől kezdve állandó kísérője volt.

4 Szükséges-e minden esetben ellenőrizni, hogy hiteles próféta-e az, aki az „így szól az Úr” tekintélyével lép fel az egyházban?

1Jn 4,1 • „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba.”

.....

.....

.....

A prófétai tekintéllyel szóló emberek ellenőrzése nemcsak lehetősége az egyháznak, hanem kötelessége is. Ellen White életére is alkalmaznunk kell minden igei mércét. Kötelességünk egyénileg is ellenőrizni életének és szolgálatának a gyümölcsseit (Mt 7,15–20). Az igen biztos prófétai beszédet Isten nem bízza hiteltelen emberekre, hanem csakis olyanokra, akiknek az élete látható és nyilvánvaló módon megszentelt. Minden próféta „Isten szent embere” kell hogy legyen (2Pt 1,19–21). Meghatározó tényező a Krisztus személyéhez és a megváltás igazságaihoz való viszonyulása is (1Jn 4,1–3). Nem kerülhet továbbá ellentmondásba azokkal a kinyilatkoztatásokkal, amelyeket Isten előzőleg adott prófétái, a bibliai szerzők által (Ésa 8,19–20). Végezetül ellenőrizni kell, hogy a jövőre vonatkozó profetikus kijelentései beteljesedtek-e. Ha csak egyet is találunk, amely nem teljesedik be, ez hitelteleníti a prófétát (5Móz 18,21–22).

5 Mit mondott Ellen White a saját szolgálatáról? Hasonlítsuk össze kijelentéseit ismét Jeremiás tapasztalatával!

Jer 1,10. 18–19 • „Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj!... Mert íme, én erősített városá, vasoszloppá és ércbástyává teszek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai ellen, és a föld népe ellen. Viaskodni fognak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged.”

.....

.....

„Fiatalkoromban többször megkérdezték, próféta vagyok-e? Mindig azt válaszoltam, hogy az Úr hírnöke vagyok. Tudom, hogy sokan prófétának neveznek, de én nem tartottam igényt erre a címre. Megváltóm az ő hírnökének nevezett. »Munkád során – mondta –, tanúskodnod kell a szavaimról. Különös dolgok történnek majd, és én ifjúságodtól kezdve elválasztalak a bűnösöknek szóló üzenet hirdetésére, hogy... az Ige alapján tollal és szóval dorgáld a helytelen tetteket. Ints az Igével! Meg fogom nyitni előtted az Igét. Nem lesz az számodra idegen nyelv. Az általam adott üzeneteket olyan valakitől fogják ékesszólással hallani és olvasni, aki nem iskolákban tanult. Lelkem és erőm lesz veled. Ne félj az emberektől, mert pajzsom védelmez! Nem te fogsz beszélni, hanem az Úr szólja majd a figyelmeztetés és a feddés üzeneteit. Soha, semmilyen körülmények között ne térj el az igazságtól! Add tovább a tőlem kapott világosságot!«

Miért nem állítottam tehát, hogy próféta vagyok? Mert napjainkban sokan, akik nagy bátorsággal prófétának vallják magukat, Krisztus ügyének gyalázói. És azért is, mert a munkám sokkal többet foglal magában, mint amennyit a próféta szó jelöl.

Amikor megkaptam a feladatot az Úrtól, arra kértem Őt, hogy helyezze a terhet valaki másra. A munka olyan hatalmas, átfogó és sokrétű volt, hogy attól féltem, nem tudom elvégezni. De a Szentlélek által az Úr képessé tett arra, hogy teljesítsem a számomra kijelölt feladatot... Teljes lényemet átadtam Istennek, hogy mindenben engedelmeskedjek hívásának, és ettől az időtől fogva azzal töltöttem az életemet, hogy szóban vagy írásban sokaknak elmondjam Isten üzenetét. Amikor ezt teszem, szavaimat és tetteimet nem én uralom.

*Nem állítom magamról, hogy prófétanő vagyok. Néhányan meglepődtek ezen a kijelentésen, és mivel olyan sokat beszélnek erről, megpróbálok rá magyarázatot adni. Voltak, akik prófétanőnek neveztek, de én soha nem használtam ezt a címet. Nem feladatom, hogy így jelöljem magamat. Azok, akik vakmerően napjaink prófétáinak nevezik magukat, gyakran Krisztus ügyének a meggyalázói. Az Úr küldöttének tartom magamat, aki az ő népéhez szóló üzeneteit közvetíti.” (55. levél, 1905; *The Writing and Sending Out of Testimonies*, 24. o.; *Szemelvények Ellen G. White írásából*, I., 34–35. o.)*

Ajánlott olvasmány: Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., 473–499. o., A bizonyságtételek jellege és hatása c. fejezet.

6 Hogyan kapott látomásokat Ellen G. White? Összehasonlíthatók-e ezek a tapasztalatai a látomás állapotáról szóló bibliai leírásokkal?

4Móz 12,6 • „És mondta: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal.”

Ezék 8,1. 3; 11,24 • „És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: ültem a házamban, és Júda vénei ültek előttem, és esett reám ott az Úr Isten keze. Kinyújtott egy kézformát, és megragadott engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve vitt engem a Lélek a

föld és az ég között, és bevitt engem Jeruzsálembe isteni látásokban, a belső kapu bejáratához... A Lélek pedig felvett engem, és vitt Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten Lelke által, és felszállt előlem a látás, amelyet láttam.”

Dn 10,4–5. 8. 15–17 • „És az első hónap huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek partján voltam. És felemeltem szemeimet, és láttam, ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve. És én egyedül hagyattam, és láttam ezt a nagy látomást, és semmi erő sem maradt bennem, orcám eltorzult, és odalett minden erőm. És mikor ilyen szavakkal szólt velem, orcámmal a földre estem, és megnémultam. És ímé, olyan valaki, mint egy ember-fia, megillette ajkaimat, s megnyitottam a számat, szóltam, és mondtam annak, aki előttem állt: Uram, a látomás miatt reám fordultak az én fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. És mi módon szólhat ezzel az én Urammal ennek az én Uramnak szolgálója? Hiszen bennem attól fogva nem állt meg az erő, és lélegzet sem maradt bennem.”

2Kor 12,1–4 • „A dicsekvés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úr kijelentéseire. Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom, az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom, az Isten tudja) elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie.”

Jel 4,1–2/a • „Ezek után láttam, ímé egy megnyílt ajtó volt a mennyben, és az első szó, amelyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallottam, ezt mondta: »Jöjj fel ide, és megmutatom néked, amiknek meg kell lenni ezután.« És azonnal ott voltam lélekben...” (Pontosított fordítás szerint.)

A következőket mondhatjuk a látomás állapotáról a bibliai leírások alapján: Isten helyezte a prófétákat ebbe a különleges fizikai állapotba, hirtelen, egyik pillanatról a másikra, a maga teremtmői hatalmával és bölcsességével, bizonyára az általa ismert természeti törvények alkalmazásával. A látomás nyugalmi állapotában voltak a próféták a kinyilatkoztatás átvételének ideje alatt, hogy összes szellemi és lelki képességük zavartalanul és felfokozott élénkséggel működhessen. A látomás állapotában ugyanis a próféták számára megszűnt a világ, nem érzékelték. Nem is lélegeztek, ami valószínűleg azt jelenti, hogy a természetes élettani folyamatok is fel lettek függesztve testükben a látomás idejére, nyilván azért, hogy még a belső ingerek se zavarják őket, ne gyengítsék képességeiket. Így teljes figyelmük, minden intellektuális és lelki képességük kizárólag a látottakra és hallottakra irányult. Ez az állapot lehetővé tette azt is, hogy – amint írják – helyváltoztatást éljenek át. Pál apostol – az ószövetségi próféták leírásával egybehangzóan – igen érdekesen ír a látomás állapotáról (2Kor 12,1–4). Ő is azt vallotta, hogy a látomás állapota a mi fogalmainkkal vagy az általunk ismert fizikai törvényszerűségekkel le nem írható és meg nem határozható állapot.

Ugyanakkor fontos hangsúlyozni, hogy a látomás mindig teljesen tiszta tudatállapottal jár együtt, sőt éppen annak biztosítására van. Mindig konkrét, dátumszerűen is meghatározott történeti esemény volt, amint ezt Pál apostol idézett valómásából is láthatjuk. De ugyanezt mondhatjuk az ószövetségi prófétákról is, akik rendszerint szintén pontosan megjelölik, hogy melyik esztendőben szólt hozzájuk az Úr, sőt gyakran még a napot is megadják (például Dn 7,1; Ámós 1,1; Ezék 1,1; Zak 7,1).

Ellen G. White háromféle módon kapott prófétai kinyilatkoztatást:

- főként szolgálatának első évtizedeiben gyakran kapott látomást nyilvánosság előtt, testi kísérőjelenségekkel,
- az éjszakai órákban, profetikus álom formájában,
- ima vagy írás közben, testi kísérőjelenségek nélkül, ilyenkor szinte csak egy pillanatnyi reflektorfény világított meg bizonyos helyzeteket vagy állapotokat, a látomás egy kérdésre vagy annak egy részletére szorítkozott.

Egy szemtanú – Mrs. Amadon – vallomása, aki Ellen G. White több nyilvános látomásánál jelen volt: „Gyakran megfigyeltem őt látomásai közben... Sokszor csodálkoztam azon, hogy az előttünk lepergő jeleneteket miért nem írták le élénkebben? Látomásai közben szeme nyitva volt, de vállai, karjai és kezei olykor kellemes benyomást keltően mozogtak, kifejezték az általa látottakat. Gyakran egy-egy szót ejtett ki, néha mondatokat, amelyek a látottakra utaltak... Látomásának első szava mindig a »dicsőség« szó volt. Ez néha megismétlődött, először közelről, majd pedig elhalóan, a távolból hallatszott... A jelenlévők között sohasem volt tapasztalható izgalom a látomás folyamán, nem volt ok a félelemre. Ünnepeles, nyugodt jelenet volt. Néha egy teljes óráig tartott...” (*The Spirit of Prophecy Treasure Chest – Voice of Prophecy*, Kalifornia, 1960, A bizalom megalapozására c. fej.)

Dr. H. Kellogg bizonyásgtétele, aki szintén több látomásánál jelen volt: „Egészen bizonyos vagyok abban, hogy látomása alatt nem lélegzett... Látomása befejeztének az volt az első jele, hogy ismét lélegezni kezdett. Első lélegzete mély, hosszú és teljes volt, arra mutatott, hogy tüdői teljesen légmentesek voltak. Az első lélegzetvétele után néhány perc telt el, míg másodszor lélegzett, ami tüdőit az első lélegzethez hasonlóan feltöltötte, majd ismét két perc szünet után a harmadik belégzés következett, ami után lélegzetvétele normálissá vált.” (I. m., a nyilatkozattétel helyszíne és dátuma: Battle Creek, 1890. december 28.)

Ellen G. White a következőképpen szól a látomásairól:

„Mivelhogy oly gyakran megkérdeznék a látomásbeli és látomás utáni állapotomról, ezt tudom mondani: Amikor az Úr jónak látja, hogy látomást adjon, akkor Jézus és az angyalok társágába kerülök, és a körülöttem lévő földi dolgok teljesen eltűnnek. Nem látok annál tovább, mint ameddig az angyal elkísér. Figyelmemet gyakran a világban végbemenő eseményekre tereli.

Időnként a jövőbe ragadtatom, ahol meglátom azokat az eseményeket, amelyeknek be kell következniük. Azután újra a múlt történéseit szemlélem. Látomásaim után közvetlenül nem emlékszem mindenre, amit láttam. Amikor azonban írni kezdek, a látomás tárgya kitisztul, a helyszínek feltárulnak előttem, és szabadon írok. A látomásban átélt események néha rejtve maradnak előttem, és csak akkor jönnek újra elő, amikor azok előtt vagyok, akikre a látomás vonatkozik. Ilyenkor minden kikristályosodik előttem. A látomás leírásakor vagy elmondásakor éppen annyira az Úr lelkétől függök, mint a látomás idején. Csak akkor lehetséges felidézniem a látottakat, amikor Isten alkalmasnak látja az időt, hogy leírjam vagy elmondjam azokat.”

„Noha látomásaim elnyerésekor és azok megírásakor ugyanúgy az Úr Lelkére kell támaszkodnom, a látottak leírásakor mégis a saját szavaimat használom, kivéve, ha egy angyal hozzám intézett szavait idézem, amit mindig idézőjelbe teszek.”

„Azt kérdezik, hogyan beszélhetek olyan határozottsággal bizonyos dolgokról, mintha hatalmamban állna így szólni? Azért beszélek így, mert ezek úgy villannak át az elmémen, amikor tanácstalan vagyok, mint sötét felhőkből a villámlás nagy vihar idején. Néhány esemény, amelyeket évekkal ezelőtt láttam, kiesik az emlékezetemből, de amikor éppen szükség van rá, az emlékezetem kitisztul, és mindenre pontosan emlékszem az adott kijelentés kapcsán. Ilyenkor nem tarthatom vissza az elmémbe villanó kijelentéseket, nem azért, mert új látomást kaptam, hanem mert a talán évekkal azelőtt kapott látomás tért vissza az emlékezetembe nagy erővel.” (Lelki ajándékok, II., 292–293. o., 1860; *Review*

and Herald, 1867. október 8.; *The Writing and Sending Out of Testimonies*, 24. o.; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 34–35. o.)

Ami a profetikus álmokat illeti, egy alkalommal William White, Ellen White fia a következő kérdést tette fel édesanyjának: „Sokszor beszélsz arról, hogy események tárulnak eléd az éjszaka folyamán. Beszélsz álmokról, amelyek által világosságot nyersz. De mindannyian álmodunk. Honnan tudod, hogy Isten szól hozzád azokban az álmokban, amelyekről szólsz? – Onnan – hangzott a válasz –, hogy ugyanaz az angyalkövet áll mellettem és oktat éjszakai látásaimban, mint aki a nappali látomásokban van mellettem.” (I. m.)

---

*Az e heti adomány
az egészségügyi osztályt támogatja.*

FÜGGELÉK

ELLEN G. WHITE (1827–1915) RÖVID ÉLETRAJZA

Gyermekkora

Az Amerikai Egyesült Államokban, Gorhamban (Maine) született (ikertestvéreivel, 7–8. gyermekként), metodista családban. Portlandba költözésük után, kilencéves korában súlyos balesetet szenvedett, emiatt abba kellett hagynia iskolai tanulmányait. Tizenhárom éves korában megkeresztelkedett, és a metodista egyház tagja lett. Családjával együtt 1840-től William Miller előadásait látogatták, ezért kizárták őket a metodista egyházból. Átélték az 1844. október 22-ei nagy csalódást.

Elhívása a prófétai szolgálatra

Első látomását 1844 decemberében kapta. Első bizonyágtételeit Portlandban, Orringtonban és Exeterben mondta el. 1846-ban házasságot kötött James White adventista lelkésszel, ettől kezdve együtt utaztak, céljuk a csalódott hívők bátorítása volt. 1846 őszétől szombatünneplők lettek.

Közös munka James White-tal

Utazásaikat, tevékenységüket gyermekeik születése után is folytatták (1847 nyara: Henry, 1849 nyara: James Edson születése). Szervezői, résztvevői voltak az 1848-as szombatkonferenciáknak, amelyek a h. n. adventista közösség fő hitelveit (az „öt alappillért”) rögzítették a Biblia alapján. Az ezt követő években Ellen White férjével együtt küzdött a szervezet kialakításáért. Ezt legfőképpen a prédikátorok hitelesítése, a

gyülekezetek hamis tanítóktól való megvédése tette szükségessé. Harmadik gyermekük, William 1854-ben született. 1855-től kezdve füzetek formájában is terjesztették a „bizonyágtételeket”. Az 1858–1864 között megjelentetett *Lelki ajándékok* kötetei életrajzi vonatkozású feljegyzéseken és korábban megjelent bizonyágtételeken túl főként a jó és a gonosz közötti küzdelem kérdéseivel foglalkoztak. Az alapot az 1858. márciusi Lovett’s Grove-ban (Ohio) kapott látomás képezte a nagy küzdelemről. A házaspár negyedik gyermeke, John Herbert 1860-ban született, de három hónapos korában meg is halt. Újabb súlyos veszteség érte a családot 1863-ban, amikor legidősebb fiuk, Henry, 16 évesen meghalt tüdőgyulladásban.

Ellen G. White szolgálata a megszervezett egyházban

1863. június – Látomás az egészségügyi reform szükségességéről.

1865. december – Látomás egészségügyi intézmények alapításának szükségességéről.

1874. április – Nagy hatású (profetikus) álom az adventüzenet hirdetésének kiterjesztéséről az egész világra.

1875 – Látomás a könyvevangélista munka elindításáról.

1881 – James White halála.

1882–1885 – A kaliforniai Healdsburgban töltött évek.

1885–1887 – Európai tartózkodás, utazások a kontinens számos országába.

1887–1891 – Újra Amerikában (1888: a nevezetes minneapolis-i konferencia; 1889–1891: a minneapolis-i üzenet támogatása prédikációkkal, utazásokkal, bizonyágtételekkel és írásokkal).

Ausztráliai évek

A generálkonferencia kérésére 1891-ben Ausztráliába utazott, fiával, William C. White-tal. Súlyos betegen írta meg a *Krisz-*

tushoz vezető lépések (1892) fejezeteit, majd a *Jézus élete* c. könyvet kezdte írni. Ausztráliai tartózkodása idején írta a *Gondolatok a hegyi beszédről* (1896) és a *Krisztus példázatai* (1900) c. könyvet is. Közreműködött az avondale-i misszióiskola megalapításában, igehirdetésekkkel, bizonyágtételekkel segítette az adventüzenet terjedését a földrészén. Közben levelek és bizonyágtételek útján tartotta a kapcsolatot a generálkonferencia Battle Creek-i vezetésével. 1900-ban váratlanul visszatért Amerikába.

Ismét aktív szolgálat Amerikában

Rendkívüli jelentőségű volt részvétele az 1901-es generálkonferencia ülészakon, ahol az egész mű újjászervezésére tett javaslatokat. Ebben az időben – az ausztráliai avondale-i iskola alapításával kapcsolatos tapasztalatok és mennyei vezetés folytán – sokat foglalkozott a kereszteny nevelés kérdéseivel. Művei is tükrözik ezt: *Különleges bizonyágtételek a nevelésről* (1897), a *Bizonyágtételek VI.* kötetének nagy része is a neveléssel foglalkozik (1900), a *Nevelés* c. könyv 1903-ban jelent meg (magyarul *Előttem az élet* címen), további útmutatások találhatóak a *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak* c. könyvben (1913) is. Amerikába visszatérve a kaliforniai Elmshavenben telepedett le, s itt élt haláláig. Idős kora ellenére folyamatosan biztatta, tanácsolta egyházát a bizonyágtételeivel. Ha a prófétai vezetést maradéktalanul követték volna, nem éri annyi lelki és anyagi veszteség az egyházat a 20. század elején. 1903 és 1907 között ugyanis tehetséges embereket és intézményeket veszített el a közösség. Ellen G. White 1909-ben vett részt utoljára generálkonferencia ülészakon.

Az utolsó évek

Az 1909-es generálkonferencia ülést követően öt hónapos körutat tett az Egyesült Államok keleti területein: 27 helyszínen járt és 72 beszédet mondott el. Ezután már az írásnak szentelte

élete hátralévő részét. Egy munkatársi gárda segítette irodalmi tevékenységét. Ebben az időben írta meg *Az apostolok története* (1911) és a *Próféták és királyok* c. könyvet is, amely már csak a halála után, 1916-ban jelent meg. *A nagy küzdelem* átdolgozott kiadása is ebben az időszakban hagyta el újból a nyomdát (1911-ben). 1915 februárjában baleset érte, combnyaktörést szenvedett. A betegágyból már nem kelt fel, és 1915. július 16-án megpihent az Úrban. „*Halála olyan csendes volt – írta fia, William White –, mint amikor egy gyertya lángja kialszik.*”

ELLEN GOULD WHITE ÍRÁSMŰVEI

Könyveit alapvetően három csoportba sorolhatjuk: az életében kiadott könyvek (1858–1915); az írásaiból életében összeállított, általa felügyelt gyűjtemények; a halála után összeállított, a White Intézet (White Estate) által felügyelt művek.

Könyvei tartalom szerinti csoportosításban

A Korszakok küzdelme (Conflict of Ages) sorozat

- *Pátriárkák és próféták* (1890)
  - *Próféták és királyok* (1916)
  - *Jézus élete* (eredeti címe: *The Desire of Ages*; 1898)
  - *Az apostolok története* (1911)
  - *A nagy küzdelem* (1888, 1911; magyarul *Korszakok nyomában* címen is megjelent)
- (Ez a könyvsorozat végigkíséri a megváltás történetét a teremtéstől az újjáteremtésig, akárcsak maga a Biblia.)

A Korszakok küzdelme sorozat előzményei

- *Lelki ajándékok I–IV.* (1858–1864)
- *A prófétaág Lelke I–IV.* (1870–1884)
- *Tapasztalatok és látomások* (eredeti címe: *Korai írások*, 1882)

Krisztusról és a megváltásról szóló további könyvei

- *Krisztushoz vezető lépések* (1892)
- *Gondolatok a hegyi beszédről* (1896)
- *Krisztus példázatai* (1900)

A nevelés témakörében írt könyvek

- *Nevelés* (1903, magyarul *Előtted az élet* címen jelent meg)
- *A gyermeknevelés bibliai alapelvei* (kivonatok a *Nevelés* c. könyvből, 1996)
- *Üzenet az ifjúságnak* (1930)
- *Adventista otthon* (1952)
- *Gyermeknevelés* (1954)
- *Levelek szerelmes fiataloknak* (magyar kiadás: 1995)
- *Értelem, jellem, egyéniség*, I–II. (*Mind, Character and Personality*, 1977; magyar kiadás: 2000–2001)

Az egészséges életmódról írt könyvei

- *A gyógyítás szolgálata* (1905; magyarul *A nagy Orvos lányomán* címen jelent meg)
- *Hogyan étkezzünk?* (eredeti címe: *Tanácsok a táplálkozásra és az ételekre vonatkozóan*; 1938)
- *Mértékletesség* (1949)

Az evangéliumhirdetés szolgálatával kapcsolatos művek

- *Az evangélium szolgálói* (1915)
- *Evangelizálás* (1946)

Bizonyságtételek lelkészeknek, egyházvezetőknek, és személyes bizonyságtételek

- *Bizonyságtételek az egyház számára*, I–IX.
- *Bizonyságtételek lelkészeknek* (1923)
- *A Bizonyságtételek kincsestára*, I–III. (a *Bizonyságtételek* I–IX. köteteiből készített rövidített gyűjtemény; 1949)
- *Válogatott üzenetek* (*Selected Messages*) I–III. (1958, 1980;

magyarul az I–II. kötet jelent meg *Szemelvények Ellen G. White írásaiból* címen)

– *Kiadatlan bizonyágtételek* (Spalding–Magan, 1992; magyar kiadás: 2003)

– *Kiben bízhatunk?*, I–IV. (eredeti címe: *1888-as anyagok / 1888 Materials*, a White Intézet / White Estate kiadványa, az 1888-as minneapolis-i generálkonferencia-i ülészekkel kapcsolatos kéziratok fénymásolata, 1987)

– *Tanácsok a gyülekezeteknek* (1993)

(Magyarul elérhető még: *Az utolsó napok eseményei, Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, régi Gyarmati–Bósz-kiadásban)

Igehirdetések, beszédek

– *Igehirdetések és beszédek*, I–II. (2000–2001; eredeti címe: *Sermons and Talks*, 1990–1994)

Írásmagyarázati megjegyzések

– „*A Te Igéd igazság*” (A generálkonferencia által kiadott Biblia-komentár VII/A kötete; a kiadatlan kéziratokban található igemagyarázatok, 1953)

– *Gondolatok a Jelenések könyvéről* (romániai kiadás, 1998)

Önéletrajzi vonatkozású feljegyzések

– *Ellen White – életrajzi vázlatok* (1915) (a könyv 1–41. fejezetét Ellen White írta, James White haláláig, az utolsó húsz fejezetet halála után a munkatársai írták)

(A *Bizonyágtételek* I. kötete első fejezetei is tartalmazzak vázlatos életrajzot 1885-ig, valamint a *Tapasztalatok és látomások* című művében is találunk önéletrajzi feljegyzéseket.)

Áhítatoskönyvek

(válogatások az év minden napjára)

Magyarországon készült összeállítások:

„*Felettébb tiszta a Te beszéded*” (1994)

„*Ne félj, csak higgy!*”, I–II. (1997)
„*Istenünk beszéde mindörökre megmarad*” (2003)

Világszerte ismert összeállítások:
Az én életem ma (magyar kiadás: 1990, Zürich)
„*A Szentlélek eljő reátok*” (magyar kiadás: 1998)
Maranatha (magyar kiadás: 2005)
(Az 1952-ben megjelent *Az én életem ma* c. műtől kezdve folyamatosan jelennek meg kiadványok. A folyóiratokban megjelent cikkek, valamint a levelek és kéziratok teljes gyűjteménye csak angol nyelven olvasható.)

Tárgymutató

Ellen Gould White írásainak jegyzéke a megjelenés sorrendjében (megjelenés éve, cím, zárójelben az angol rövidítés és a magyar fordítás címe)

- 1851 *Ellen Gould White keresztény tapasztalatainak és látomásainak leírása*
1854 *Kiegészítések Ellen Gould White keresztény tapasztalatainak és látomásainak leírásához*
1855 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 1.)
1856 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 2.)
1857 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 3–4.)
1858 *Lelki ajándékok, I.* (SG, Vol. I.)
1859 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 5.)
1860 *Lelki ajándékok, II.* (SG, Vol. II.)
1861 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 6.)
1862 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 6–8.)
1863 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 9.)
1864 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 10.)
Felhívás az ifjúsághoz (kb. a felét írta Ellen White)

- Felhívás az anyákhoz*
Lelki ajándékok, III. (SG, Vol. III.)
Lelki ajándékok, IV. (SG, Vol. IV.)
- 1865 *Hogyan élünk?* (kb. 25 százalékát írta Ellen White)
- 1867 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 11.)*
Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 12.)
Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 13.)
- 1868 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 14–16.)*
- 1869 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 17.)*
- 1870 *A prófétaság Lelke, I. (SP, Vol. I.)*
Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 18–19.)
- 1871 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 20.)*
- 1872 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 21–22.)*
- 1873 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 23.)*
- 1875 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 24–25.)*
- 1876 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 26–27.)*
- 1877 *A prófétaság Lelke, II. (SP, Vol. II.)*
- 1878 *A prófétaság Lelke, III. (SP, Vol. III.)*
- 1879 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 28.)*
- 1880 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 29.)*
James és Ellen White vázlatos életrajza
- 1881 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 30.)*
- 1882 *Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 31.)*
Korai írások (EW – Tapasztalatok és látomások,
Lelki ajándékok)
- 1883 *Vázlatok Pál életéről*
- 1884 *A prófétaság Lelke, IV. (Sp, Vol. IV.)*
- 1885 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek, I. (1T)*
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, II. (2T)
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, III. (3T)
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, IV. (4T)
 (tartalmazzák az 1–30. bizonyságtétel-füzet
 újranyomását, rendezett formában)
Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 32.)

- 1886 *Történelmi vázlatok a H. N. A.-külmiszióról*
(kb. 30 százalékát írta Ellen White)
- 1888 *Nagy küzdelem Krisztus és Sátán között* (GC
– *Korszakok nyomában*)
(*A prófétaág Lelke* IV. kötetének kibővítésével)
Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 33.)
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, V. (5T)
(tartalmazza a 31–33. bizonyságtétel-füzet
újra nyomását, rendezett formában)
- 1890 *Pátriárkák és próféták* (PP)
Keresztény mértékletesség (Jugoszláviában kéziratként
kiadták magyarul is, 1961-ben)
- 1892 *Krisztushoz vezető lépések* (SC)
Az evangélium szolgálói (GW)
- 1894 *Keresztény nevelés* (CE)
- 1896 *Gondolatok a hegyi beszédről* (MB)
Krisztus a mi Megváltónk
- 1898 *Jézus élete* (DA – régi kiadásban *A világ reménye*
címmel is)
- 1900 *Krisztus példázatai* (COL)
Bizonyságtételek a szombatiskolai munkához
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, VI. (6T)
- 1902 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, VII. (7T)
Kézikönyv könyvevangélistáknak
- 1903 *Nevelés* (Ed – *Előtted az élet*)
- 1904 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, VIII. (8T)
- 1905 *A gyógyítás szolgálata* (MH – *A nagy orvos lábnyomán*)
- 1909 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek* IX. (9T)
- 1911 *Az apostolok története* (AA)
- 1913 *Tanácsok szülőknek, tanítóknak... a nevelésről*
- 1915 *Az evangélium szolgálói* (új, javított kiadás; GW)
Ellen G. White életrajzi vázlatai (kéziratban magyarul
is közkézen forog)

A halála után kiadott könyvek, a megjelenés sorrendjében

- 1916 *Próféták és királyok* (PK)
1923 *Bizonyságtételek lelkészeknek* (TM)
A keresztény nevelés alapelvei
1930 *Üzenet az ifjúságnak* (MYP)
1946 *Evangelizálás* (E)
1947 *A megváltás története* (SR)
1949 *A bizonyságtételek kincsestára, I–III.* (II. kötete magyarul is elérhető, kéziratként)
1952 *Adventista otthon* (AH – *Boldog otthon* címen is megjelent)
1954 *Gyermeknevelés* (CE)
1958 *Válogatott üzenetek, I–III.* (SM – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*; magyar nyelven két kötet jelent meg)

Hiteles prófétai szolgálat a végidőben II.

ELLEN GOULD WHITE ÍRÁSAI
ÉS A SZENTÍRÁS

Ellen G. White prófétai szolgálatával kapcsolatban gyakran merülnek fel a következő ellenvetések: „Ha prófétának nevezük Ellen G. White-ot, akkor a bibliai próféták közé soroljuk őt, és ezzel a Biblia szintjére emeljük írásait. Az újszövetségi korszakban megszűnt a próféataság. A Biblia nem szorul kiegészítésre, zárt és teljes iratgyűjtemény, nem szabad semmilyen »prófétai írást« hozzátenni.” Ezekkel a kérdésekkel foglalkozunk e tanulmány keretében.

¶ Lehet-e prófétai szolgálatról beszélni az újszövetségi korszakban, illetve a bibliai iratgyűjtemény lezárulása utáni időben?

1Kor 12,28 • „Némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul, azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit.”

Eféz 4,11 • „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig

pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.”

.....

.....

.....

A prófétaság lelki ajándéka kiemelkedő ajándék, csak az apostolság – mint nagyon sokoldalú, szinte az összes többi lelki ajándékot is magában foglaló képesség és megbízatás – előzi meg a Pál apostol leveleiben foglalt felsorolásokban. Ha a *próféta* szót halljuk, az ószövetségi próféták jutnak eszünkbe. Szűkebb értelemben ugyanis az ószövetségi prófétákat jelöljük a *próféta* szóval, akiknél az egész életüket betöltő hivatás volt, hogy Isten üzenetét tolmácsolják, képviseljék mint prédikátorok, lelkigondozók, a király és a nemzet tanácsadói.

A prófétaság lelki ajándéka azonban elsősorban az Isten és az emberek közötti üzenetközvetítői megbízatást jelenti. A próféta más halandóknál közvetlenebb módon kerül kapcsolatba a mennyel. Isten szól hozzá prófétai álom vagy látomás által (4Móz 12,6), és megbízza üzenete továbbításával. Ebben az értelemben mindenki próféta, aki ilyen közvetlen kinyilatkoztatást kap, valamint utasítást arra, hogy tanúskodjék a látott és hallott dolgokról.

Az apostoli korban is voltak a fogalom tágabb és elsődleges értelme szerinti próféták – férfiak és nők egyaránt (lásd Ap csel 11,27–28; 21,9–11). Mindenekelőtt pedig nem szabad elfelejteni, hogy az újszövetségi korban próféta volt Pál és János apostol is, hiszen az Úr szólt hozzájuk látomásban, és a jövőről is kijelentéseket adott nekik (lásd 2Kor 12,1–4; Jel 1,1–3).

Jelenések könyve első soraiban szó szerint is azt olvassuk, hogy ez a könyv „a prófétálás beszédeit” tartalmazza.

Tévedés tehát úgy értelmezni Mt 11,13-at és Zsid 1,1-et, hogy ezek az igék a prófétaság megszűnését jelentik be a Krisztus utáni időkben. Ezekben az igékben csupán az ószövetségi prófétai tisztség korszakának lezárulásáról van szó, amikor a próféták egész Izráel tanítói voltak, mintegy kiegészítették a király vezetői szolgálatát. (Azért vált ez szükségesé, mert a királyság örökletes intézménnyé lett, és a királyok többnyire alkalmatlanok és méltatlanok voltak arra, hogy lelki vezetők is legyenek.) Maga a prófétaság lelki ajándéka azonban megmarad az újszövetségi időben is, és megnyilatkozhat bármikor és bárki által, Isten akarata szerint.

2 A próféta feltétlenül bibliai irat szerzője is? Milyen különbségről beszél az Írás a prófétai szolgálatok között?

Zsid 1,1 • „Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által...”

.....
.....
.....

Sokan azt gondolják, hogy minden prófétai beszéd vagy írás arra tart igényt, vagy úgy kell tekinteni, mint amely a bibliai ki nyilatkoztatás része, illetve kiegészítése. Ez azonban félreértés. Isten „*sok rendben és sokféleképpen szólott... a próféták által*”.

A múltban is voltak olyan próféták, akikre nem egyetemes érvényű, azaz nem minden korszaknak és minden embernek szóló üzenetet bízott Isten, noha ugyanolyan hiteles próféták voltak, mint társaik, vagyis valóban az Úr szólt hozzájuk, Ő

bízott rájuk üzenetet. Megbízatusuk azonban csak egy népre, nemzedékre vagy egyes személyekre vonatkozott. Ezért üzenetük sokszor meg sem lett örökítve, hanem csak élőszóban hangzott, el és töltötte be a küldetését, vagy leíratott ugyan, de nem lett a Biblia részévé. Ilyen próféták voltak az ó- és újszövetségi időkben: Nátán, Gád, Jásár, Hulda, Agabus stb. És volt ilyen jellegű próféciája és írása olyan nagy prófétáknak is, mint Illés és Pál apostol (2Krón 21,12; Kol 4,16). Illés próféta Izráel királyához írt levele és Pál apostolnak a laodiceai gyülekezethez írt levele sem került bele a bibliai iratgyűjteménybe, sőt fenn sem maradt, mert nem egyetemes érvényű üzenetet tartalmazott.

A Bibliába csak a minden embernek és kornak szóló, átfogó és mindenkor mértékül szolgáló kinyilatkoztatások kerültek. A Biblia iratgyűjteménye különleges, egyedülálló és mindegyesre való próféta kinyilatkoztatás, amellyel nem áll egy szinten a többi próféta kinyilatkoztatás, noha ezek ugyanúgy Istentől való, hiteles és szükséges üzenetek a maguk korában és helyén.

Mivel a Biblia iratgyűjteménye, a benne foglalt rendkívüli kinyilatkoztatás teljessé lett és lezárult az apostoli korszak végén, Jelenések 12,17 ígérete csakis olyan jellegű próféta szolgálatra vonatkozhat, amely csupán egy adott kornak vagy népnek szól. Semmiképpen sem kiegészítése a Bibliának, hanem a Biblia mércéjéhez viszonyítottan nyer hitelesítést. A Szentírás alapelveit világítja meg, és ezek gyakorlati alkalmazásában segít az adott történelmi időszak sajátos körülményei között. Az Ellen G. White által közvetített üzenetek tehát nem a bibliai kinyilatkoztatások „rendjébe” vagy csoportjába tartozó próféta üzenetek voltak. Női mivolta nem zárja ki azt, hogy hiteles próféta lehetett. Mint láttuk, az ó- és újszövetségi időkben egyaránt voltak hiteles próféták, a bibliai szerzőkön kívül is, és közöttük számos nő volt: Debora, Ésaías próféta felesége, Hulda, Fülöp evangélista lányai.

3 Mely igék tanúsítják, hogy a bibliai iratgyűjtemény teljes és zárt egész, továbbá egyedülálló módon, ténylegesen „Isten beszéde”?

5Móz 4,2 • „Semmit se tegyetek az ígéhez, amelyet én parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, amelyeket én parancsolok néktek.”

Jel 22,18–19 • „Bizonyosságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: hogy ha valaki ezekhez hozzátesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; és ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, amik e könyvben megíratottak.”

1Thess 2,13 • „Hálát adunk Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok azt, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét – aminthogy valósággal az is –, amely munkálkodik is tibennetek, akik hisztek.”

.....

A gondolatát is ki kell zárni tehát annak, hogy Ellen G. White írásai a Biblia kiegészítései lennének, avagy helyettesíthetnék a Szentírást. Lássuk, hogyan tiltakozott ő maga is az ilyen szemlélet ellen. Az alábbi idézetek tanúsítják, hogy Ellen G. White rámutatott a bibliai kijelentések egyedülálló isteni természetére, és arra, hogy ezek az iratok felbecsülhetetlen, örök értéket képviselnek. A maga írásait határozottan elkülönítette a bibliai ígéktől mint amelyeknek más a természetük és a funkciójuk. Egyértelműen leszögezte, hogy soha sem tekintethők a Biblia kiegészítésének, és azt semmiképpen nem helyettesíthetik.

„A Biblia emberi nyelven kifejezett, de Istentől származó igazságai az isteni és az emberi egybefonódását tükrözik. Ugyanilyen összefonódásról tanúskodik Krisztus természete is, aki Isten Fia és ember Fia is volt. A Bibliára is érvényes az, ami Krisztusra: »az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk« (Jn 1,14)... Az igazság a különböző emberek írásai nyomán a maga sokoldalúságával jelenik meg... A Szentlélek irányítása nyomán mindegyik azt tárja fel, ami az ő lelkét a legmélyebben érintette. Az igazságnak más és más oldala mutatkozik meg általuk, egymással tökéletes összhangban. Az így kinyilatkoztatott igazságok tökéletes egészet alkotnak, és az élet minden körülményében és eseményében betöltik az ember szükségleteit...

A kincset Isten földi edényekbe rejtette, de az így is mennyei kincs... A Szentírást Isten akaratának hiteles, tévedhetetlen kinyilatkoztatásaként kell elfogadnunk.”

„A bizonyágtételek nem a Biblia helyét hivatottak elfoglalni... R. testvér csak megzavarná az emberek gondolkodását azzal, hogy úgy tünteti fel a bizonyágtételekben nyújtott világosságot, mintha az Isten szavának kiegészítése lenne. Pedig ezzel hamis fényt vet az ügyre... Isten szava elégséges a leghomályosabb értelem bevilágítására. Megértheti, aki akarja... Isten szava bővelkedik az olyan általános elvekben, amelyek helyes életszokásokat alakítanak ki. Az általános és egyéni bizonyágtételek azzal a szándékkal jöttek létre, hogy az emberek figyelmét még inkább ezekre az elvekre tereljék...

Voltak, akik oktanalan cselekedtek, mert amikor nem hívők bizonyítékot kértek tőlük a hitükről, a Bibliából vett bizonyíték helyett az én írásaimból idéztek. Láttam, hogy ez következetlenség, és előítéleteket szül a kívülállókban az igazsággal szemben. A bizonyágtételeknek nincs tekintélyük azok előtt, akik mit sem tudnak az eredetükről... Ilyen esetben nem szabad hivatkoznunk rájuk.

Vannak, akik... állítják, hogy hisznek a bizonyágtételekben, de kárt okoznak azzal, hogy vasszabályként alkalmazzák olyan

emberekre, akik nem győződtek meg felőlük...” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem* c. könyv bevezetéséből; *Bizonyágtételek*, V., *A bizonyágtételek jellege és hatása* c. fej.)

Ellen G. White írásai sokszor részleteket közölnek a Bibliában megörökített történésekből, a neki adott látomások alapján, de mindez nem hozzátétel a Bibliához. Egyetlen új vagy eltérő eszmét sem közöl a Szentírásban foglaltakhoz képest, a részletek megvilágítása csupán a jobb megértést célozza. Sok ezer oldalnyi terjedelmű munkásságában egyetlen olyan gondolat sincs, melyet ténylegesen a Szentíráshoz való hozzátételnek lehetne minősíteni. Írásai nem helyettesítik a Bibliát, hanem magyarázzák és megvilágítják azt. Aki nem járatos a Szentírásban, sok helyen Ellen G. White-ot sem fogja jól érteni. Az élet kenyere mindenkor a Biblia volt, és az is marad.

4 Miért adattak tehát a bizonyágtételek? Mit mond az Írás az ember eltompultságáról, amely akadályozza, hogy Isten szava az értelemben és a szívbe jusson? Mit mondott bizonyágtételei rendeltetéséről Ellen G. White?

Mt 13,14–15 • „Beteljesedett rajtuk Ésaías jövendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek, látván lássatok, és ne ismerjete, mert megkövérédett e nép szíve, fülükkel nehezen hallottak, és szemüket behunyták, hogy valami módon ne lássanak szemükkel, és ne halljanak fülükkel, és ne értsenek szívükkel, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”

.....
.....
„Az a tény, hogy Isten az Ige által kinyilatkoztatta akaratát az embereknek, nem teszi szükségtelenné Szentlelkének állandó je-

lenlétét és eligazítását. Ellenkezőleg! Megváltónk azért ígérte meg a Lelket, hogy szolgálainak feltárja az Igét, a Lélek megvilágítsa és gyakorlativá tegye az Ige tanításait. S mivel Isten Lelke ihlette a Bibliát, a Lélek tanítása soha nem állhat ellentétben az Ige tanításával. Isten nem a Biblia helyettesítésére adta – és nem is adhatja – Lelkét, hiszen a Szentírás világosan kijelenti: Isten Igéje minden tanítás és ismeret próbája... A Lélek az egész evangéliumi korszak során Isten Igéjével összhangban végzi munkáját. A Szentlélek mind az Ó-, mind az Újtestamentum írása idején a szent kánonban foglalt kinyilatkoztatásokon kívül is adott eligazítást. A Biblia kijelenti, hogy egyes emberek miként kaptak intést, dorgálást, tanácsot és eligazítást a Szentlélek által olyan dolgokban, amelyek nincsenek feljegyezve a Szentírásban. Említés történik különböző korok prófétáiról, akiknek a kijelentéseiből semmit sem jegyeztek fel. A szentírás kánon lezárulása után a Szentlélek továbbra is tanította, intette és vigasztalta Isten gyermekeit... Körülraktam a drága Bibliát néhány kötet bizonyosságtétellel, amelyet adott Isten a gyülekezet számára... Nem vagytok járatosak a Bibliában. Ha tanulmányoztátok volna Isten szavát azzal a vággyal, hogy elérjétek a Biblia mértékét és keresztény tökéletességre tegyetek szert, akkor nem lett volna szükség a bizonyosságtételekre. De mert elhanyagoltátok Isten ihletett könyvét, ezért Ő egyszerű, közvetlen bizonyosságtételekkel akart elérni benneteket. Ezzel irányítja rá figyelmeteket az ihletett Igére, amelynek nem engedelmeskedtetek. Ezért sürget, hogy hozzátok életeteket összhangba a Szentírás kristálytisztza, emelkedett tanításaival...

A bizonyosságtételek célja nem az, hogy lekicsinyeljék Isten Szavát, hanem hogy felmagasztalják. Céljuk a Bibliához vonni gondolatainkat, hogy az igazság egyszerű szépsége mindenkit mélyen befolyásoljon.”

„Az emberek kevés figyelmet szenteltek a Bibliának, ezért az Úr adott egy kisebb világosságot, hogy férfiakat és nőket a nagyobb világossághoz vezessen.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, V., A bizonyosságtételek jellege és hatása c. fej.; *Colporteur Ministry*, 125. o.)

5 Milyen kijelentéseket találunk a Szentírásban arra vonatkozóan, hogy az isteni igazság kizárólagos és örök mércéjének az Ó- és Újszövetségben foglalt prófétaí írások tekintendők? Mit vallott erről Ellen G. White, teljes összhangban a bibliai kijelentésekkel?

Ésa 8,19–20 • „Ha ezt mondják néktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jóvendőmondóktól, akik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-é a nép? Az élőkért a holtaktól kell-é tudakozni? A törvényre* és a bizonyágtételre hallgassatok, ha nem ekként [ezzel összhangban] szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk [Istentől való világosságuk]...”

Gal 1,7–8 • „Némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát. De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok!”

.....

.....

Ésaiás 8,20-ban a *törvény* szó az Írásokra utal. Az Újszövetségben is találkozunk ezzel a szóhasználattal. Jézus zsoltárigére is úgy hivatkozott, mint ami meg van a „*törvényben*” (Jn 10,34). Isten tökéletes erkölcsi lény, ezért a beszéde is tökéletes. Bármit mond, az törvény. Ésaiás 8,20 kijelentésének ez az értelme: Az írott, mércéül, törvényül szolgáló isteni kinyilatkoztatással vessünk össze minden tanítást, ennek alapján ítéljük meg annak igaz vagy hamis voltát.

Pál apostol szerint is mindaz, ami eltér a Krisztus evangéliumától, átok legyen, bárki is hirdeti. Egészen végletes példát hoz: még ha egy eltévelyedett apostol vagy egy mennyből jött

---

* Pontosított fordítás szerint.

angyal lenne is az, aki mást mond, mint az Írásokon alapuló, hiteles evangélium, nem szabad hallgatni rá.

„A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai – amelyekből oly sok és sokféle van, mint az általuk képviselt egyházakból – külön-külön és együttvéve sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellene. Mielőtt bármilyen tanítéletet vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, mit szól hozzá az Úr!”

„Az Igét a legnagyobb tekintélyként kell elfogadnunk. Isteni intézkedésnek kell elismernünk az emberi kormányzatot is; az iránta való engedelmesség – jogos határain belül – szent kötelességünk. Azonban ha követelményei ütköznek vagy ellenkeznek Isten parancsolataival, akkor Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mintsem embernek. Isten szavát minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk: Az »így szól az Úr« nem állhat mögötte annak, hogy: »így szól az egyház«, vagy »így szól az állam«.”

„Más dolog a Bibliát úgy kezelni, mint egy jó erkölcsi tanítást tartalmazó könyvet, és annyira figyelni rá, amennyire ez összeegyeztethető korunk szellemével és a világban elfoglalt helyünkkel, és ismét más a maga valóságában tekinteni: az élő Isten Igéjének, amelyben van a mi életünk. Az az élet, amelynek át kell formálnia cselekedeteinket, szavainkat és gondolatainkat. Ha Isten Igéjét ennél kevesebbnek tartjuk, akkor valójában elvetjük.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem / Korszakok nyomában*, 529–530. o.; *Az apostolok története*, 45.o.; *Nevelés / Előtted az élet*, 258. o.)

Valljuk tehát, hogy a keresztyén életgyakorlat tekintetében mindenkor, minden vonatkozásban Isten Igéje, a Szentírás az igaz és a helyes mérce. Ezért Ellen G. White szolgálatát és írásait is a Szentírás mérlegére kell tenni. Nem tudjuk az életében megjelent közel harminc könyv és mintegy ötezer cikk tartalmát megvizsgálni szombatiskolai tanulmány keretében, de bátorítjuk testvéreinket és barátainkat, hogy kézbe véve írásait,

végezzék el ezt a vizsgálatot. Hisszük, hogy ennek során részesednek majd az e könyvek olvasásából származó áldásokban, és meggyőződnek arról, hogy ezek a bizonyágtételek teljes összhangban vannak a Szentírással.

---

*Az e heti adomány
a Keresztény Nevelésért Alapítványt
(Comenius Általános Iskola)
támogatja.*

Mit nyerhetünk a bizonyágtételek tanulmányozásával?

Ebben a tanulmányban szeretnénk bemutatni, hogyan hozzák közel hozzánk a Biblia igéit Ellen G. White írásai, és miként tesszük gyakorlativá számunkra a Szentírás mondanivalóját. Bizonyára vannak személyes tapasztalataink arról, hogyan vált előtünk világossá egy-egy igé, vagy a mindennapokban milyen gyakorlati segítséget kaptunk a bizonyágtételek tanácsai által. Osszuk meg egymással ezeket a felismeréseket, és értékeljük azt az ajándékot, amelyet Isten a végidőben adott népének!

I Milyen lelkülettel vegyük kézbe a prófétai bizonyágtételeket?

2Pt 1,19 • „Igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben.”

Jn 7,17 • „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szölok?”

Isten kijelentéseivel is csak gondos, figyelmes olvasás vagy hallgatás útján ismerkedhetünk meg. Felül kell vizsgálni Biblia-olvasási szokásainkat, éppen úgy, mint az Ellen G. White bizonyásgtételeivel kapcsolatos magatartásunkat. Vegyük kézbe az általunk kevésbé ismert, ritkán vagy egyáltalán nem olvasott könyveket is! Sokszor az ismerethiányból fakadnak az előítéletek is. Ezért mindenkit arra bátorítunk: tegye félre esetleges ellenérzéseit, és győződjék meg ezeknek az írásoknak az igazságtartalmáról.

„Általában azoknak van a legtöbb ellenvetése a bizonyásgtételekkel szemben, akik nem olvasták azokat. Éppúgy, mint ahogy a Bibliában való hitetlenségükkel is azok dicsekednek, akik keveset tudnak annak tanításairól.” (Ellen G. White: *Notebook Leaflets*, The Church, No. 6.)

A megismerést követi az értelmezés feladata, amit sokan elmulasztanak. Isten csak úgy tud az értelmünkhöz, lelkiismeretünkhöz szólni, ha megnyitjuk előtte a belső világunkat. Milyen lelkülettel vesszük kezünkbe az ihletett írásokat? „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!” – legyen ez a mi kérésünk is, amikor olvasni kezdünk. Hárítsunk el minden akadályt Isten kijelentéseinek megértése előtt!

Végezetül a gyakorlati alkalmazás, Isten akaratának a cselekvése az a gyümölcs, amely nélkül a legnagyobb tudás, a legtisztább ismeret sem ér semmit. Az emberi természet hajlamos arra, hogy a bűnt megítélő kijelentéseket elsősorban *másokra* alkalmazza. Erőt kell venni magunkon, hűséget és következetességet tanúsítani Isten iránt abban, hogy bármi tárul is fel előttünk, elsősorban a saját életünkre nézve gyakoroljunk önvizsgálatot, és kérjük Istent, hogy formáljon át bennünket.

2 Hogyan segítenek Ellen White bizonyásgtételei abban, hogy mélyebb ismereteket szerezhessünk Krisztusról és a megváltásról?

Jn 17,3 • „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”
Gal 3,1/b • „...kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha tiköztetek feszítettet volna meg.”

„Mivel Jézus lejött a mennyből, és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalomainkban... Mint közülünk való, példát adott az engedelmességre. Ezért magára öltötte emberi természetünket, és osztozott sorunkban. »Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.« (Zsid 2,17) Ha bármi olyat kellene elviselnünk, amiben Jézusnak nem volt része, akkor Sátán azt állíthatná, hogy Isten ereje nem elégséges számunkra. Ezért Jézus »megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan« (Zsid 4,15). Kiállt minden olyan próbát, amelyet Isten nem kínál nekünk is ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által. Így szólt: »Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.« (Zsolt 40,9) Amikor »széjjeljárt«, hogy jót tegyen, és meggyógyította mindazokat, akiket meggyötört a Sátán, világosan bemutatta az embereknek Isten törvénye jellegét és a maga szolgálatának mibenlétét. Élete tanúsítja, hogy mi is engedelmeskedhetünk Isten törvényének.

Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lénye pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk.

Krisztussal úgy bántak, ahogyan velünk kellene bánni, mert megérdemelnénk. Elítélték a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért,

amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, »...és az Ő sebeivel gyógyultunk meg« (Ésa 53,5).

Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb közösségbe kerülünk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amelyet többé széttépni nem lehet. Az örökkévalóság korszakaira egybeforrt velünk. »Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta...« (Jn 3,16)»

„Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös nemzetségért. Az Atya a bűn feletti haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, a bűnnek ez az érzése oly keserűvé tette azt a poharat, amit Isten Fia kiivott, hogy összetörte szívét...»

Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Kezeit, amelyeket olyan gyakran áldásra nyújtott ki, fagerendákhoz szögezték. Lábait, amelyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatának végzésében, nagy szeggel verték át, és rögzítették a kereszthez. A királyi fejét összevissza szúrták a töviskorona tövisei, a remegő ajkak jajkiáltásra formálódtak. Mindaz, amit Krisztus elszenvedett – a vércseppek, amelyek lehullottak fejről, és lefolytak kezéről, lábáról, a haláltusa, amely eltorzította testét, a kimondhatatlan lelki kínszenvedés, amely betöltötte szívét, amikor Atyja elrejtette előle orcáját – az emberiség minden gyermekéhez szólt. Kijelentve: Érted történt, hogy Isten Fia vállalta a bűn terbének ilyen elhordozását, érted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit. Ő, aki lecsendesítette a dühöngő tengert, és a tajtékozó hullámokon járt, akitől reszkettek az ördögök, aki elűzte a betegségeket, megnyitotta a vakok szeméit, és életre keltette a halottakat – áldozatként felajánlja magát a kereszten, mert szere-

tett téged. A Megváltó, a bűnök hordozója eltűri az isteni igazság haragját, és érted Ő lesz bűnné.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Velünk az Isten c. fejj., Golgota c. fejj.)

3 Miként nevelnek az ihletett írások az Istenben való bizalom gyakorlására, a csüggedés legyőzésére?

Ésa 35,3 • „Erősítsétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeket.”

Jn 14,27 • „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

.....

.....

„Ezt a békességet Krisztus nem adhatja önmaga nélkül. Ez a békesség Krisztusban rejlik, és csak akkor kaphatjuk meg, ha Őt is elfogadjuk. Krisztus az élet kútforrása. Jobban megismerni Őt – erre van szükségünk. Türelmesen, szelíden és mégis határozottan kell tanítani mindenkit arra, hogyan tárhatja fel egész lényét a menny gyógyító hatásainak. Ha Isten szeretetének napsugara fénnel árasztja el a lélek homályos zugait, akkor eltűnik a nyugtalanság, a kimerültség, az elégedetlenség, és megelégedett öröm eleveníti meg a lelket, erősíti és gyógyítja a testet... Akik Isten vezetésére bízzák és szolgálatára szentelik az életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, amely Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen legyen is az élethelyzetünk, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat. Bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van. Bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyatottak vagyunk is, együtt érző Barátunk van. Ha tudatlanságunkban hibát követünk el, a Megváltó nem hagy cserben minket. Sohasem kell egyedül érez-

nünk magunkat. Angyalok a társaink. A Krisztus nevében ígért és küldött Vigasztaló velünk lakozik. Az Isten városába vezető úton nincsenek olyan nehézségek, amelyeket a benne bízók le ne küzdhetnének. Nincsenek olyan veszélyek, amelyekből ki ne menekedhetnének. Nincs olyan bánat, nincs olyan sérelem, nincs olyan emberi gyengeség, amelyre Krisztusnál ne lenne orvosság... Ha kísértések ostromolnak, ha elborít a gond, a kétség és a sötétség, tekintis arrafelé, ahol utoljára láttad a fényt! Nyugtasson meg az a tudat, hogy Krisztus szeret és megoltalmaz! Amikor a bűn erőt akar venni a szíveden, amikor gyötör a bűntudat, és furdal a lelkiismeret, amikor kétely üli meg a lelked, gondoldj arra, hogy Krisztus kegyelme elég a bűn legyőzéséhez, a sötétség elosztatásához! A Megváltóval közösségbe lépve a béke birodalmába lépünk.”

„Miért nem teszünk hát félre minden hitetlenséget, és figyelmezzünk Jézus szavára? Nyugalmat akartok, békességre vágytok? Szóljatok ekként szívetekből: »Uram, Jézus, jövök és elfogadom meghívásodat.« Higgyetek benne kitartó hittel, és Ő megszabadít. Jézusra, hitetek szerzőjére és bevégezőjére irányul figyelmetek? Azt szemlélitek, aki igazsággal és kegyelemmel teljes? Elfogadtátok azt a békét, amelyet egyedül Krisztus adhat? Ha nem, adjátok át magatokat neki, és kegyelme által törekedjetez nemes és emelkedett jellem elérésére. Törekedjetez kiegyensúlyozott, határozott és vidám lelkiületre! Táplálkozzatok Krisztusból, az élet kenyeréből, és életetekben megmutatkozzik az Ő jellemének és lelkiületének kedvessége.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, A gyógyítás bibliai alapelvei c. fej.; *Szemelvények*, I., A hit gyümölcse a jó cselekedet c. fej.)

4 Hogyan szembesítenek bennünket az ihletett írások azokkal a jellemvonásokkal, megtúrt bűnökkel, amelyek megromlott emberi természetünk uralomra törését jelzik?

Fil 2,2–5 • „Teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy

érzésben, egyugyanazon indulattal lévén, semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségéből, hanem alázatosan, egymást különbeknek tartván magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is.”

Jak 3,14 • „Ha pedig keserű irigység és civódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjete és ne hazudjatok az igazság ellen. Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jó, hanem földi, testi és ördögi. Mert ahol irigység és civakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.”

„Semmilyen valóságos vagy vélt sérelmünk miatt nem szabad bosszankodnunk. Énünk az az ellenség, akitől a leginkább kell félnünk. Nincs olyan bűn, amely rombolóbb hatású lenne a jellemre, mint a Szentlélek által meg nem fékezett emberi indulat. Semmilyen győzelem nem olyan értékes, mint az, amit énünkön aratunk.

Ne legyünk sértődékenyek! Ne érzéseink igazolása és hírnevünk őrzése, hanem a lelkek megmentése legyen az életcélunk! Mihelyt érdekelni fog bennünket mások üdvössége, elfeledkezünk azokról az apró ellentétekről, amelyek oly sokszor jelentkeznek emberi kapcsolatainkban.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy inkább embertársainknál keressünk megértést és gyógyulást, mintsem Jézusnál. Az irgalmas és hűséges Isten azonban sokszor megengedi, hogy cserbenhagyjanak azok, akiben bízunk, hogy megtanuljuk, milyen hiábavaló emberben bízni és embert tenni erősségünké. Bízunk teljesen, alá-

zatosan, önzetlenül Istenben! Nem kell nyilvánartartást vezetnünk a megpróbáltatásainkról, nehézségeinkről, bajainkról és fájdalomainkról. Azok be vannak írva a könyvekbe, és a menny gondot visel rólunk. Miközben a kellemetlen eseményeket számolgatjuk, sok kellemes dologról elfeledkezünk. Például arról, hogy Isten minden pillanatban körülvesz bennünket irgalmával és jóságával. És elfeledkezünk az angyalok által is csodált szeretetről, hogy Isten halálra adta értünk a Fiát...

Legyen szokásod másokról jót mondani! Hangoztasd társaid jó tulajdonságait, és lásd meg a lehető legkevesebbet hibáikból és gyarlóságaikból! Amikor szívesen kifogásolnád azt, amit valaki mondott vagy cselekedett, dicsérij meg valamit az életéből vagy jelleméből! Gyakorold a hálát! Dicsőítsd Istent azért a csodálatos szeretetért, hogy Krisztust halálra adta értünk! Nem érdemes a sérelmeinkre gondolni. Isten arra szólít fel bennünket, hogy gondoljunk irgalmára és páratlan szeretetére, amelyek hálát ébresztenek szívünkben."

„Csak az önszeretet rontja meg békénket. Amíg önző énünk él, készek vagyunk minden bántalom és sérelem ellen védekezni. Azonban ha önző lényünk már halott, és életünk Krisztussal Istenben elrejtett élet, akkor a velünk szemben éreztetett lekicsinylés nem fáj többé. Süketek és vakok leszünk a gúnyral és a bántalommal szemben.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, Kapcsolataink c. fejj.; Gondolatok a Hegyi beszédről, Boldogok a szelídek c. fejj.)

5 Milyen bátorítást nyújtanak Ellen G. White írásai arra nézve, hogy gyengeségünk, visszaeséseink ellenére mégis eljuthatunk a teljes győzelemre? Hogyan helyezi a szívünkbe Isten erre vonatkozó ígéreteit?

1Kor 15,57 • „De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért, szerelmes atyámfiai, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkod-

ván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.”

„Tökéletes engedelmissége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjék Isten parancsolatainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével, akaratunk beleolvad az Ő akaratába, lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével, gondolatainkat foglyul ejti, és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába. Van remény az ember számára. Krisztus azt mondja: »Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében.« (Jel 3,21) De sohasse felejtjük el, hogy a magunk erejéből tett erőfeszítéseink teljességgel elégtelenek. A mi erőnk gyengeség, a mi ítéletünk balgaság. Csakis a Győző nevében és az ő ereje által győzhetünk. Amikor ránk nehezdednek a kísértések, amikor egy-egy keresztényietlen kívánság próbál uralomra törni bennünk, Krisztus nevében forró és könnyörgő imával jöjjünk mennyei Atyánkhoz. Ez mennyei segítséget eredményez. A Megváltó nevében elnyerhetjük a győzelmet.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, dec. 15.)

6 Milyen eligazításokat találhatunk a bizonyágtételekben, amelyek segítenek megállni korunk társadalmi és vallási zűrzavarában? Világosabbá lesznek-e számunkra a Szentírás erre vonatkozó jövendölései?

Mt 24,11 • „Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül.”

Mk 13,33 • „FigyeljeteK, vigyázzatok és imádkozzateK, mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő.”

Az erkölcsi normák eltorzulásáról és ennek következményeiről olvashatjuk:

„Az a tanítás, amely szerint nem kell Isten kívánalmainak engedelmelkedni, gyengíti az erkölcsi elkötelezettség fontosságát, és rányitja a gonoszság zsilipjeit a világra. A jogtalanság, kicsapongás és romlottság elsöprő áradatként zúdul reánk. Sátán a családban is rombol. Zászlója ott leng az állítólagos keresztények otthonában is. Irigykednek, gyanúsítgatnak, képmutatóskodnak, egymástól elhidegülnek, versengenek, viszálykodnak, elárulják az igazságot, kielégítik bűnös vágyaikat. A vallási elvek és tanítások egész rendszere, amelynek a társadalmi élet alapját és vázát kellene képeznie, düledező, omladozó romhalmaznak tűnik. Sokszor a legaljasabb bűnözők, amikor vétségük miatt börtönbe kerülnek, olyan kiváltságokban, figyelmességben részesülnek, mint ha irigylésre méltó, kitüntető teljesítményt értek volna el. A sajtó jellemüknek és bűncselekményüknek nagy reklámot csinál. Köz hírré teszi vétküik felháborító részleteit, és ezzel másokat is elindít a csalás, lopás és gyilkolás útján. Sátán pedig ujjong ördögi mesterkedése sikerének. A bűn csodálata, a fékezhetetlen gyilkolás, a minden rendű és rangú mértéktelenség és romlottság iszonyú fokozódása láttán tegye fel mindenki a kérdést, aki féli Istent: Mit lehet tenni a gonoszság áradatának feltartóztatására?!

Számos bíróság is megvesztegethető. A hatalmasságokat a nyereség és az érzéki örömeK utáni vágy sarkallja. Mértéktelenségükkel sokan annyira eltompították képességeiket, hogy Sátán csaknem korlátlanul uralkodik rajtuk. A jog tudósai megvesztegethetők, megtéveszthetők. Iszákosság, dorbézolás, indulatosság, irigység és mindenféle visszaélés előfordul azok között, akik részt

vesznek a törvénykezésben. »Az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be.« (Ésa 59,14)»
(Ellen G. White: *A nagy küzdelem, A közelgő küzdelem* c. feje.)

A vallási életben tapasztalható ún. karizmatikus jelenségekről a következőket írja:

„A vallási dolgokban az ideges felindulás nem bizonyítja, hogy Isten Lelke a szívben munkálkodik. Félelmetes testi vonaglásokról, kiáltásokról olvasunk annak következményeként, hogy Sátán az ember szellemét és testét uralja. De Isten Szava egyetlen példát sem említ, amikor ezek a jelenségek Isten Lelke kiáradását kísérték volna... E hívők némelyike állítólagos adományokon alapuló lelki gyakorlatokat tart... Értelmetlen, zagyva nyelvet beszélnek, amelyet ismeretlen nyelvek neveznek, mely mindenestre nemcsak az ember, hanem az egész menny előtt is ismeretlen... A fanatizmusra, vallási eksztázisra, nyelveken szólásra és zajos istentiszteletre mint Istentől rendelt kegyelmi ajándékokra tekintenek... A világ nem a nyelveken szólás adománya vagy a csodák láttán, hanem a megfeszített Krisztus hirdetése által tér meg.»

„Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a földet, az Úr népe között olyan lelki ébredés lesz, amilyenre az apostoli idők óta nem volt példa. Isten Lelke és ereje kiárad népére. Akkor sokan elkülönülnek azoktól az egyházaktól, amelyekben a világ szeretete kiszorítja az Isten és Igéje iránti szeretetet. Sokan – lelkeszek és egyháztagok – boldogan elfogadják azokat a nagyszerű igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy elkészítsen egy népet az Úr második eljövételére. A lelkek ellensége gátolni akarja ezt a munkát. Mielőtt e megmozdulás ideje elérkezik, megkísérli kibontakozását megakadályozni hamisítvány létrehozásával. Azokban az egyházakban, amelyeket megtévesztő befolyása alá tud vonni, azt a látszatot kelti, hogy Isten különleges áldása árad ki rájuk. Nagy vallási érdeklődés látszatát kelti. Tömegek ujjongnak majd azon, hogy Isten csodálatos munkát végez értük, pedig ez a munka más lélektől származik. Sátán a

vallás leple alatt próbálja meg befolyását a keresztény világra kiterjeszteni.” (Ellen G. White: *Ébredés, és azután mi?*, Bp., 1988, 64., 65. o.; *A nagy küzdelem*, Újkori ébredések c. fejj.)

Az egyre inkább terjedő okkult jelenségeket leplezi le a következő idézet:

„A sötétség fejedelme, aki oly régóta használja lángelméjét a csalásra, kísértéseivel ügyesen alkalmazkodik minden emberhez és minden körülményhez. Művelt és jó érzésű embereknek a spiritizmus szalonképesebb és kulturáltabb formáit kínálja. Ezzel sok embert hálójába tud fogni. A spiritizmus nyújtotta bölcsességről Jakab apostol így ír: »Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jön, hanem földi, testi és ördögi.« (Jak 3,15) Ezt azonban a nagy csaló leplezi, ha szándékait éppen lepleznie kell. Ő, aki csillogó mennyei szeráf képében tudott megjelenni Krisztus előtt a megkísértés pusztájában, az emberhez is a legmegnyerőbb formában, világosság angyalaként jön. Felemelő dolgokra irányítva a figyelmet, az értelemre próbál hatni. Csodálatos, meghökkentő jelenségekkel ragadja meg a képzeletet, a szeretet és a jótékonyság látszatával pedig az érzelmeket is megnyeri. Az embert – képzeletének szárnyakat adva – büszkévé teszi a maga bölcsességére, és arra ösztönzi, hogy semmibe vegye az örökkévaló Istent.

Az igaz, hogy a spiritizmus most változtat formáján, és egyik-másik kifogásolhatóbb vonását leplezve keresztény köntöst ölt magára. De a szószéken és a sajtóban elhangzott nézetei hosszú évek óta a köztudatban vannak, és tanúsítják valódi arcát. Ezeket a tanításokat nem lehet letagadni, sem eltitkolni.

A spiritizmus jelenlegi formája korántsem megengedhetőbb, mint a régebbi. Sőt a mostani még veszélyesebb, mert ravaszabban vezet félre. Korábban a spiritiszták elvetették Krisztust és a Bibliát, most pedig azt vallják, hogy el kell fogadni mindkettőt. De a Bibliát a meg nem újult szív tetszése szerint magyarazzák, hogy súlyos és létfontosságú igazságait hatástalanítsák. Azt hirdetik, hogy a szeretet Isten legfontosabb tulajdonsága, de azt gyenge szentimentalizmussá süllyesztik, és nem tesznek különbséget a jó

és a rossz között. Arról hallgatnak, hogy Isten igazságos, kárhoztatja a bűnt, és arról is, mit követel szent törvénye. Az embereket arra tanítják, hogy a Tízparancsolat holt írás. A spiritizmus tetszetős, megigéző meséi foglyul ejtik az érzéseket, és az embereket arra befolyásolják, hogy ne fogadják el a hit alapjaként a Bibliát.”

(Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A spiritizmus c. feje.)

Az idézett szakaszokon kívül a témával kapcsolatban ajánljuk még a *Korszakok nyomában / A nagy küzdelem* c. könyv következő fejezeteit: Sátán csapdái, A pápaság célkitűzései, A közelgő küzdelem, A Szentírás védőpajzs.

---

*Az e heti adomány
a magnóosztályt támogatja.*

„Akiknél Jézus bizonyágtétele van”

Befejező tanulmányunkban összegezzük, hogyan tudjuk híven teljesíteni a ránk bízott feladatot, hogyan válhatunk részévé az egyház prófétai küldetésének, a hármasság angyali üzenet hirdetésének.

¶ Milyen kiváltságot és felelősséget jelentett a múltban és ma is Isten népe számára az a tény, hogy Isten „rájuk bízta a beszédeit”?

5Móz 30,14 • „Sőt felette közel van hozzád ez ige: a szádban és a szívedben van, hogy teljesítsd azt.”

Rm 3,2 • „...mindenekelőtt, hogy Isten rájuk bízta a beszédeit.”

Jel 12,17 • „...Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele.”

Jel 14,6 • „És láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek.”

.....

Igéje és a prófétai üzenetek által Isten közel szeretne kerülni népéhez, a szívünkben akar lakni, s munkálkodni bennünk és

általunk. Hatalmas kiváltság, hogy ismerhetjük Isten akaratát, megérthetjük a jövőről szóló próféciaikat, és Krisztus munkatársaivá válhatunk az evangélium hirdetésében. De értjük-e, milyen felelősséggel jár a választott néphez tartozni?

„Isten Igéje beszél az egyén kiválasztásáról, és egy nép kiválasztásáról... Ilyen alapon sokan úgy gondolják, hogy Isten mennyei boldogságra választotta ki őket, ám a Biblia nem ilyen választásról beszél. Isten kiválasztotta az embert, hogy félelemmel és rettegéssel vigye véghez üdvösségét. Kiválasztotta arra, hogy felvegye fegyverzetét, vívja meg a hit nemes harcát. Kiválasztotta arra, hogy használja fel a rendelkezésére álló eszközöket, és küzdjön minden szentségtelen vágy ellen, mialatt Sátán élet-halál harcot folytat a lelkéért. Isten kiválasztott bennünket arra, hogy vigyázzunk és imádkozzunk, kutassuk az Írásokat, kerüljük a kísértéseket... Kiválasztott arra, hogy engedelmessédjünk minden szavának, amely szájából származik, hogy ne csupán hallgatói, hanem cselekvői legyünk az Igének. A nagy világosság, a kiváltságok azokkal arányban álló jellemet és szentséget követelnek meg.”

„A H. N. Adventista Egyház a szentély mérlegén lesz megmérve. Az egyház a kapott kiváltságok fényében ítélte meg. Ha lelki tapasztalata nincs összhangban azokkal az előnyökkel, amelyeket Krisztus végtelen áron néki adományozott, ha az áldásokat nem használja a rábízott munka végzésére, elhangzik az ítélet: »Híjával találtattál.«” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, Milyen célra választattunk? c. fej.; Az utolsó napok eseményei, Isten egyházának utolsó napjai c. fej.)

2 Milyen tanulsága van számunkra annak, ahogyan Izráel népe viszonyult hajdan a próféták által küldött üzenetekhez? A végidő egyházában megismétlődhetnek-e ugyanazok a jelenségek?

Ésa 30,10 • „Akik ezt mondják a látóknak: »Ne lássatok«, és a prófétáknak: »Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszélje-

tek kedvünk szerint valókat, prófétálatok csalárdságot!
Hagyjátok el az utat, térjete le már ez ösvényről, vigyétek el előlünk Izráelnek Szentjét!«”

Ezék 33,31 • „És eljönnek hozzád, ahogy a nép össze szokott jönni, s odaülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédeidet, de nem cselekszik, hanem szerelmeskedő énekként veszik azokat ajkukra, szívük pedig nyereség után jár. És ímé, te olyan vagy nekik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédeidet, de nem cselekszik azokat. De ha beteljesednek, mert ímé beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttük.”

„Az utolsó napokban Isten népe ki lesz téve a régi Izraelt ért hasonló veszedelmeknek. Akik nem akarják elfogadni Isten figyelmeztetéseit, mint a régi Izráel, hitetlenség miatt nem mehetnek be a nyugalomba. A régi Izraelt csapások érték meg nem szentelt szíve és engedetlensége miatt. A nemzet végső elvetése saját hitetlenségének, önbizalmának, bünbánat nélkülségének, értelmi vakságának és keményszívűségének eredménye volt. Történelmük vészjelet ad nekünk. »Vigyázzatok, atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen, gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon... Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.« (Zsid 3,12–14)” (30. levél, 1895)

Az adventnép körében is megtörtént, hogy ellenálltak a figyelmeztető prófétai üzenetnek, alkalmanként csak egyes személyek, de időnként a nép vezetői is. Legmarkánsabban az 1888-as minneapolis konferencia után éleződött ki ez az ellentét. A hit általi megigazulás akkor elhangzott üzenetét Ellen G. White szóban és írásban támogatta. Az egyház vezetőinek nagy

része nem tudta elfogadni ezt az üzenetet, amely ébredést, lelki megújulást hozott volna a közösségbe. Ez az ellenállás nem csupán az üzenet két képviselőjével szemben nyilvánult meg, hanem Ellen G. White szolgálatát is jórészt mellőzték ebben az időben. 1891-ben a vezetőség Ausztráliába küldte, az ottani misszió megerősítésére, de a háttérben nyilvánvalóan ott volt az amerikai munkától való eltávolítás célja is. Ausztráliából is érkeztek hűségesen a kérlelő, féltő bizonyágtételek, amelyeket szintén sokszor figyelmen kívül hagytak. Sok területen következtek helytelen gyakorlatot, ilyen volt például az egyház szervezetének hierarchikus átalakulása, a központosítás, idegen eszmék beszivárgása. Ez az időszak az úgynevezett Kellogg-féle válságba torkollott, és Isten komoly figyelmeztetést küldött a Battle Creek-i központ feletti ítéletéről. (1902. február 1-jén porig égett a legnagyobb és legismertebb adventista intézmény, a Battle Creek-i szanatórium, majd 1902. december 30-án a *Review and Herald* kiadóhivatala is.) A század elején az egyház újjászervezésével, megreformálásával próbálták a lelki kárt és hanyatlást megállítani. De mivel a hit általi megigazulás üzenete nyomán nem történt meg az egyház életében az az áttörés, amely lelkileg újjáélesztette volna a népet, a válság mélyülését tapasztalhatjuk. Ellen White a következőket írja erről:

„Ennek az ellenállásnak a felszításával sikerült Sátánnak még jobban elzárnia népünket a Szentlélek különleges erejétől, amelyben pedig az Úr részesíteni kívánt volna bennünket... Ellenálltak a világoasságnak, amelynek az egész Földet be kell ragyognia dicsőségével. Ezáltal testvéreink nagymértékben visszatartották ezt a világoasságot a világtól is.” (Válogatott üzenetek, I., 235. o.)

A válságnak ezt az időszakát „alfa válság”-nak nevezte el, és utalt arra, hogy egy még mélyebb és megrázóbb válság fogja megpróbálni a közösséget, amelyet „ómega válság”-nak nevezett. Erről szólnak következő bizonyágtételei:

„Gyorsan közeledik az idő, amikor lesz a bizonytalanság és a fejetlenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges,

tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok isten lesz majd és sok úr. Fújni fog a tanítás mindenféle szele.”

„Sátán mindent megtesz, minden hazugságot bevet, hogy elfordítsa az embereket az igazságtól. Legutolsó csalása az Isten Lelke bizonyágtételeinek hatástalanítása lesz. »Amikor nincs mennyei látás, a nép elvadul...« (Péld 29,18) Sátán – különböző módszereket és eszközöket használva – ravaszul dolgozik, hogy megingassa Isten maradék népének az igaz bizonyágtételekbe vetett hitét.”

„Ha az egyház nem tér meg, nem tart bünbánatot, enni fogja cselekedetének gyümölcsét, amíg megiszonyodik önmagától. Ha ellenáll a gonosznak és a jót választja, ha Istent keresi teljes alázattal és felnő magas hivatásához Krisztusban, az örökkévaló igazság magaslatán áll, és hit által igényt tart az Istentől elnyerhető képességekre, meggyógyul. Ha Istentől kapott egyszerűségében és tisztaságában jelenik meg, elválasztva a földi zűrzavartól, megmutatva, hogy az igazság valóban szabaddá tette őt, akkor tagjai valóban Isten választottai és képviselői lesznek.” (Bizonyágtételek, V., 80. o.; 12. levél, 1890; Bizonyágtételek, VIII., 247–251. o.)

3 Van-e remény arra, hogy Isten népe felébred, lelkiileg megújul, és elvégzi a rábízott szolgálatot?

Jel 3,18–21 • „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szót és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékébe.”

Mt 25,6–7 • „Éjfélkor kiáltás hangzott: »Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe!« Akkor felkeltek mindazok a szüzek, és elkészítették a lámpásaikat.»

A Szentírás végidőre vonatkozó jövendölései megerősítik, hogy lesznek Istennek megszentelt eszközei, akik által elvégzi művét. Mindazáltal komoly figyelmeztetés számunkra, hogy a „maradék” megtéréséről szól az ígélet, nem várhatjuk az egész egyház megújulását. Személyes önvizsgálatra, megtérésre, Krisztussal való élő kapcsolatra biztatnak bennünket az Ige felhívásai. Komoly küzdelmet kell vívnunk önmagunkkal, hogy énünket megtagadva elfogadjuk Krisztus megigazító kegyelmét, és megszentelhesse életünket. Ez a folyamat megtisztítja és meg is rostálja Isten népét. Gondolkodjunk azon, hogy elkezdődött-e ez a folyamat a közösségünkben és a személyes életünkben! Milyen akadályokat kell félretennünk, hogy mielőbb átélhessük a megigazulás tapasztalatát, és „elkészíthessük lámpásainkat” a szolgálatra?

„Mekérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy a hű tanúbizonyosság laodiceáról szóló határozott bizonyossága idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd mindazok szívére, akik elfogadják, és arra indítja őket, hogy céljukat magasanra tűzzék, s a teljes igazságot hirdessék. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyosságot elviselni. Szembeszállnak az igazakkal, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást. Láttam, hogy a hű tanúbizonyosság bizonyoságtételét félig sem szívlelték meg. Azt az ünnepélyes bizonyoságtételt, amelytől a gyülekezet sorsa függ, könnyelműen vették, sőt majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyoságnak mély megbánást kell előidéznie az emberekben. Akik igazságban elfogadják, engedelmeskednek neki, és megtisztítatnak.” (Ellen G. White: Tapasztalatok és látomások, Rostálás c. fejelet)

4 Mikor lesz igazán hitelessé az evangélium hirdetése? Mi lesz az a „bizonyosság”, amely meggyőzi az embereket az üzenet igazságáról?

Mt 24,14 • „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek, és akkor jő el a vég.”

Jel 14,4 • „Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Bárányinak zsengéiül. És szájukban nem találtak álnokság, mert az Isten királyiséke előtt feddhetetlenek.”

.....

.....

„Minden embernek kiváltsága, hogy továbbítsa a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Krisztus mindennél jobban vágyik olyan eszközökre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan emberekre vár, akik által az örömet és áldást áraszthatja. Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen. Azt akarja, hogy világosságot és békességet árasztó légkör vegyen körül minden keresztényt. Vágyik arra, hogy életünkkel bizonyosságot tegyünk a menny öröméről. Krisztus vallása több mint bűnbocsánat. Krisztus vallása elveszi bűneinket, és helyüket betölti azokkal a jellemvonásokkal, amelyek a Szentlélek ajándékai. Krisztus vallása mennyei világosságot jelent, és örömet Istenben; éniunktől megüresített szívet jelent, és Krisztus állandó jelenlétének áldásait. Akinek a szívében Krisztus az úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium

programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jó illata megmutatkozik az ember életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak. Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani, hanem így szól: »Fényljék a ti világosságotok!« (Mt 5,16) Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik. Akkor árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget, önkéntelenül is világítani fogtok magatok körül. Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lényé által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Krisztus lakik. A bennük lakozó Krisztus dicsősége foglyul ejt másokat is. Ennek nyomán pedig a megtért lelkek magasztaló és hálaadó énekükkel dicsőítik meg Istent, aki minden jó ajándék Forrása.» (Ellen G. White: Krisztus példázatai, Találkozás a Völegénnyel c. fej.)

5 Milyen segítséget küld Isten azoknak, akik a szolgálatra szentelik életüket a vég idején? Hogyan teljesedik ki ekkor az egyház prófétai bizonyágtétele?

Jóel 2,23–25. 28–32 (vö. Jel 18,1–5) • „Ti is, Sionnak fiai, örvendeztetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és kései esőt hullat néktek az első hónapban. És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak.”

.....

.....

Amikor a történelem befejezése előtt Isten az egyház által minden ember számára bizonyosággal akarja hirdettetni az evangéliumot, akkor teljesedik be Jóel próféta jövendölése, hogy Isten az egyház maradékára bőséggel kiönti Lelkének ajándékait. Ezt nevezi a Biblia késői esőnek.

„Nem lesz kisebb az erő, amellyel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította. A próféciák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljesedtek, a lezárulásakor a késői esőben ismét teljesednek majd. Ez a »felüdülés ideje«, amelyet Péter apostol előre látott, amikor ezt mondta: »Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjetekek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljőjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust.« (Ap csel 3,19–20)»

„A késői eső kiárad az Úr gyermekeire. A hatalmas angyal leszáll az égből, és az egész Föld ragyog a fényétől. Készek vagyunk-e részt venni a harmadik angyal dicsőséges munkájában? Megüresítettük-e magunkat énünktől a mennyei eső számára? Van-e még tisztátalanság a szívünkben? Tisztítsuk meg lelkünk templomát, és készüljünk fel a késői esőre! Az Úrtól jövő megújulás sohasem juthat a meg nem tisztított szívbe. Segítsen az Úr, hogy meghalhassunk az énnék, hogy Krisztus, a dicsőség ama reménysége kiábrázolódjék bennünk!

Isten Szentlelkének a szívemben kell laknia. Nem végezhetem az Úr megmentő, hatalmas munkáját, ha lelkemben nem él Szentlelke. »Mint a szarvas kívánczik a folyóvizetkre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, oh Isten!« (Zsolt 42,2) Az ítélet napja közeleg. Bárcsak megmoshatnánk ruháinkat és megfehéritehnénk azokat a Bárány vérében!» (Az apostolok története, A Lélek adománya c. fejj.; Review and Herald, 1891. április 21.)

A Krisztus első adventje előtti útkészítő munkát az „Illés lelkével és erejével” megáldott hírnök, Keresztelő János végezte el. A második advent előtt is szükség van útkészítőkre, akik hasonlóképpen elnyerik Isten Lelkének különleges támo-

gatását, és ez magában foglalja a próféta-ság és az igehirdetés adományát is.

6 Milyen hatása lesz az Isten Lelke által kísért üzenethirdetésnek?

Ésa 2,2–3 • „Lesz az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb lesz a halmoknál, és özönlenek majd hozzá minden pogányok. És eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ő útjaira, és járjunk az Ő ösvényein, mert a tanítás Sionból jó, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde.”

Ésa 60,1–3 • „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez.”

Jel 18,1 • „És ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett annak dicsőségétől.”

.....
.....
„Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész világon ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos események történnek. Betegek gyógyulnak meg, s a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13,13). A Föld

lakóinak el kell dönteniük, ki mellé állnak. Az üzenet nem anynyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán terjed majd. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, s most a mag kikel, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmisségben. A fény sugarak mindenhova bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani. Elszakítják ezeket a kötelekeket, mert az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erőekkel szemben sokan az Úr oldalára állnak.” (A nagy küzdelem, Az utolsó figyelmeztetés c. fej.)

---

*Az e heti adomány
az Életpont-táborokat támogatja.*

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Január

1. csütörtök	Jn 14,16	
2. péntek	Jn 16,13	Napnyugta: 16.05
3. szombat	Jn 14,16	
4. vasárnap	Rm 8,16	
5. hétfő	Jn 16,7	
6. kedd	Jn 1,32	
7. szerda	Jn 3,8	
8. csütörtök	Mt 25,3–4	
9. péntek	Zak 4,12–14	Napnyugta: 16.12
10. szombat	Lk 13,20–21	
11. vasárnap	Jn 4,14	
12. hétfő	Ap csel 19,1–2	
13. kedd	Mk 2,22	
14. szerda	Jer 20,9	
15. csütörtök	Ap csel 2,3–4	
16. péntek	Jn 3,5	Napnyugta: 16.22
17. szombat	Zak 10,1	
18. vasárnap	Rm 8,26	
19. hétfő	Rm 8,27	
20. kedd	Rm 8,14	
21. szerda	1Jn 4,13	
22. csütörtök	Efész 1,13	
23. péntek	Jn 15,26	Napnyugta: 16.32
24. szombat	Jn 12,35	
25. vasárnap	Efész 4,30	
26. hétfő	Zsid 10,29–30	
27. kedd	Mt 12,30–31	
28. szerda	Mt 12,32–33	
29. csütörtök	2Kor 6,1–2	
30. péntek	Jel 3,20	Napnyugta: 16.42
31. szombat	Jn 14,26	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Február

1. vasárnap	Jn 3,3	
2. hétfő	Eféz 1,4	
3. kedd	1Kor 6,19–20	
4. szerda	2Pt 1,4	
5. csütörtök	Jer 18,4–6	
6. péntek	Ezék 37,14	Napnyugta: 16.53
7. szombat	Rm 8,12–13	
8. vasárnap	Eféz 4,23–24	
9. hétfő	Ezék 36,26–27	
10. kedd	Ésa 6–7	
11. szerda	Rm 12,2	
12. csütörtök	Gal 2,20	
13. péntek	Fil 4,8	Napnyugta: 17.04
14. szombat	Eféz 4,22	
15. vasárnap	Jak 3,13	
16. hétfő	Rm 12,3	
17. kedd	Zsolt 51,12	
18. szerda	Kol 3,3	
19. csütörtök	1Kor 2,16	
20. péntek	Jn 15,4	Napnyugta: 17.14
21. szombat	Ésa 45,22	
22. vasárnap	Kol 2,10	
23. hétfő	Mt 11,29	
24. kedd	2Kor 3,18	
25. szerda	Fil 2,12	
26. csütörtök	Rm 6,22	
27. péntek	1Kor 1,30–31	Napnyugta: 17.24
28. szombat	Péld 4,18	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Március

1. vasárnap	Jn 15,16	
2. hétfő	Zsolt 51,3–4	
3. kedd	1Jn 3,1	
4. szerda	Zsolt 9,2–3	
5. csütörtök	Fil 4,6–7	
6. péntek	Kol 3,12	Napnyugta: 17.35
7. szombat	Gal 5,22–23	
8. vasárnap	Mt 12,36–37	
9. hétfő	Zsid 11,1	
10. kedd	Eféz 4,2	
11. szerda	1Kor 10,31	
12. csütörtök	Dn 1,8	Napnyugta: 17.46
13. péntek	Péld 31,26	
14. szombat	Ésa 58,6–7	
15. vasárnap	Fil 4,11	
16. hétfő	1Thess 5,18	
17. kedd	Eféz 4,3–4	
18. szerda	Jn 17,20–21	
19. csütörtök	Jn 17,22–23	
20. péntek	Rm 12,10	Napnyugta: 17.56
21. szombat	2Kor 8,2	
22. vasárnap	2Kor 9,7–8	
23. hétfő	Mt 5,8	
24. kedd	Péld 31,21–22	
25. szerda	1Pt 1,14–15	
26. csütörtök	Zsid 10,35	
27. péntek	1Móz 5,24	Napnyugta: 18.07
28. szombat	Zsid 12,14	
29. vasárnap	Dn 9,4–5	
30. hétfő	Fil 3,12	
31. kedd	1Jn 3,2	

